

เมืองในฝัน

รวมเรื่องราวของนักสะสมมิตรภาพ

ผู้แต่ง ก้อนเมฆ ภาพ สິงคลิ่ง

เมืองในฝัน

เรื่อง : กฤตเมธ สะถิตโรชิตี

ภาพ : ลิ่งคั้ง

วรรณกรรมเยาวชน สำหรับเด็ก 14 ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา 2562

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด 451 ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่ปรึกษา อ.อนุสรณ์ ดีไหว้

พิมพ์ครั้งแรก พฤษภาคม พ.ศ. 2563

พิมพ์ที่ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด วี.เอส.เอส.กรุ๊ป (สำนักงานใหญ่) 3/141-2 หมู่ที่ 5

ถนนหทัยราษฎร์ แขวงสามวาตะวันตก เขตคลองสามวา กรุงเทพฯ

10510 โทร. 02-906-7003-5

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ซีแอลย์ลีบสาม

ก่อนออกเดินทาง

ผมเก็บสัมภาระมากมายใส่กระเป๋า สูตหายใจลึกจนเต็มปอดเลือกออกเดินทางไปยังเส้นทางปริศนาที่มั่นใจว่าไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบและพรมแดง เตรียมตัวเตรียมใจรับความโชคร้ายที่อาจเข้ามาเยือนได้ทุกเมื่อและพร้อมยิ้มรับความโชคดีเสมอมา เตรียมหยิบกล้องถ่ายรูปบันทึกความรู้สึกอันสวยงามเป็นรูปภาพ ผมรอคอยจุดหมายซึ่งอยู่ไกลนับพันนับหมื่นกิโลเมตรแทบไม่ไหว แม้บางครั้งมันก็ไกลเกินกว่านั้นจนไม่อาจแตะต้องได้ เพราะมันอยู่ในห้วงจินตนาการของผม สิ่งเหล่านี้ทำให้ผมเลือกเป็นนักเดินทาง

“ผมเคยคิดว่าผมเป็นนักเดินทาง” ผมพูดกับใครหลายคนหลังจากผมออกเดินทางได้สักพัก ขณะที่ผมยังหลงใหลการเดินทางและซีฟรลงเท้าไม่เลิกรา ความรู้สึกที่ตื่นเต้น อบอุ่น พึงพอใจ และหลายความรู้สึกผสมปนเปจนจับต้นชนปลายไม่ถูกเหล่านี้ทำให้ผมยังคงเดินทางต่อไปทั้งแบบตั้งใจและไม่ตั้งใจ แต่ทุกครั้งจากราวลอันกว้างใหญ่มักบังเอิญเหวี่ยงรอยยิ้มน้อย ๆ มาให้ผมระหว่างเดินทางได้เสมอผ่านสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่า “เพื่อน” จนเกิดเป็น “มิตรภาพ” อันยากจะเข้าใจ แม้คืนวันจะผ่านพ้นไป สถานที่ที่เคยพบกันแปรเปลี่ยนไปมากจนแทบจำไม่ได้ แต่เรื่องราวที่เกิดขึ้นร่วมกับพวกเขาจะประทับอยู่ในความทรงจำของผมตลอดไป พาลให้รอยยิ้มน้อย ๆ นั้นออกมาโลดแล่นอย่างมีความสุขทุกครั้งเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ นับไม่ถ้วน ไม่ใช่เพราะสถานที่ บรรยากาศ หรือสิ่งอื่น ๆ นอกจากสิ่งมีชีวิตที่ผมเรียกเขาว่า “เพื่อน” และเขาก็เรียกผมว่า “เพื่อน” เช่นกัน

มันไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะพูดว่า “มิตรภาพระหว่างทางพบเจอและจากไปอย่างรวดเร็ว” เพราะผมก็เคยคิดเช่นนั้นและไม่ได้คาดหวังมิตรภาพระหว่างการเดินทาง ขอแค่ไปถึงจุดหมายที่ตั้งเป้าไว้ให้ได้เป็นสำคัญ แม้บางครั้งพวกเขาจะเข้ามาสร้างมิตรภาพเป็นส่วนหนึ่งในความทรงจำของผมและจากไปก็ตาม แต่ก็ไม่ใช่ทุกคนที่จะหายไปและก็ไม่ใช่ว่าทุกคนที่จะอยู่กับเราตลอดไป จนวันเวลาล่วงไปผมก็เติบโตใหญ่ขึ้นจนค้นพบว่าผมไม่ได้เสพติดการเดินทาง แต่ผมเสพติดการทำความรู้จักผู้คนระหว่างทางมากกว่า ห้วงเวลาสั้น ๆ ที่เราได้พูดคุย ช่วยเหลือกันยามลำบาก กอดกันทั้งที่น้ำตาเอ่อล้น จับมือบอกลากันเป็นครั้งสุดท้าย ร่วมหัวจมท้ายผ่านอะไรที่ทั้งดีและไม่ดีไปด้วยกันทั้งรอยยิ้ม และบางครั้งสิ่งของธรรมดา ๆ ซึ่งอัดแน่นด้วยความรู้สึกก็เป็นเพื่อนของผมได้เช่นกัน ผมจึงมองมันที่เรย์ทำให้เหตุการณ์และใบหน้าของเพื่อนทุกคนชัดขึ้นทันตา ทุกคนและทุกสิ่งล้วนมอบรอยยิ้มและหัวใจอันบริสุทธิ์ให้ผมไม่ต่างกัน และแน่นอนว่ามันเป็นเรื่องจริง ปฏิเสธไม่ได้ว่าผมรู้สึกซาบซึ้งและยิ้มได้ทุกครั้งที่คิดถึงพวกเขาและสิ่งของในกล่องใบเล็กที่ผมเก็บพวกมันไว้อย่างทะนุถนอม และรอยยิ้มนี้จะสดใสยิ่งขึ้นถ้าพวกเขาคิดถึงผมเช่นเดียวกัน

ดังนั้นก่อนออกเดินทางอย่าลืมพกรอยยิ้มและหัวใจไปแบ่งปันพวกเขาด้วยล่ะ...

อ้อ! ตอนนั้นผมลาออกจากการเป็น “นักเดินทาง” แล้วแหละ

นักสะสมมิตรภาพ

แต่
นักสะสมมิตรภาพและนักเดินทางทุกคนที่ทำให้
การเดินทางมีความหมาย

แต่
มิตรภาพ...

แผนที่

07 ประเทศกรีซ

09 เมืองโนदन

10 ดวงดาวลึกลับของศา

06 เขตบริหารพิเศษฮ่องกง

03 ประเทศญี่ปุ่น

05 ประเทศญี่ปุ่น

02 ประเทศเวียดนาม

01 ประเทศไทย

04 ประเทศไทย

08 แชนทัวรี

แผนที่

โลกของเรา

01	รถไฟสายนี้	15
02	จักรยานสี่ด้า	29
03	เรือหนาว	41
04	เพื่อนใหม่ 2562	51
05	เชื้อผมเถอะ	65
06	อีกรั้	79
07	สลัดกรีกและกาแพในวันแดดอ่อน	93

โลกของผม

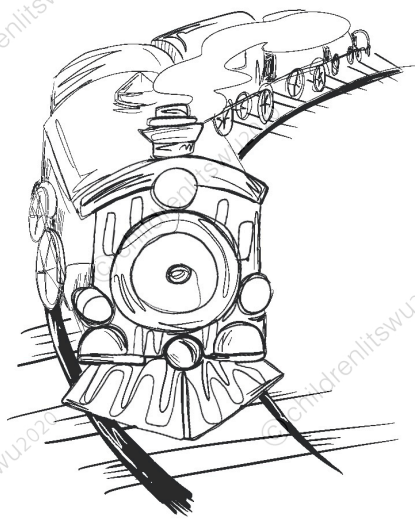
08	แข่งท้าวรี	107
09	เมืองโนผัน	119
10	ดวงดาวลบสิบองศา	133

โลกของเรา

โอบกอดความจริง และยอมรับทุกสิ่งที่เกิด
แม้บางครั้งเราอาจรู้สึกเดียวดายในโลกอันกว้างใหญ่ไพศาล
ของพวกเขา แต่การเดินทางก็ทำให้เราเปล่าเปลี่ยวไม่ได้ไม่นาน เพราะ
การเดินทางของแต่ละคนนั้นต่างโหยหากันและกันเสมอในโลกแห่ง
ความจริงอันสวยงามและโหดร้ายในห้วงเวลาเดียวกันนี้ แม้สุดท้าย
ความเปล่าเปลี่ยวนั้นจะหวนกลับมาอีกครั้งในโลกของเรา

แต่เพียงเปิดใจรับเท่านั้น เราจะพบกันและไม่ลาจากกันอีกเลย...

นักสะสมมิตรภาพ

รถไฟสายนี้

หลังเรียนจบหมวด ๆ ก็จะมีคนอยู่สองประเภท คือพวกที่ทำงานทำเลี้ยงตัวเองเพื่อไม่ให้ลำบากครอบครัว กับพวกที่ปล่อยตัวเองให้ว่างสักพักทุ่มเทเวลากับสิ่งที่ตัวเองอยากทำ ผมเป็นนักศึกษาจบใหม่ประเภทหลังที่บางคนก็ค่อนข้างแคะว่าขอเงินพ่อแม่ใช้ไปวัน ๆ นั้นแหละ แต่มองเผิน ๆ ก็เป็นเรื่องดีได้เหมือนกัน

ผมเคยฝึกงานที่บริษัทจัดทำสารคดีอยู่สี่เดือนเต็ม พี่ ๆ ในบริษัทเคยบอกว่าผมพื้นฐานดี แนวคิดโอเค ดูดีมีอนาคตในทางสายนี้ ทำให้ผมทำงานไปยิ้มไปอย่างมีความสุขตลอดระยะเวลาสี่เดือน ทุกอย่างเป็นไปด้วยดี ยกเว้นแค่สังคมนายในที่ทำให้ผมรู้สึกอึดอัดตั้งแต่เดือนแรก ก่อนที่จะเริ่มชินและซาไปเอง ผมได้เรียนรู้ว่าระยะเวลาไม่สามารถเป็นตัวกำหนดความสนิทสนมหรือมิตรภาพได้เลย แต่สิ่งที่ผมได้กลับมาจาก การฝึกงานครั้งนั้นก็ทำให้ผมเก่งและกล้ามากขึ้นในหลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะการสืบค้นและวิเคราะห์ข้อมูลที่ทำให้ผมคิดไตร่ตรองได้ดีขึ้น การเรียนรู้ การค้นหาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ และกระบวนการทำงาน

ก่อนเริ่มหางานทำ ผมน่าจะลองหาช่องทางสร้างชื่อเสียงให้ตัวเองบ้าง เผอิญ ๆ อาจจะมีรายได้เล็ก ๆ น้อย ๆ ติดไม้ติดมือกลับมาถ้าหากผมลองทำสารคดีสักเรื่อง แต่ประเด็นหลัก คือผมอยากเที่ยวมากกว่า เป็นปกติของชีวิตวัยรุ่นที่ต้องการอิสระ ไม่อยากต้องเข้าทำงานเช้า เลิกงานเย็นตั้งแต่ต้น ผมเชื่อว่าชีวิตทำงานยังอีกยาวไกลและเรามี

เวลาทำงานทั้งชีวิต

“สารคดีสัตว์ป่าที่แก่งกระจานก็น่าทำ สารคดีท่องเที่ยวเวียดนาม เชี่ยวหวานก็ได้ไปเที่ยวด้วย” ผมพูดกับตัวเอง พลางสไลด์หน้าจอ โทรศัพท์หาแรงบันดาลใจใหม่ ๆ เพื่อจะเจอสิ่งน่าสนใจ และในที่สุดผมก็เจอมันจนได้...

โจรใต้ป่วนบอมบ์กลางยะรัง

เกิดเหตุคนร้ายลอบวางระเบิดที่ตำบลเกาะมะวี อำเภอยะรัง จังหวัดปัตตานี พบผู้เสียชีวิต 2 คน และบาดเจ็บทั้งสิ้น 8 คน

วันที่ 24 ธันวาคม 2562 เวลา 13.33 น. สภ.ยะรังรับแจ้งคนร้ายไม่ทราบชื่อ และจำนวน ผู้ก่อเหตุลอบวางระเบิดบนถนนหมายเลข 410 บริเวณหน้าธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทย รายละเอียดเพิ่มเติมอยู่ระหว่างการสืบสวนสอบสวน

ผมไปถึงไต่ถามที่มาทันที ผมยังไม่เคยไป 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เลยนิหว่า คือผมไม่ได้หมายความว่าอยากลงไปผจญลูกระเบิดหรอกนะ แต่ผมไม่เคยรู้จักวัฒนธรรมและชีวิตของชาวมุสลิมเลย กลายเป็นว่าตอนนี้ผมตั้งใจทำสารคดีเพื่อตอบสนองความต้องการส่วนตัวไปเสียแล้ว แต่สามจังหวัดที่คนทั่วไปมองว่าอันตรายนี่แหละ คือจุดหมายของผม จากประสบการณ์ฝึกงานสารคดีมาสี่เดือนผมรู้ว่าที่นั่นไม่ได้อันตรายหรอก ถึงจะมีข่าวที่ยืนยันกับความคิดผมออกมามากมายก็ตาม หลังสรุปกับตัวเองได้ว่าอยากทำสารคดีวิถีชีวิตคนมุสลิมก็รีบโทรหาเพื่อนที่คิดว่าน่าจะช่วยผมทำสารคดีเรื่องนี้ได้

“คือเราอยากไปทำสารคดีเกี่ยวกับคนมุสลิมที่นครวิสาขะพอดี เห็นว่าบ้านกิมอยู่ที่นั่น พอจะแนะนำอะไรได้มั๊ย” ผมเข้าเรื่องสารคดีหลังจากพูดคุยถามไถ่ชีวิตบึงกิมซึ่งเป็นเพื่อนเก่ามาสักพัก

“ต้องถามก่อนว่านายอยากรู้อะไรเกี่ยวกับชาวมุสลิม มันมีหลายด้านหลายมุมเลย ที่จริงบ้านเราอยู่ในชุมชนมุสลิม ถ้ามาแถวนี้ก็แนะนำได้สบาย รู้จักชาวบ้านละแวกนั้นทุกคน อยากรู้อะไรไปไหนก็พาไปได้ทุกที่แหละ มาเลย ะ” เขาตอบผมด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น ชักชวนอยากให้ผมไปบ้านเขาเต็มที่

“คืออยากรู้เกี่ยวกับวิถีชีวิต ความเชื่อ แล้วก็ความรู้สึกที่มีต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในภาคใต้ ประมาณนี้แหละ”

“โห สบาย ซิล ะ แถวบ้านเรามีคนมุสลิมแก็ ะ เยอะ มาที่นี้เองได้ข้อมูลเยอะเลย แต่เด็ก ๆ ก็มีนะเพื่ออยากรู้อะไรสมัยใหม่ มา ะ ะ” บึงกิมมั่นใจเต็มที่ว่าถ้าผมมาที่บ้านเขาจะต้องได้ข้อมูลกลับไปมากมาย

บึงกิมเป็นเพื่อนที่ไว้ใจได้ เราเจอกันครั้งแรกสมัยเรียนมหาลัยฯ ตอนทำกิจกรรมรับน้องคณะ ตอนนั้นเขาเป็นที่รู้จักในฐานะปราชญ์ชาวบ้านหน้าใหม่ ชาวบ้านที่นั่นคิดค่าใช้จ่ายไม่แพงในการทำกิจกรรมหรือเรียนรู้วิถีชีวิตดั้งเดิม ส่วนกิมไม่คิดเงิน คงเพราะตอนนี้เป็นเวลาที่ช่วยอะไรได้ก็ช่วยกันไปในยุคเศรษฐกิจตกต่ำมากที่สุดในรอบหลายปีอย่างนี้ ผมเก็บกระเป๋าสัมภาระรอคอยการเดินทางครั้งใหม่ในอีกสามวันข้างหน้า การเดินทางใหม่ ๆ ทำให้ตื่นเต้นทุกครั้ง หลังห่างหายจากการเที่ยวไปนาน เพราะต้องทำสารนิพนธ์ส่งอาจารย์ตลอดเทอม

ณ สถานีรถไฟหัวลำโพง ตอนนั้นผู้คนหนาตาเป็นพิเศษ กระเป๋าคะกร่ำ ถุงกระสอบต่าง ๆ วางระเกะระกะทั่วทุกที่ เด็กเล็ก ผู้ใหญ่ คนแก่ คนไร้บ้าน ชาวพุทธ และมุสลิมปะปนกันเต็มไปหมดราวกับเป็นศูนย์วัฒนธรรมแห่งใหม่

“ตัวไบนี่เป็นใบสุดท้ายแล้ว ถ้าไม่ซื้อไบนี่ไม่ได้ไปแล้วนะครับ” พนักงานขายตัวบอกผมด้วยสีหน้าจริงจัง ราวกับจะลือวารีบ ๆ ซื้อไปเถอะ ก่อนจะไม่มีที่นั่น

“โอเคครับ ฉันผมเอาไบนี่เลยก็ได้”

ผมโชคดีมากที่ได้ตัวไบนี่มา ไม่อย่างนั้นผมอาจจะต้องยืมจากกรุงเทพฯ ไปยะลา หรือไม่ก็ไม่ได้ไปทำสารคดีครั้งนี้เลย ถึงจะเป็นตัวชั้นสามที่แย่ที่สุดแต่ก็พาผมไปถึงจุดหมายได้เหมือนกัน ที่สำคัญคือมันราคาถูกที่สุดในบรรดาตัวรถไฟทุกประเภท

กลิ่นสนิมเหล็กของรถไฟ อากาศร้อนระอุ พัดลมติดเพดานตัวเก่า และเก้าอี้หนังแข็งราวแผ่นหิน คือสิ่งที่ฉกฉวย ชี้อตรงคนนี่ต้องพบเจอตลอดยี่สิบสองชั่วโมง ผมมีกระเป๋าใบหนึ่งใบและอุปกรณ์ถ่ายภาพ แค่นี้ก็เพียงพอสำหรับการทำสารคดีหนึ่งเรื่อง (ที่ไม่ต้องถ่ายทอดทางโทรทัศน์) เวลานี้รถไฟออกจากสถานีแล้ว หลายคนถอนหายใจเฮือกใหญ่ รถไฟไทยชั้นสามจะนั่งหน้าชนกันทำให้ผู้โดยสารอาจนั่งไม่สบายเท่าไร ยึดเหยียดแขนขาได้ไม่สะดวก แต่ผู้คนส่วนใหญ่ก็ทำใจได้กับสภาพเช่นนี้ เพราะรู้ดีว่าพวกเขาคือคนที่จ่ายเงินให้การรถไฟแห่งประเทศไทยน้อยที่สุด

“ปกติรถไฟออกช้าแบบนี้หรือเปล่าคะ” หญิงสาวที่นั่งฝั่งตรงข้ามผมถามขึ้น

“ก็เป็นบางครั้งนะ แต่ปกติก็ไม่ค่อยช้าเท่าไร นี่ก็น่าจะถือว่า

ซ้ำมาก” ผมตอบเธออย่างมั่นใจผ่านประสบการณ์การนั่งรถไฟในรอบหลายปีที่ผ่านมา

“นี่เราเพิ่งขึ้นรถไฟครั้งแรกเลย พาเพื่อนต่างชาติมาด้วย พวกเราอยากลองสัมผัสประสบการณ์การขึ้นรถไฟไทยที่ว่ากันว่าเป็นที่สวยที่สุดในหลาย ๆ ด้านสักครั้งหนึ่ง” เธอตอบติดตลก สายตาจ้องมองไปยังชายหนุ่มข้าง ๆ

“อ้อ ดี ๆ นั่งรถไฟไทยมันก็สนุกไปอีกแบบ ได้คุยกับคนเยอะหน่อย เก็บเกี่ยวประสบการณ์ ฟังเรื่องเล่าสนุก ๆ มันทำให้เรารู้จักอะไรเยอะมากขึ้น ว่าแต่พี่ชื่ออะไรครับเนี่ย ผมชื่อภัทร”

“พี่ชื่อดาจ๊ะ ส่วนนี่เพื่อนชื่อเจมส์”

“Hi! Nice to meet you!”

ผมกล่าวทักทายชาวต่างชาติคนนั้น มองแค่ปราดเดียวก็รู้ทันทีว่าทั้งสองคนเป็นแฟนกัน น่าอิจฉาจริง ๆ เลย ผมก็เคยมีแฟนนะแต่ก็เลิกกันมานานแล้ว ตอนแรก ๆ ก็เหงา ร้องไห้จะเป็นจะตาย เวลาผ่านไปก็ชินแล้วก็เฉย ๆ กับเรื่องความรัก ตอนนั้นก็ไม่ได้อยากมีใครเข้ามาในชีวิต เพราะตอนนี้ก็มีชีวิตอิสระดีอยู่แล้ว ตั้งใจว่าพอทำสารคดีเรื่องนี้จบแล้วจะหางานดี ๆ ทำสักที

“แล้วบ้ากำลังจะไปไหนหรือครับ” ผมพูดกับคุณบ้าที่นั่งข้างผม แกหันซ้ายหันขวาดูทั่วขบวนในตอนแรก ทำให้ผมพอเดาได้ว่าแกไม่ค่อยได้ขึ้นรถไฟบ่อยนัก

“บ้ากำลังจะไปเยี่ยมญาติที่หาดใหญ่จะ ไม่ได้ไปไหนไกล ๆ แบบนี้นานแล้ว”

“อ้อ โอเคครับ”

“นี่ป่าเพิ่งเคยขึ้นรถไฟครั้งแรกเลย ก่อนหน้านั้นเกิดมาตั้งสี่สิบห้าสิบปียังไม่เคยขึ้น แต่ดูสิ! พอขึ้นรอบแรกก็เจอแบบนี้ซะแล้ว คนมันก็ไม่อยากขึ้นรถไฟกันสิอีกทีนี่ เมาแข็งอย่างกับอะไรดี ร้อนอีกต่างหาก ดินะที่พัฒลมของเราไม่เสียเหมือนตัวตรงนั้น” คุณป้าที่นั่งข้างผมบ่นอย่างหัวเสีย แต่ก็มีรอยยิ้มบนใบหน้าเล็กน้อย

ป้าต้องเป็นคนชุมพร เธอมาทำงานที่กรุงเทพฯ ได้เกือบสิบปีแล้ว ผมเผ้ารุงรังเล็กน้อย ผิวสีน้ำตาล ผมไม่รู้ว่าแก่ทำงานอะไร แต่แววตาแสบ เสร้าหมอง ไม่มีชีวิตชีวาสักเท่าไร ถึงแก่จะนั่งเล่นเกมงูในโทรศัพท์อยู่ที่สถานี

รถไฟแล่นผ่านสถานีแล้วสถานีเล่ออย่างช้า ๆ ใครว่านั่งรถไฟเร็ว เพราะรถไฟไม่ติดเหมือนบนท้องถนน บางครั้งมันก็ติด ๆ ดับ ๆ จนคุณต้องชะงักหัวไปดูนอกหน้าต่างด้วยความอยากรู้อยากเห็น นี่ยิ่งทำให้การเดินทางล่าช้าลงไปอีก แต่ก็ทำให้บรรดานักเดินทางได้พูดคุยเก็บเกี่ยวเรื่องราวใหม่ ๆ ของเพื่อนใหม่บนรถไฟ พลางดื่มด่ำบรรยากาศสบาย ๆ

ตอนนั้นแดดเหลืองทองค่อย ๆ แปรเปลี่ยนเป็นสีส้มเข้มจัด พระอาทิตย์กลมโตคล้อยต่ำเกือบลับขอบฟ้า ลมเย็นโชยผ่านหน้าต่างรถไฟ สองฟากของรถมีต้นไม้ ป่าไม้เขียวข่มู่มให้ดูจนเพลินตา มีเพื่อนใหม่พูดคุยกันตลอดทาง เรื่องประสบการณ์ของคุณป้าวัยกลางคนสมัยวัยรุ่น เรียกเสียงหัวเราะของพวกเราได้ตลอด แกดูมีชีวิตชีวาไม่เหมือนก่อนหน้านั้น โดยเฉพาะเรื่องที่แกเคยโดดเรียนกับเพื่อนตอนเด็ก ๆ ไปหลบหลังโถงมังกรใบใหญ่ เรื่องกิจกรรมระหว่างเรียนของพี่ตาก็สนุกเหมือนกัน ส่วนเรื่องของเจมส์นั้นแตกต่างออกไป ผมชอบถามเกี่ยวกับบ้านเกิดของเขาและสภาพความเป็นอยู่ ก่อนแปลให้ป้าต้องฟัง ทั้งหมดนี้เป็นบรรยากาศชวนฝัน

เหมือนเข็มนาฬิกาหยุดเดิน ภาพวิวทิวทัศน์สองข้างทางผ่านไปเรื่อย ๆ
อยากให้มีช่วงเวลาแบบนี้ไปนานเท่านั้น แต่ก็ถูกขัดจังหวะจากเสียงคำราม
ของเจ้ารถเหล็กคันเก่าอยู่ข้าง

พวกเราตกลงซื้อขนม ของกินเล่นต่าง ๆ แบ่งกันกิน ถั่วลันเตา
ขนมห่อข้าง ขนมของดีประจำจังหวัดต่าง ๆ ที่พ่อค้าแม่ค้าเดินเรียกลูกค้า
อยู่ทั่วทั้งขบวนรถไฟ ถือว่าเป็นประสบการณ์ใหม่ เพราะผมไม่เคยซื้ออะไร
มากินร่วมกับคนแปลกหน้ามาก่อน

“พวกหนูนี่เคยสนุกดีจริง แปลว่าปกติคุยกับคนเยอะซินะ”
ป้าตองพูดกับพวกเรานุ่มสาวทั้งสามคน

“ไม่หรอกค่ะ คงเพราะขึ้นรถไฟครั้งแรกเลยตื่นเต้น ได้คุยกับใคร
ก็สนุกค่ะ” พี่ตาดอน้ำเสียงสดใส ทำให้ทุกคนยิ่งรู้สึกสนุกสนานขึ้นไปอีก
“ผมก็ว่าอย่างนั้นเหมือนกัน”

ปั้ง!

ตอนที่ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าหลงเหลือแต่ความมืด ประกายดาว
และแสงไฟนีออน บรรยากาศแสนสนุกบนรถไฟหายไปกลายเป็นตึ๊งเคียด
ผู้คนเริ่มโหวกเหวกโวยวาย เดินขวักไขว่กันซุลมุน แต่ละคนแสดงสีหน้า
หงุดหงิดออกมาเต็มที่ หน้านิ่ง คิ้วขมวดแทบจะชนกัน ยิ่งพัฒลมทั้งขบวน
หยุดนิ่ง ทำให้บรรยากาศดูกรุ่นยิ่งกว่าเดิม โชคดีที่ผมมีเพื่อนใหม่อยู่ด้วย
ทำให้ผมระงับอารมณ์ร้อนได้ และหันไปคุยเรื่องอื่นกับพวกเขาแทน ผมคิด
ว่าพวกเราคุยกันถูกคอ จังหวะการพูดก็เข้ากันได้ แต่ละเรื่องที่ผลัดกันเล่า
ก็สนุกสนานไม่มีเบื่อ

“ทำไมรถไฟไม่ออกสักทีวะ จอดนานแล้วเนี่ย” คุณลุงหัวโล้นที่
นั่งริมหน้าต่างอีกฝั่งหนึ่งลุกขึ้นยืนโวยวาย

“การรถไฟไทยจะไม่ทำอะไรสักอย่างเลยเธอ” คุณแม่ที่อุ้ม
ลูกน้อยอยู่เยื้องขึ้นบ่นเสียงดังบ้าง

“พอกันทีกับรถไฟไทย!” คุณลุงอีกคนนั่งบ่นคนเดียว แต่ผม
ก็ได้ยินชัดถ้อยชัดคำ แก่ดูหงุดหงิดมากพอสมควร แต่พอได้คุยกับแก
ก็รู้ว่าแกเคยผ่านประสบการณ์รถไฟไทยเลวกว่าสี่ชั่วโมงมาแล้ว แกเลย
หัวร่อก่อนข้างง่ายกว่าชาวบ้านชาวช่อง

ผู้โดยสารพนด้อยคำทำนองนี้ออกมาอย่างเต็มที่ ผมเข้าใจ
พวกเขาแหละ เพราะผมก็เป็นหนึ่งในนั้น รถไฟจอดเสียที่สถานีหัวหินมา
หนึ่งชั่วโมงแล้ว ผู้คนส่วนใหญ่แบกสัมภาระลงรถไฟ เพราะคิดว่าจะได้ขึ้น
รถขบวนใหม่ นี้อาจจะเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดของคำว่าอุปาทานหมู่
เพราะสุดท้ายพวกเขาก็ต้องกลับมา นั่งแช่นรถขบวนเดิม ทุกคนนั่งรอ ไม่รู้
ว่าอีกนานแค่ไหนถึงจะได้ไปจากที่นี่ กระทั่งเสียงประกาศจากรพ.ดังขึ้น

“ประกาศถึงผู้ใช้บริการขบวนรถเร็วที่ 3033 รับส่งผู้โดยสารจากสถานี
ต้นทางกรุงเทพฯ ปลายทางสถานีสุโขทัย-ลก ขณะนี้เกิดเหตุขัดข้อง
บางประการ รถไฟขบวนนี้จำเป็นต้องหยุดให้บริการชั่วคราวที่
สถานีหัวหิน คาดว่าจะพร้อมออกจากสถานีอีกครั้งในเวลา 23.00 น.
การรถไฟไทยขออภัยผู้ใช้บริการทุกท่าน”

“พวกเราไปทำอะไรกันเถอะ เห็นไฟเซเว่นอยู่แถวนู่น อาจมี
ร้านข้าวให้กินด้วยก็ได้” ผมชี้มือไปนอกหน้าต่าง ทุกคนเห็นตรงกันว่าเรา

น่าจะออกไปทำอะไรกันระหว่างรอรถไฟขอมเสร็จ มีลุงโหน่งที่นั่งเยื้อง ๆ กันขอร่วมไปด้วย

ผมโทรไปบอกบังกิมว่าผมน่าจะไปถึงสถานีรถไฟช้ากว่าที่นัดกันไว้ แจ้งเขาล่วงหน้าว่าถ้ามีการเปลี่ยนแปลงจะติดต่อกลับไปอีกครั้ง เขาไม่ว่าอะไร แถมยังบอกอีกว่ารอต้อนรับเสมอ มาได้ทุกเวลา ขอแค่อย่าเบียดแล้วกัน

“บะหมี่หมูแดงลี เล็กหมูแดงพิเศษหนึ่งนะครับ ไม่มีใครเปลี่ยนละนะ” ผมทวนรายการในกระตาะที่จดไว้อีกครั้ง เพื่อว่ามีใครอยากเปลี่ยนเมนู “คนเยอะแบบนี้กว่าได้จะกินก็คงนานพอดูเลยป้าว่า” ป้าตอพูดกับพวกเรา

“ไม่นานเท่าารถไฟหรอกครับ” ผมพูดติดตลก

“แล้วก็คงไม่นานเท่าารถไฟไทยพัฒนา” ลุงโหน่งพูดขม แต่ก็เรียกรอยยิ้มของพวกเราได้ พวกเรารู้ดีว่ามันเป็นตลกร้ายของประเทศนี้กว่าแต่ละอย่างจะพัฒนาต่อไปได้ใช้เวลานานมาก นานกว่าประเทศอื่นอย่างเห็นได้ชัด เกือบทุกคนในประเทศก่นด่วระบอบราชการ โดยเฉพาะคนสมัยใหม่ แต่มันก็ไม่เกิดความเปลี่ยนแปลงใด ๆ ทุกอย่างยังเป็นเหมือนเดิมมาหลายปี การทุจริตทำให้ประเทศย่ำอยู่กับที่มานาน ผมกับลุงโหน่งสนใจเรื่องการเมือง ทำให้พวกเราคุยกันถูกคอดีขึ้นไปอีก จนเรียกได้ว่าลุงโหน่งที่เคยนั่งบ่นคนเดียวบนรถไฟกลายเป็นผู้ที่พูดเยอะที่สุดในวงสนทนานี้ไปแล้ว ถือเป็นโชคที่เขามากินข้าวกับพวกเรา เพราะเขาพูดแต่ประเด็นที่ทุกคนเข้าใจได้และอยากพูดด้วยกันทั้งสิ้น ทั้งเรื่องบ้านเกิด ระบบราชการ และความเหลื่อมล้ำในสังคม

ขณะนั้นนาฬิกาบอกเวลา 23.13 น. พวกเราขึ้นมานั่งรอบรถไฟ
อยู่ก่อนแล้ว พร้อมน้ำ ขนม กาแฟ และเสเบียงสำหรับกินตอนเช้า ยังไม่มี
วีแวนัวร์รถไฟจะออกจากสถานี ลำช้ากว่ากำหนดทั้งสิ้นหกชั่วโมงกว่า ทำให้
พวกเรามีเวลาพูดคุยทำความรู้จักกันต่อไปพักใหญ่

“ผมมีภรรยาแล้ว แต่ยังไม่มีลูก และก็ไม่อยากมีด้วย รู้สึก
เป็นห่วงลูกถ้าจะต้องโตมาในสังคมแบบนี้ โศคติที่เธอก็คิดเหมือนกัน
เราเลยไม่ต้องนั่งเถียงเรื่องนี้” ลุงโหน่งพูดพลางถอนหายใจเมื่อพูดถึงเรื่อง
ครอบครัวแก่

“ทุกวันนี้ผมใช้ชีวิตคนเดียวในกรุงเทพฯ นาน ๆ ครั้งจะได้ออก
นอกเมืองไปทำงานที่ต่างจังหวัดบ้าง ผมก็รู้สึกดีใจทุกครั้ง เพราะบางครั้ง
ก็จะได้เจอเพื่อน แต่หลัก ๆ คือได้เปลี่ยนบรรยากาศนั้นแหละ ที่กรุงเทพฯ
เวลาไปทำงานก็รถติดแทบทุกวันกว่าจะกลับถึงห้องพักก็หมดแรงแล้ว”
ลุงโหน่งเล่าต่อแบบติดตลก

“แล้วนี่ลุงกำลังไปไหนเหรอครับ” ผมถามลุงโหน่งแต่ก็รู้สึก
แปลก ๆ นิดหน่อย เพราะอันที่จริงมันควรจะเป็นประโยคแรก ๆ ที่ควร
ถามเมื่อทำความรู้จักกัน

“กำลังไปยะลา กะว่าจะไปงานบวชลูกเพื่อน แต่นี่สงสัยจะไม่ทัน
แล้ว รถไฟช้าขนาดนี้”

“ป้าก็เหมือนกันน่าจะไปหาหลานไม่ทันแล้ว ต้องไปวันถัดไป”
ป้าตองพูดเสริม

ตอนนี้เสียงรถไฟแล่นเสียดรางดังขึ้นอีกครั้ง ผมคงถึงนครราชสีมา
เข้าไปแปดเก้าชั่วโมงไม่อยากเชื่อว่าเรื่องแบบนี้จะเกิดขึ้นกับผม ทำให้ผมคิด

ได้ว่าสิ่งที่คิดว่าดี อาจไม่ใช่ว่าที่คิดตอนแรก เหมือนผมที่ได้ตัวไบรด์สุดท้าย
ใบนี้มา แต่ในความโชคร้ายก็มีความโชคดีอยู่เสมอ ผมได้เจอเพื่อนใหม่
ต่างวัยบนรถไฟ ความประทับใจยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้ อาจต้องพูดด้วยซ้ำ
ว่าผมโชคดีมากที่ได้ขึ้นรถไฟขบวนนี้ เวลาที่รถไฟล่าช้ากลับไม่สูญเสียเปล่าเลย
แม้แต่หน่วย เพราะเป็นเวลาที่ทำให้ผมรู้สึกเหมือนได้คนดี ๆ เข้ามาในชีวิต
ถึงแม้ผมจะไม่รู้จักพวกเขาเลย แต่ก็มั่นใจในตัวพวกเขาได้พอตัว เรียกได้
ว่าเป็นมิตรภาพที่ไม่คาดฝันมาก่อน อาจเพราะการเดินทางครั้งนี้มีอุปสรรค
จึงทำให้เราผูกพันกันยิ่งขึ้น

เข้ามิตผมบอกลาพี่ดาและเจมส์ พวกเราแยกช่องทางติดต่อไว้
เผื่อจะได้ติดต่อหรือมีเรื่องให้ช่วยเหลือกันในอนาคต ผม ป้าตอง และ
ลุงโห่งนั่งคุยกันต่อไปจนผมรู้ว่าลุงโห่งตั้งใจไปที่โรงเรียนขาดแคลน
แห่งหนึ่งในจังหวัดยะลาด้วย เขาและเพื่อนต้องการจัดกิจกรรมสำหรับเด็ก
และนำสิ่งของจำเป็นไปบริจาคให้แก่นักเรียนและชุมชนที่ขาดแคลน
เด็ก ๆ เหล่านี้ต้องการความช่วยเหลือโดยด่วน แต่กลับไม่มีใครเป็น
กระบอกเสียงส่งต่อเรื่องนี้ไปยังหน่วยงานต่าง ๆ แม้แต่ในโลกออนไลน์
ทำให้ที่นั่นซึ่งเข้าถึงยากอยู่แล้ว ยิ่งไม่เป็นที่รู้จักเข้าไปอีก พอลุงโห่งรู้ว่า
ผมเคยทำกิจกรรมค่ายอาสาสมัยเรียนมหาลัยฯ ก็ชวนให้ผมไปด้วยใหญ่
เลย และก็คิดว่าผมอาจช่วยเป็นตัวกลางส่งต่อความต้องการของคุณครู
และเด็ก ๆ ให้คนหนุ่มมากได้

“ไปบริจาคของกับลุงมัย บอกร่อนเลยว่าลำบากมาก แต่อยาก
ให้ไป เพราะที่นั่นยังไม่เป็นที่รู้จักและต้องการความช่วยเหลือมาก ถ้า
น้องมีอุปกรณ์ถ่ายทำพร้อมขนาดนี้ลองแวะมาดูก่อนมัยละ เผื่อจะเป็น

กระบอกเสียงให้เด็กตาบอด ๆ หรือจะไปถายสารคดีโรงเรียนขาดแคลนก็ยังได้” ลุงโห่งพูดพลางเปิดรูปโรงเรียนที่เขาเคยสำรวจมาก่อนให้ผมดู ซึ่งในชั้นนี้ให้ดูอธิบายจนผมเห็นภาพ พอเย็นเย็นได้ว่าโรงเรียนสภาพเก่าและทรุดโทรมใช้ได้

“ผมเป็นคนยะลา อยู่ที่นั่นมานานจนได้ไปทำงานที่กรุงเทพฯ นั่นแหละ พอมีเวลาว่างก็กลับมาทำอะไรที่บ้านเกิดตลอด ตอนนั้นก็กำลังรวม ๆ กลุ่มกับเพื่อนสมัยเรียนมาจัดกิจกรรมช่วยเหลือสังคมสักหน่อย เพิ่งเริ่มทำได้ไม่นานนี่เอง”

ประโยคนี้ทำให้ผมลังเลใจ ผมเป็นคนให้ใจคนง่าย คนไหนที่คุยถูกคอดีแล้วใหญ่ และครั้งนี้เขาคนนั้นกำลังจะไปช่วยเหลือเด็ก ๆ ขาดแคลน ผมรู้ว่าลุงโห่งเป็นคนดี อ่อนโยน และมีความตั้งใจจริง ผมเองก็อยากช่วยเขา แต่ผมมีเป้าหมายของการเดินทางครั้งนี้อยู่แล้ว ในเวลาจำกัดเช่นนี้ผมก็ต้องการได้งาน ได้สร้างชื่อเสียงให้กับตัวเอง แต่จะให้ทั้งเด็ก ๆ ทั้งความคาดหวังของลุงโห่งอย่างนั้นผมก็ทำใจยาก และอย่างน้อยตอนนี้ผมก็ถือว่าเขาเป็นเพื่อนคนหนึ่งที่ร่วมชะตากรรมบนรถไฟนี้ด้วยกัน กับป้าตอง พี่ตา เจมส์ รวมถึงผมด้วย

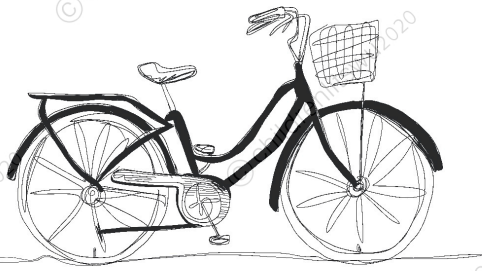
จากตรงนั้นไปนราธิวาสก็คงช้ากว่าที่ผมนัดบังกิมไว้ราว ๆ เก้า ชั่วโมง หัวรถจักรเริ่มส่งเสียงแปลก ๆ แต่คุ้นเคยอีกครั้ง

ปัง!

“มันเป็นอะไรนะไอ้รถไฟสายนี้...”

ผมโทรศัพท์หาบังกิม...

สองเดือนผ่านไปตอนนี้ผมถ่ายทำสารคดีเสร็จเรียบร้อยแล้ว
ก็คิดว่าประสบความสำเร็จอยู่นะ มียอดวิวถึงหนึ่งล้านสองแสนวิว ตอนนี้
ผมเริ่มมีชื่อเสียงในโลกออนไลน์แล้วละ อ้อ! ลุงโหน่ง พี่ดา และบังกิมโทร
มายินดีกับผมด้วยละ ... เด็ก ๆ พวกนั้นก็เหมือนกัน

จักรยานสี่ตา

“สูบลมยางก่อนค่อยไปนะ” เธอบอกเมรีเย และหยิบ
ที่สูบลมยางอันเล็กให้เธอหนึ่งอัน

เจ้าของเกสต์เฮาส์พาเมรีเยไปเลือกจักรยานใต้ชายคาหญ้าฟาง
ซึ่งเป็นที่เก็บจักรยานจำนวนมาก จักรยานแม่บ้านสี่ตาส่งประกายเงิน
วาววับดูถูกใจสาวผิวแทนชาวคริสต์ลักเป็นพิเศษ เธอเลือกมันเป็นเพื่อน
คู่ใจสำหรับการเดินทางในวันนี้

1

ถ้าหากเลือกเกิดได้มันก็อยากไปอยู่ในที่ที่ดีกว่านี้ ตั้งแต่เกิด
มามันตั้งใจว่าจะเป็นจักรยานที่มีชื่อเสียง เป็นจักรยานสุดเท่โลดแล่นบน
สนามแข่งระดับโลก มีชื่อเสียงที่สุดในบรรดาจักรยาน หรืออย่างน้อยก็ขอ
ชมทิวทัศน์สวย ๆ ตลอดทางก็ยังดี แต่น่าผิดหวังที่มันไม่เคยเกิดขึ้นจริง
เพราะแถวนี้มีแต่หิน ปลั๊กโคลน และถนนลูกรังเต็มไปหมด เป็นพื้นที่
ไร้ความเจริญซึ่งไม่ค่อยมีใครสนใจสักเท่าไร และรูปลักษณ์ภายนอกของ
มันก็ทำให้บรรดาเพื่อน ๆ เสียดูเขา เสียดมอบที่ลืมนตาโลกพร้อมกัน
มองว่าอย่างมาจักรยานแม่บ้านก็ได้แค่ปั่นไปเที่ยวระยะใกล้ ๆ หรือ
สำหรับจ่ายตลาดเท่านั้น มันรู้ดีว่าความฝันของมันไม่อาจเป็นจริงได้และ

คงต้องรอวันหมดสภาพอย่างไร้ความภาคภูมิใจในชีวิต ก่อนถูกนำไป
ชำแหละเป็นอะไหล่ สูญหายจากโลกนี้ไปอย่างไม่มีใครจดจำ

ข้อดีอย่างเดียวของมันที่ทำให้พวกเสื่อหมอบและเสื่อภูเขา
อิจฉาตาร้อน คือตะกร้าสานหน้ารถสำหรับใส่ของทำให้บรรดาจักรยาน
แม่บ้านไม่เหงาหรือโดดเดี่ยวนัก บางครั้งก็มีเพื่อนเป็นผักบ้าง ปลาบ้าง
หรือบางครั้งก็สิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ผู้ใช้งานหลงลืมไว้ในตะกร้าบ้าง

วันนี้มันได้รับหน้าที่ธรรมดา ๆ แต่ก็แสนพิเศษ คือพา
สาวศรีลังกาไปให้ถึงวัดมหาจันทร์ ที่นั่นเป็นสถานที่ที่อยู่ลึกเข้าไปในป่า
อีกฝั่งหนึ่งของเกสต์เฮาส์ ตั้งแต่มันและบรรดาเพื่อน ๆ จักรยานแม่บ้าน
มาอยู่ที่นั่นได้สองปีก็ยังไม่เคยไปที่นั่น มีแต่ไต่ยีนขาวลือจากพวก
“สองล้อพ่นควัน” เท่านั้นว่ามันเป็นทางที่ลำบากมากเกินจินตนาการ และ
ไม่มีใครควรไปที่นั่น แม้แต่จักรยานหรือสองล้อพ่นควันที่เร็วที่สุดในโลก
ใบนี้ มันพยายามไม่ใส่ใจกับขาวลือที่ไต่ยีนมา มันอยากไปสถานที่ใหม่ ๆ
ดูบ้างสักครั้ง ภาวนาให้มีทัศนที่สวยงาม หรือความท้าทายใหม่ ๆ ให้
มันรู้สึกเหมือนเป็นจักรยานแข่งดูบ้าง

แค่ช่วงแรกของการเดินทางเจ้าจักรยานแม่บ้านสี่ตัวก็ต้องถอน
หายใจ เมื่อรู้ว่านายของมันปั่นจักรยานไม่คล่อง เดี่ยวปั่น เดี่ยวหยุดไป
ตลอดทาง โชซัดโซเซทุกสามสิบเมตร ทำที่ดูไม่น่าไว้วางใจ ตลอดทางมี
แต่หินกรวดกระเด็นกระดอนถูกล้อของมัน โครงของมัน ขึ้นส่วนของ
มันเต็มไปหมด มากกว่าที่มันเคยพบเจอมาตลอดสองปี มันเริ่มกลัว
ว่าจะไม่ได้กลับบ้านอีกครั้ง เป็นการเดินทางที่ลำบากลำบาก ๆ กับ
การงมเข็มในมหาสมุทร มันไม่รู้ด้วยซ้ำว่า “สามลึงกิโกลเมตร” ที่เมรีเย
พูดมันไกลขนาดไหน และต้องใช้เวลาเท่าไร สิ่งเดียวที่มันรู้และมั่นใจ

คือการเดินทางครั้งนี้จะไม่สวยแน่... ไม่นั่นก็เธอ!

2

เสียงวี๊ดว้ายร้องดังลั่นตลอดทาง เมื่อเมรีเยปั่นจักรยานผ่านถนนที่มีก้านกรวด หลุมบ่อ และโคลนตมเป็นระยะ เจ้าของเกสต์เฮาส์บอกเธอไว้ว่าจากที่พักไปยังวัดมหาจันทร์มีระยะทางประมาณสิบห้ากิโลเมตรไป-กลับรวมกันก็สามสิบกิโลเมตรพอดี ดูเหมือนจะไกล แต่เธอมั่นใจว่าถ้าไปด้วยจักรยานนั้นก็ไม่น่ายากเกินไปนัก น่าเสียดายที่เธอซบมอเตอร์ไซด์ไม่เป็น ทำให้ต้องใช้บริการจักรยานแม่บ้านสี่ตำคันนี้ที่เธอถูกชะตา

เจ้าของที่พักเคยเตือนถึงเส้นทาง การไปวัดแห่งนี้ว่ามันลำบากขนาดไหน แต่เธอก็ยังมั่นใจและตั้งต้นที่จะไปให้ได้ เพราะเธอรักการถ่ายรูปมากจนเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตเธอก็ว่าได้ ว่ากันว่าที่นั่นเป็นสถานที่ธรรมดา ๆ แห่งหนึ่งเท่านั้นเอง แต่จุดที่ทำให้เธออยากมาที่นี่ คือสถาปัตยกรรมโบราณขนาดเล็กที่พบได้ที่เดียวในจังหวัดนี้เป็นจุดถ่ายรูปที่ไม่ควรพลาดซึ่งยังตั้งอยู่กลางป่าลึกที่ทางไปค่อนข้างลำบากเอาเรื่อง แต่ก็นับเป็นสีสันของนักเดินทางที่เธอพบมาตลอดชีวิต

เมรีเยเป็นชาวศรีลังกา ผมดำเงาเป็นมันขลับ ผิวสีแทน ส่วนสูงต่ำกว่ามาตรฐานคนเอเชียเล็กน้อย ใบหน้าคล้ายชาวอินเดีย จนแทบแยกไม่ออก เป็นคนที่หลงใหลเสียงเรียกแห่งการเดินทางอยู่ตลอดเวลา พุดง่าย ๆ ว่าเธอเป็นคนชอบเดินทางท่องเที่ยว ปกติเธอเป็นคนชอบถ่ายรูปวิวทิวทัศน์ และวิถีชีวิตผู้คน แต่เธอกลับไม่ค่อยชอบเที่ยวที่มีชื่อเสียงสักเท่าไร เพราะนักท่องเที่ยว

เยอะ และไม่ได้เรียนรู้อะไรในชีวิตจริง ๆ ของคนที่นี่ ช่วงนี้เป็นช่วงหยุดงานยาว พนักงานออฟฟิศหน้าใหม่อย่างเธอจึงขอใช้เวลาเดินทางไปท่องเที่ยวเพิ่มประสบการณ์ในชีวิต น่าเสียดายที่เธอไม่สามารถเดินทางไปสหรัฐอเมริกาได้ตามที่ตั้งใจไว้ตอนแรก เพราะเจ้าไวรัสตัวร้ายที่ระบาดอยู่ทั่วทุกมุมโลกตอนนี้ทำให้การเดินทางทั้งหมดต้องหยุดชะงัก และใช้เวลาที่เหลือที่นั่นจนกว่าสถานการณ์จะดีขึ้น พร้อมทั้งหาจุดหมายใหม่สำหรับเดินทางต่อไป

จุดหมายจันทราเป็นจุดหมายใหม่ของเธอสำหรับช่วงเวลาไปพลาง ๆ ก่อนจะเดินทางออกจากที่นี่ น่าเสียดายที่ภาพวาฬกระโจนขึ้นเหนือน้ำ ภาพกวางมูสเดินบนถนนลาดยาง ภาพธารน้ำแข็งขนาดมหึมาที่ต้องเลื่อนออกไปอีกสักระยะ กลายเป็นภาพจักรยานแม่บ้านที่ดูเกาลงหน้าต่าง ทางเกยยีนส์ตัวโปรดของเธอก็เลอะเทอะไปหมด จากสีน้ำเงินสวยกลายเป็นสีเทาจากดินโคลนที่กระเด็นเประอะเปื้อน

“นี่ฉันมาทำอะไรที่นี่” ประโยคนี้พูดในหัวเมรีเยหลายต่อหลายครั้ง แต่เธอก็ไม่เคยจะถอยหลังกลับเลยแม้แต่ครั้งเดียว

ตอนนี้เธอมีเพียงแผนที่กระดาษหนึ่งแผ่น โทรศัพท์ไร้สัญญาณหนึ่งเครื่อง และจักรยานแม่บ้านหนึ่งคันเท่านั้น... ทั้งหมดนี้ คือเพื่อนเดินทางของเธอ และบางครั้งเธอก็เผลอพูดกับสิ่งของพวกนี้ โดยเฉพาะเจ้าจักรยานที่น่าสงสาร

“อดทนหน่อยลูกก๊กก๊ก” เธอพูดกับมันเมื่อก่อนกรวดกระเด็นกระดอนโดนเหล็กวาววับของมัน

“อีกนิดเดียวจะถึงแล้ววาววาว” เธอพูดเมื่อเห็นสภาพจักรยานที่

ต้องนำกลับไปคืนเกสต์เฮาส์ด้วยความอ่อนน้อมและสงสารมันจับใจ ถึงแม้จักรยานจะเป็นสิ่งของแต่เธอก็เชื่อว่ามันอาจจะมีชีวิตและจิตใจ ไม่ต่างจากความเชื่อเรื่องพระแม่คงคาของชาวฮินดู หรือเมย์นางของคนไทยที่เธอเคยได้ยินมา

เวลาผ่านไปไวเหมือนโกหก หยาดเหงื่อไหลออกจากผิวนิ่งนัยไม่ถ้วน ในที่สุดเธอก็อยู่หน้าวัดแห่งนี้ แม้ว่าเหมือนจะใช้เวลาไม่นาน แต่เธอก็ใช้เวลาไปเกือบสามชั่วโมง ทั้งสภาพถนนที่ย่ำแย่ ทางขึ้นที่ค่อนข้างลาดชัน ที่สำคัญคือ ความสามารถในการปั่นจักรยานของเธอนั้นล่ะที่เป็นอุปสรรคที่สุดของการเดินทางครั้งนี้

ตอนนี้สภาพทั้งคู่ดูไม่เจิดจ้าทั้งคนและจักรยาน จักรยานสีดำเงาวับเลอะโคลนไปทั้งคัน วงล้อเริ่มบู่เพราะตกหลุมนับครั้งไม่ถ้วน ซี่ลวดเริ่มคดงอเพราะหินกรวดต่าง ๆ ที่กระเด็นกระดอนมากระทบ โช้เริ่มหลุดหลังปั่นมาได้สิบกิโลเมตร จนต้องเสียเวลาใส่มันเสียนาน เธอสัมผัสได้ว่าจักรยานนี้สภาพย่ำแย่มากและต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อพามันกลับไปที่พักด้วยสภาพที่ยังใช้งานได้ หากเธอยังต้องปั่นจักรยานกลับที่พักอีก คราวนี้จักรยานดำล้นบ่าจากกลายเป็นเศษเหล็กเหลือใช้แน่ ๆ

3

ในที่สุดก็มาถึงจุดหมายจนได้ ตอนนี้จักรยานโทรม ๆ คันนี้ไม่มีแรงเหลืออยู่อีกแล้ว นี่เป็นงานหินที่สุดตั้งแต่มันมาอยู่ที่นี้ มันโอดครวญคิดถึงที่พักเดิม ๆ ของมัน เพื่อน ๆ เลือภูเขา เลือหมอบของมันต้องเจอ

กับสถานการณ์แบบนี้เป็นประจำอย่างนั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นมันขอเป็นแค่
จักรยานแม่บ้านเท่านั้นดีกว่า มันปั่นกับตัวเองวนไปวนมาว่าทำไมโชคชะตา
ถึงมาเล่นตลกกันแบบนี้ ขนาดเป็นแค่จักรยานแม่บ้านธรรมดา ๆ ยังต้อง
เจอเรื่องหนักหนาสาหัสขนาดนี้ มันเริ่มไม่แน่ใจว่ายังอยากไปเป็นจักรยาน
แข่งของนักกีฬาอยู่หรือเปล่า เพราะวัน ๆ หนึ่งคงต้องซ้อม ต้องวิ่งบน
ถนนหนักครั้งไม่ถ้วน โดยเฉพาะเสื้อภูเขาที่ต้องปะทะกับหินแหลม ๆ และ
ดินแข็ง ๆ ในป่าตลอดเวลา

ณ ตอนนั้นมันล้มพับได้ถึงความทรमानเป็นครั้งแรก แต่
อย่างน้อยก็ได้ทำทนายตัวเองจนพาเธอมาถึงจุดหมายได้สำเร็จ นับเป็น
การเดินทางที่ยาวนานมากสำหรับมัน แต่มันกลับไม่รู้สึกลดเดี๋ยวเลย
แม้แต่นิดเดียว หลายครั้งเมรียะพูดกับมันราวกับเป็นเพื่อนมนุษย์
คนหนึ่ง แม้จะรู้ว่ามันเป็นเพียงแค่การบ่นเลื่อนลอย ไม่ได้ตั้งใจพูดคุยกับ
มัน แต่มันก็อดดีใจลึก ๆ ไม่ได้

มันเห็นเมรียะเดินเข้าไปในอาคารเหลี่ยม ๆ รูปทรงประหลาดไม่
เหมือนที่มันคุ้นตา มีประตูทางเข้าบานใหญ่ มีหน้าต่างไม่กี่บาน ภายนอก
ดูเก่าคร่ำไปด้วยตะไคร่และร่องรอยของลมฝน บางจุดมีร่องรอยแตกหัก
เสียหาย แต่ภายในกลับดูยิ่งใหญ่ ตกแต่งอย่างสวยงาม มีผู้คนอยู่สามสี่
คนและ “สองล้อพนควัน” ที่มันไม่รู้จักจอดอยู่ด้านหน้าเรียงติดกัน และมี
ยังเห็นวาร์บ ๆ สิ่งปลูกสร้างนั้นมีเหล็กกล่องเหลี่ยม ๆ สีเขียวสดสวยงาม
และยังส่องประกายแวววาว มีท่อนด้านหลังคล้ายเพื่อนของมัน แต่สิ่งที่
แตกต่างที่สุด คือสิ่งนั้นมีสี่ล้อ และขนาดใหญ่กว่า กว้างขวางกว่านั่นเอง
มันเคยได้ยินมาว่าพวกนี้เป็นพาหนะชั้นดีที่ผู้ใช้งานจะไม่ต้องเหนื่อย
ไม่ต้องปั่นขาเร็ว ๆ เพื่อไปข้างหน้า เพียงแค่เหยียบคันเร่งเท่านั้นก็เป็นพอ

มันภาวนาขอให้สิ่งนี้พามันกลับบ้านได้โดยไม่ต้องทรมาณใน
ซากลับ...

4

เมรีเยเดินออกมาจากวัดแห่งนั้นด้วยความพึงพอใจอย่างยิ่ง
กล้องถ่ายรูปในมือถูกใช้งานอย่างเต็มที่จนได้ภาพตามที่ต้องการ เธอ
ขอพรให้ครอบครัวของเธอมีความสุข ขอให้เธอพบแต่สิ่งดี ๆ ตลอด
การเดินทาง และขอให้สถานการณ์ไวรัสดีขึ้น หลังนั่งพักภายในวัด
อยู่นานก็ได้เวลาเดินทางกลับ สาวศรีลังการู้ดีว่าเธอเปรียบได้กับผู้แพ้ใน
การเดินทางครั้งนี้ ไม่ต่างจากตอนวัยเด็กที่เธอเคยแพ้ให้กับการปั่นจักรยาน
จนไม่สนใจมันอีก การทกล้มเป็นสิ่งที่เจ็บที่สุดสำหรับเด็กวัยนั้นและนั่นเป็น
เหตุผลที่เธอไม่ชอบการปั่นจักรยาน และไม่ต้องการปั่นมันหากไม่จำเป็น
รถแท็กซี่คันสีเขียวที่จอดอยู่รอบวัดเป็นตัวเลือกแรกสำหรับพา
เธอและจักรยานที่น่าสงสารกลับที่พักได้สำเร็จ โดยที่เธอไม่ต้องเหนื่อย
ยากลำบากเหมือนตอนมาที่นี่อีก

“โอ ไม่ไปละ ใครจะไปทางแยกขนาดนั้น” เจ้าของรถคันที่หนึ่ง
พูดว่าอย่างนี้

“ขับไปก็ไม่คุ้มค่าซ่อมรถ ไม่ไปละ ๆ ลองไปถามพี่คนนั้นดูสิ”
เจ้าของรถคันที่สองพูดว่าอย่างนี้

“ไม่ไป ไม่ไป พอดีกะว่าจะกลับบ้านแล้ว ทางนั้นคนละทางเลย
หนู” เจ้าของรถคันที่สามพูดว่าอย่างนี้

เวลาผ่านไปเนิ่นนานความพยายามของเธอก็ยังไม่เป็นผล
ตอนนี้ฟ้าเริ่มมืด หมอกเริ่มลงหนา ถึงเวลาเลิกงานของพระอาทิตย์
เข้าสู่เวลาเช้าเวรของพระจันทร์เสี้ยวสีเหลืองและดวงดาวที่ส่องแสงวิบ
บนฟากฟ้า อากาศหนาวเริ่มเข้าปกคลุม เธอไม่มีทางเลือกอื่นนอกจาก
การปั่นจักรยานแม่บ้านสีดำที่นำส่งสารกลับที่פקเหมือนขามา เธอฮัมเพลง
เพื่อให้รู้สึกผ่อนคลายมากขึ้น เสียงฮัมเพลงถูกกลบด้วยเสียงก้องหิน
กระเด็น เสียงรถตกหล่ม และเสียงโคลนสาดอยู่หลายครั้ง แต่ก็ถือว่าเป็น
ส่วนหนึ่งที่ทำให้การเดินทางครั้งนี้สนุกไม่แพ้ครั้งไหน ๆ ทุกสิ่งทุกอย่าง
อยู่ในความทรงจำของเธอแน่นอน

กลับให้ไหว กลับให้ไหว กลับให้ไหว อดทนไว้ อดทนไว้ อดทนไว้
แค่นี้ไม่ยากเกินกว่าที่ฉันจะทำได้ อีกแค่สิบห้าโลเอง เท่านั้นเอง เท่านั้นเอง
รอบตัวฉันมืดไปหมด มีแต่เพียง... มีแต่เพียง... จักรยานแม่บ้าน
จักรยานแม่บ้านสีดำเท่านั้นเอง

5

ในที่สุดก็ถึงที่פקจนได้ ตอนนี้ข้างหน้าของมันแตกไป
เรียบร้อย วงล้อหน้าและหลังคดงจนแทบจะเปลี่ยนรูปเป็นสี่เหลี่ยม
ซึ่งลวดหักไปแล้วหลายซี่ สรูปภาพรวมว่ามันกำลังจะหมดสภาพและ
กลายเป็นเศษเหล็กจริง ๆ แต่มันยังคงหวังว่าอาจกลับมาทำงาน
ได้เหมือนเดิม น่าเสียดายที่ความฝันต่าง ๆ นานาที่คิดไว้คงเป็น
จริงไม่ได้ มันเลือกเกิดไม่ได้ ไม่อย่างนั้นป่านนี้จักรยานแสนอดทน

อย่างมันอาจมีโอกาสดังมีมือบนสนามแข่งลึกลับที่บนโลก ได้รับเสียงยินยอมมากมายจากเพื่อนฝูง ตั้งแต่เกิดมันไม่เคยเห็นทุ่งหญ้าอันสวยงามอย่างที่วาดฝันไว้แม้แต่ครั้งเดียว แต่อย่างน้อยมันก็สามารถบอกกับตัวเองได้ว่ามันเคยช่วยเหลือผู้หญิงคนหนึ่งสุดความสามารถเท่าที่มันจะทำได้ ถึงเธอจะเป็นคนที่ปั่นจักรยานได้ห่วยแตกที่สุดตั้งแต่มันทำงานที่นี้มาตลอดสองปี แต่เธอก็เป็นคนที่มีความพยายามและมองโลกในแง่ดีมากที่สุดคนหนึ่งเท่าที่มันเคยเจอเหมือนกัน นำเสียดายที่ต้องมาเจอและจากกัน ณ สถานที่แบบนี้ ตอนนั้นมันถูกพาไปยังบ้านปูนเก่า ๆ หลังหนึ่ง

เสียงเครื่องจักรทำงานดังก้องจนแสบหู และเสียงเหล็กกระทบกันดังลั่นในบ้านปูนหลังนั้นอยู่นาน ก่อนเงียบหายไป

6

สถานการณ์เชื้อไวรัสที่ระบาดทั่วโลกคลี่คลายลง ตอนนั้นเมรี่ยะได้เห็นภาพวาฬฟุ้งทะยานขึ้นเหนือน้ำที่อลาสก้า เธอได้เห็นภาพโบราณสถาน 1 ใน 7 สิ่งมหัศจรรย์ของโลกอย่างมาซูปิกชู เธอได้เรียนรู้วิถีชีวิตชุมชนกระเหรี่ยงที่ประเทศไทยจนหน้าใจ สุดท้ายเธอก็เดินทางกลับบ้านเกิด ผู้คนเริ่มกลับมาใช้ชีวิตชีวาอีกครั้ง พ่อค้าแม่ค้ากลับมาทำงานกันจนแน่นหนัด เด็ก ๆ วิ่งเล่นหลังเลิกเรียน และภาพพนักงานออฟฟิศยืนแออัดบนรถประจำทางที่คุ้นตาก็กลับมา โชคดีที่เธอไม่ต้องอยู่กับปัญหาแบบนี้มานาน เพราะบ้านอยู่ไม่ไกลจากบริษัทเท่าไร

แถมยังมีตลาด ร้านอาหาร และร้านสะดวกซื้ออยู่ครบครัน

เกือบทุกเช้าเมรี่จะมักจะไปใส่บาตรก่อนเริ่มงานเสมอ แม่ของเธอจัดเตรียมของใส่บาตรให้เธอทุก ๆ เช้า หญิงสาวในชุดสีขาวสะอาด สะอาดน่าของเหล่านั้นใส่ตะกร้ารถจักรยานสีดำเงาแวบของเธอ ตอนนั้นเธอขี่จักรยานคล่องขึ้นแล้ว ไม่ต้องกลัวว่าจะล้มลงเจ็บตัวอีกต่อไป

“สูบลมยางก่อนค่อยไปนะ” เธอบอกเมรี่ และหยิบที่สูบลมยางอันเล็กให้เธอหนึ่งอัน

เธอหนาว

เป็นไปได้เลยที่จะไม่คิดถึงที่นี่ บางคนคิดถึงแสงแดดอบอุ่น ยามเช้า บางคนคิดถึงสายน้ำใสแจ้วจนเห็นพีชน้ำข้างใต้ บางคนคิดถึงบรรยากาศเรียบง่ายแบบชนบท บ้านเรือนไม้หลังเก่าได้รับการอนุรักษ์ไว้อย่างดีเยี่ยม แม้บางหลังจะโง่งนและส่งเสียงเอี้ยดอัดเวลาลมเย็นพัดผ่าน รอยยิ้มของชาวบ้านทำให้ที่นี่ไม่เหมือนที่อื่น และไม่มีที่อื่นเหมือนที่นี่ เวลามันผ่านไปนานเท่าไรก็ยังคงคิดถึงที่แห่งนี้อยู่เสมอ แม้ว่าการมาที่นี่จะยุ่งยากมากเพียงใดก็ตาม เธอไม่ได้คิดถึงซึ่งแสงแดด สายน้ำ หรือบ้านเรือนเหล่านั้นหรอก เธออยากกลับมาที่นี่เพื่อตามหาบางสิ่งบางอย่างที่เธอก็ยังไม่แน่ใจนักว่าจะหาพบจากการมาที่นี่อีกครั้งหรือไม่...

วันนี้ที่นี่ไม่เหมือนเดิม แสงแดดอบอุ่นยามเช้าหายไป เหลือแต่เพียงเมฆสีเทาก้อนยักษ์ ลมเย็นพัดวูบวาบ และเม็ดฝนร่วงหล่นลงมาจากท้องฟ้า วันนี้อากาศไม่เป็นใจให้เธอเลย ทั้งที่เธอเพิ่งจะได้กลับมาที่นี่อีกครั้งในรอบหกปี ทุกสิ่งยังคงตราตรึงอยู่ในความทรงจำของเธอ

“สถานนีต่อไป ปากทางเข้าหมู่บ้านชาวประมงอินิ” เสียงประกาศบนรถโดยสารประจำทางทำให้ผู้คนบนรถเริ่มตระเตรียมสัมภาระ แต่สุดท้ายก็มีเธอเพียงคนเดียวที่ลงจากรถ ขณะที่คนอื่นรอลงรถที่กลางหมู่บ้าน นั่นก็ไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะมันห่างกันเกือบสามกิโลเมตร แคเธอร์แลนด์เดินตามถนนขรุขระเส้นเล็ก ปราดจากเสียงรถและเสียงพูดคุยทุกอย่างเงียบงัน ยกเว้นเสียงหยดน้ำฝนดังเปาะเปาะเท่านั้น เธอรู้ดีว่า

ใคร ๆ ก็ไม่ชอบเดินไกล ยิ่งเป็นทางชั้นท่ามกลางสายฝนเช่นนี้ แต่บริเวณนี้มีหลายสิ่งหลายอย่างให้ชมจนเพลินตามากยิ่งกว่าในตัวหมู่บ้านเสียอีก ทั้งรูปปั้นโบราณ ทิวทัศน์ริมอ่าว และตรอกซอกซอย เล็ก ๆ ที่เป็นจุดถ่ายรูปสุดลึกลับ ที่สำคัญคือไร้ความวุ่นวายของผู้คน แม้ว่าที่นี่จะเดินทางเข้าถึงอย่างยากลำบาก แต่ก็ยังคงมีนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมเยือนบ้างประปราย บ้างก็ปั่นจักรยานผ่านไปอย่างรวดเร็ว ไม่ได้ใช้เวลาชมเมืองจนบทอันสวยงามอย่างเต็มที่ บ้างก็มัวแต่ก้มดูหน้าจอโทรศัพท์ บ้างก็เดินพูดคุยก่อนไปอย่างไม่แยแสสิ่งมีค่าเหล่านั้น ถือเป็นเรื่องน่าเสียดายอย่างยิ่ง

“โชคดีที่เอารมติดมาไม่อย่างนั้นป่านนี้เปียกและเหม็นหมดแล้ว”
หญิงวัยกลางคนชาวอเมริกันนึกในใจ

แต่ก็ไม่ใช้ทุกคนที่โชคดีหรือพกทุกอย่างมาพร้อมเหมือนเธอ เขาหลบฝนอยู่ใต้ชายคาบ้านไม้หลังเล็ก เนื้อตัวเปียกปอนและมอมแมมพอใช้ แวดตาดูว่างเปล่าและอ่อนล้า ไม่มีใครรู้ว่าเขาหลบฝนอยู่ที่นั่นมานานแค่ไหน เธอนึกอยากพาเขาออกจากที่นี่ อย่างน้อยเขาจะได้ไปยังที่ที่เขาอยากไป อาจเป็นบ้านหรือที่ไหนสักแห่ง ถ้าเดินผ่านไปทางเดียวกันก็สามารถเดินทางร่วมกันได้ร่มคันเดียวกันได้ เธอเดินไปหาเขา ไม่มีบทสนทนาใด ๆ ทั้งสองฝ่ายรู้จักประสงค์ของกันและกันเป็นอย่างดี เธอชักชวนเขาให้ร่วมเดินทางไปด้วยกัน เขาเข้ามาหาหลบใต้ร่มคันใหญ่และก้าวเดินไปพร้อมกัน

ทั้งสองเดินผ่านร้านรวงและบ้านเก่าสภาพซ่อมซ่อหลายหลัง พุดได้ว่าที่นี่คือชนบทที่แท้จริง ไม่มีตึกหรือบ้านสมัยใหม่แม้แต่หลังเดียว ไม่มี

ร่องรอยแห่งความเจริญใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นร้านยา ร้านสะดวกซื้อ ภัตตาคาร แต่คนที่อาศัยอยู่ที่นั่นก็มีความสุข เพราะผู้คนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และไร้มลพิษที่คอยบั่นทอนสุขภาพเหมือนในเมืองใหญ่

ร้านอาหารร้านเดียวในหมู่บ้านเปิดไฟสีส้มดวงเล็กส่องสว่าง หน้าร้าน ประตูไม้บานเก่าถูกเปิดออกอย่างช้า ๆ ปรายอากาศในร้านแตกต่างจากภายนอกอย่างชัดเจน โต๊ะเก้าอี้ทั้งสี่ชุดวางเปล่า แต่กลับไม่มีครีมและเงียบเหงาเหมือนบรรยากาศข้างนอก แสงไฟในร้านยังคงส่องสว่าง กระจกใสทำให้มองเห็นอ่าวสีครามและคลื่นทะเลจนเพลินตา เด็กเสิร์ฟและพนักงานต้อนรับหน้าต้ายิ้มแย้มแจ่มใส ท่าทางเป็นมิตร ทั้งสองคนหันผ้าโพกหัวอย่างประณีตและแต่งตัวอย่างคนพื้นเมือง มารยาทงามตั้งแต่เธอเปิดประตูเข้ามา มองปราดเดียวก็รู้ได้ทันทีว่าทั้งสองคนผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี เธอรอส่งอาหารที่โต๊ะ ส่วนเขานั่งรออยู่หน้าร้าน เขาอาจจะรักการนั่งดูเม็ดฝนหล่นร่วงจากท้องฟ้ามากที่สุดก็ได้

“ข้าวปลาอย่างที่หนึ่งค่ะ”

“ค่ะ รับประทานเพิ่มมั๊ยคะ” พนักงานเสิร์ฟถามเธออย่างสุภาพตามแบบผู้ที่ได้รับการฝึกมาอย่างดี

“ไม่แล้วค่ะ ขอขอบคุณมาก” แคร่เธอยูดยกับเธออย่างสุภาพ น้ำเสียงใสแจ้วมีชีวิตชีวา

เวลาผ่านไปไม่นานพนักงานสาวเสิร์ฟข้าวสวยร้อน ๆ กับปลาอย่างตัวโตและซุ้มีโสภาซึ่งเป็นอาหารธรรมดา ๆ ของคนท้องถิ่นแต่กลับขึ้นชื่ออย่างยิ่ง เพราะปลาที่นึ่งรสชาติหวานอร่อย และมั่นใจได้ว่าปลอดภัยจากสารพิษต่าง ๆ ที่พบในทะเลทั่วไป... เผลอแบบเดียวอาหารจานโตก็หายไป

จนหมด

“อ้อยเหมือนเดิมเลยนะ”

“ขอบคุณค่ะ ว่าแต่คุณเคยมาที่นี้ด้วยหรือคะ” พนักงานสาวโน้มศีรษะขอบคุณเธอ

“เคยมาที่นี้เมื่อหกปีก่อนค่ะ ทุกอย่างเหมือนเดิมหมด ยกเว้นอากาศวันนี้เท่านั้นแหละ ครั้งก่อนแดดจ้าร้อนไปหมดเลย”

“หมู่บ้านชนบทก็แบบนี้ค่ะ ผ่านไปก็ปีก็ไม่เปลี่ยนไปเท่าไรนักท่องเที่ยวก็มีบ้างประปราย แต่พวกเขาไม่ค่อยแวะมา เพราะบนเรือชมอ่าวมีอาหารหรู ๆ ดี ๆ เยอะแยะ ลูกค้าส่วนใหญ่ก็กินในหมู่บ้านนี้แหละค่ะ” พนักงานสาวพูดพลางหัวเราะเขิน ๆ เพราะเธอไม่ค่อยได้พูดคุยกับนักท่องเที่ยวต่างถิ่นมากนัก

ร้านอาหารส่วนใหญ่คงไม่มีพนักงานว่างมาคุยกับลูกค้า แต่ไม่ใช่ที่ร้านนี้ สิ่งที่ทำให้ผู้คนที่นี่เป็นมิตรและเข้ากับผู้อื่นได้ง่ายเกิดจากความสนิทสนมของผู้คนในชุมชน คู่ันเคยเ็นการพูดคุยและให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ตอนนั้นแคเธรีเดินออกจากร้านบอกลาพนักงานทั้งสองคนแล้วหัวข้าวปลาอย่างกล่องหนึ่งออกจากร้าน ตอนนั้นบรรยากาศครึ้มฟ้าครึ้มฝน ภูเขาเมฆสีเทายังคงลอยล่องบนท้องฟ้า เม็ดฝนโปรยปรายไม่หยุดหย่อน เขาฟาตข้าวปลานั้นจนเรียบ เธอตั้งใจนำมาฝากเขาที่นั่งรออยู่หน้าร้าน แวตานั้น ๆ หายไปเป็นปลิดทิ้ง ความปิติเข้าแทนที่อย่างรวดเร็วอาจเป็นเพราะเขาไม่ได้กินอะไรมานาน ไม่ก็อาจจะรู้ดีว่าอาหารร้านนี้ออ้อยเพียงใด ไม่มีใครรู้นอกจากตัวเขาเอง เมื่อคำนึงถึงรสชาติที่เพ็งลิ้มรสไป นับว่าเป็นมื้อที่ดีที่สุดในชีวิต

เขาคั้งหนึ่ง หลังจากไม่ได้กินอาหารดี ๆ มานาน “ขอบคุณมาก คนอย่างฉันไม่ค่อยมีใครสนใจ... ทำไมชีวิตต้องเกิดมาเป็นแบบนี้ด้วย” เขาคิดในใจ แววดาสดิ่กลับมามีชีวิตอีกครั้ง มองตรงไปข้างหน้าก็เห็นเธอยิ้มให้เขา มันเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ที่เธอไม่ต้องสงสัย

ตอนนี้สายลมเย็นพัดวูบหวิว อากาศหนาวทำให้เขาตัวสั่นสะท้าน เขาไม่มีอุปกรณ์กันหนาวใด ๆ ในวันที่อากาศหนาวจัดอย่างนี้ อาจเป็นเพราะความยากจนขั้นแค้น หรือไม่มีใครสนใจดูแลเขา ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรไม่มีใครรู้ กลับกันแคร์รี่มีเครื่องกันหนาวครบทุกอย่าง เธอถอดผ้าพันคอให้เขาอย่างเต็มใจ สายตาเวทนาปรากฏอย่างเปิดเผย ตอนนั้นทั้งสองตัวสั่นเทา แต่ใบหน้าเธอยิ้ม “ที่นี่อากาศดีเนอะ หนาวหน่อยแต่สนุกดี” เธอชวนคุยแต่เขายังก้มหน้าก้มตาเดินไม่มีคำพูดออกใด ๆ เธอถลอลออกมา “กะว่าจะไปเดินชมเมืองสักหน่อยไปด้วยกันมั๊ย” เธอชวนเขาคุยอีกครั้งด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนแฝงความซุกซนไว้เต็มเปี่ยม ราวกับจะสะกดความตื่นเต้นไว้ไม่ได้

เขามองเธอนิ่ง ทำที่เหมือนไม่ใส่ใจเรื่องใดในชีวิต เขาใช้ชีวิตไปวัน ๆ ไม่ได้สนใจอะไร แต่เขาก็เดินตามเธอไปตลอดวัน ทั้งสองได้ขึ้นเรือหลายอย่างไม่ตั้งใจ มันน่าตลกที่เพียงแค่อะไรก็ได้พูดคุยกับชาวประมงไม่นานก็ถูกคอบ จนได้นั่งเรือไปยังอ่าวพร้อมชาวประมง เขาและแคร์รี่มีความสุขมาก เธอโยนข้าวเกรียบกุ้งให้พนักงานแอนด์โอบจิกกินไปมาอย่างสนุกสนาน เป็นสิ่งที่เธอไม่ได้ทำมานาน ครั้งล่าสุดก็ต้องย้อนไปเมื่อหกปีก่อน ส่วนเขาก็เกาะขอบเรือนั่งชมวิวย่างสบายอกสบายใจ เรือยนต์สีขาวลำเล็กล่องผ่านคลื่นน้ำร้อยนับพันลูกอย่างช้า ๆ ปะทะหยดน้ำฝน

นับหนึ่งอย่างไม่แยแส

“ไม่เสียเที่ยวที่ได้มาที่นี่ อย่างน้อยเราก็ได้เจอกัน” นักท่องเที่ยวสาวอเมริกันมองมาที่เขา รอยยิ้มปรากฏที่มุมปาก เขายังคงนั่งเงียบไม่ตอบกลับสักคำ ตอนนั้นเขาสนใจลมทะเลที่ตีปะทะหน้ามากกว่าคำพูดของเธอ ต่อให้อากาศหนาวสักเพียงใด แต่เขาก็ยังนั่งกินลมชมวิวปล่อยลมพัดโอบหน้าไปมาทั้งที่ตัวลั่นเทิ้มอยู่อย่างนั้น

เล่นสักลั้งตลกจากกระเป๋าเสื้อโค้ตตัวหนาของเธอ กลิ้งขลุ่ย ๆ ไปบนพื้นเรือ ก่อนหล่นจ่อมบนผิวน้ำอย่างราบเรียบ ใบหน้าของเธออ่อนล้า ความรู้สึกร้อนรุ่มเกิดขึ้นในจิตใจ แสดงอาการกังวลอย่างชัดเจน เขาวิ่งกระโจนลงน้ำทะเลเย็นเยือกอย่างไม่คิดชีวิต ผ่าฟันคูกฎสัดดอก เขาผู้ที่ไม่มีใครสนใจ สามารถทำได้ทุกอย่างเพื่อตอบแทนคนที่ทำให้เขาได้กินอาหารมื้ออร่อย ได้เครื่องป้องกันหนาว ถ้าไม่มีเธอเขาจะต้องทนทุกข์กับความหิวและความหนาวเย็นไปนานเท่าไร ไม่มีใครรู้...

“ตุ้ม!” เขาแหวกว่ายผ่านน้ำทะเลอย่างรวดเร็ว ความหนาวเย็นแทรกผ่านเนื้อหนังกำพริ้ว เข้าไปถึงกระดูก เขารู้สึกถึงความทรมาณอย่างนี้เป็นครั้งแรก ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะต้องดำผุดดำว่ายผ่านคลื่นน้ำเวลาฝนตก มือ เท้า ทุกส่วนของร่างกายเย็นเฉียบและด้านชาแทบไร้ความรู้สึก เขาขบฟันแน่น ใช้พลังใจ พลังกายทั้งหมดที่มีเพื่อไปถึงห้องสำคัญของเธอ “เฮ้ย!” เธอรีบวิ่งลงลานไปหาชาวประมง “ลุงหยุดเรือคะหยุดเร็ว”

สุดท้ายเขาก็ทำได้ตามสำนวนที่คุ้นหูว่า “ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น”

เรื่องจอดน้ำแบบนี้ เธอช่วยดึงเข่าขึ้นมาจากน้ำเย็นเยือก พร้อมเล่นสกีล่องซุ่มน้ำ เขาหนาวสั่นยิ่งกว่าครั้งแรกที่เจอเธอ กระแสลมหนาวพัดสาดจนเนื้อตัวเปียกแฉะของเขาสั่นเกินกว่าจะจินตนาการ เอาเป็นว่าตอนนี้เล่นสกีล่องตัวเก่งของเขามันกลายเป็นแค่ที่ทับกระดาษธรรมดา ๆ เท่านั้น ทั้งที่เขาทุ่มเทพลังมากมายเพื่อของสิ่งนี้ แต่เล่นสกีล่องไม่ใช่เรื่องสำคัญอีกต่อไป

“ไม่ต้องทำถึงขนาดนี้ก็ได้อะ แค่เล่นสกีล่องเก็บเงินซื้อใหม่ได้ตลอดเวลาแหละ แต่ขอขอบคุณมากนะ” เธอพูดน้ำเสียงดีใจ “เห็นกระโดดลงน้ำไปตกใจหมดเลย”

แวตตาเรียบเฉย เปล่งประกายภาคภูมิใจอย่างเต็มที่ ถึงแม้ว่าเล่นสกีตัวนั้นจะใช้งานไม่ได้อีกแล้ว แต่เขาก็ดีใจที่ได้แสดงจิตใจอันแน่วแน่กล้าหาญ และรู้คุณออกมาให้เธอได้เห็น เป็นสิ่งที่ทุกชีวิตพึงปฏิบัติ โดยเฉพาะผู้เร้นแค้นทุกซุ่ยยากที่ได้รับการช่วยเหลืออย่างเขา

“ดีขึ้นมาเลย” เธอพูดกับเขาหน้าเครื่องทำความร้อนที่บ้านของชาวประมง

ดวงตาสีดำส่องประกายจ้องมาที่เธอ คล้ายกำลังบอกว่า “ผมไม่เป็นไร แค่นี้สบายมาก” ไม่ก็ “ดีขึ้นไปแล้ว ไม่ต้องเป็นห่วง” ตอนนั้นเนื้อตัวที่เคยสั่นเพราะอากาศหนาว ไม่สั่นอีกต่อไปแล้ว มีแต่ความอบอุ่นทั้งกายและใจจนความหนาวที่ผ่านมามลายหายไป

ตอนนี้ถึงเวลาที่แคเรียต้องบอกลาเมืองประมงแห่งนี้ การกลับมาอีกครั้งในรอบหกปียังคงสร้างความทรงจำดี ๆ ให้เธอเช่นเดิม และประทับใจยิ่งกว่าครั้งก่อนเสียอีก แม้บรรยากาศมันจะแตกต่างกันราวฟ้ากับเหว แสงแดดอบอุ่นเมื่อหกปีก่อนกลายเป็นท้องฟ้าสีเทาหะมิม แต่ครั้งนี้เธอได้สัมผัสกับมิตรภาพแบบไม่คาดคิด และรู้สึกอิมเมจอย่างบอกไม่ถูก เหมือนเป็นสิ่งที่ทำให้เธอมีความสุขตลอดเวลาที่อยู่ที่นี่ ถึงแม้จะไม่แน่ใจนักว่าได้เจอสิ่งที่เธอกำลังตามหาอยู่หรือไม่ แววดาเขาเศร้าหมองอย่างชัดเจน เขาสัมผัสได้ด้วยสัญชาตญาณว่าเธอกำลังจะไป เขาจะทำอะไรได้นอกจากงยหน้ามองเธอ เธอเดินเข้ามาทอดและลูบหัวเขาอย่างจริงจัง และอุ่นที่สุดอย่างที่เขาไม่เคยได้รับมาก่อน น้ำตาเอ่อล้นจนเกือบทะลักไหลออกจากตาดวงน้อย ๆ คาดหวังว่าเขาจะได้พบเธออีกไม่ช้าก็เร็ว อย่างน้อยเธอก็เป็นหนึ่งในความทรงจำดี ๆ ไม่ก็อย่างในชีวิตเขา เป็นมิตรภาพที่อยากให้การคงอยู่ตลอดไป แต่เขาจำเป็นต้องอยู่ที่นี่ และแคเรียจำเป็นต้องไป

“โชคดีไว้เจอกันอีกนะ เจ้าหมาน้อย” เธอบอกลาสั้น ๆ ก่อนเดินจากไป

เพื่อนใหม่ 2562

“จะไม่ไปไหนกับใครอีกแล้ว” เขานึกในใจด้วยอารมณ์ที่ไม่
รื่นรมย์นักหลังกลับจากทริปแสนน่าเบื่อกับเพื่อนอีกสามคนที่สุโขทัย

มอสเป็นเด็กมหาลัยฯ ธรรมดา ๆ คนหนึ่ง ไม่ได้เป็นพวกไม่
เรียนหนังสือ แต่ก็ไม่ได้เป็นพวกนอนหนังสือแม่จะสวมแว่นตาหนาเตอะ
เขาเป็นที่รักของเพื่อน ๆ และครูบาอาจารย์มาตั้งแต่ชั้นมัธยม เสียอย่าง
เดียวที่ไม่ค่อยมั่นใจในตัวเองมากเท่าไร เวลาไปไหนมาไหนก็ต้องติด
สไลยห้อยตามเพื่อน ๆ เสมอ อาจเป็นเพราะมอสอยู่กับคุณตาคุณยายที่
ประกอบประมงเขาอย่างเดิมตั้งแต่เด็ก

ครั้งนี้ไม่ต่างจากครั้งก่อน ๆ ที่เขามักจะรวมกลุ่มกับเพื่อนสนิท
ไปนู่นมานี่แก๊เบือไปเรื่อย แต่คราวนี้กลับน่าเบื่อกว่าเดิมเสียอีก เพราะ
เจ้าเพื่อนบ้าทั้งสามคนเกิดอยากถ่ายวิดีโอลงยูทูปเสียอย่างนั้น ไม่ว่าจะไปไหน
มาไหน กินข้าว เข้าห้องน้ำ เดิน นอน พวกมันก็ถ่ายเก็บทุกความเคลื่อนไหว
ตั้งใจตั้งทีมถ่าย Vlog อย่างที่เน็ตไอดอลหรือคนดัง ๆ เขาทำกัน เพื่อถ่ายทอด
เรื่องราวให้ชาวบ้านรับรู้

“ถ้าพวกเราถ่ายตอนเข้าห้องน้ำได้ก็คงถ่ายอัปลงยูทูปเรียก
ยอดวิวแล้ว! น่าเสียดายที่ไม่มีใครอยากดูพวกเราเข้าห้องน้ำหรอกนะ เพราะ
เราไม่ใช่โรนัลโด” มอสพูดติดตลกกระแะกระแะแทนเพื่อน ๆ ในกลุ่ม

และนี่เป็นปฐมบทแห่งฝันร้ายของเขา แผนการเดินทางถูกวางมาอย่างดิบดีกว่าที่เคย เพื่อน ๆ จัดข้อมูลค่าใช้จ่ายและเวลาการเดินทางอย่างละเอียดถี่ถ้วน จนมอสรู้สึกไม่สบายตัว ไม่สบายใจ ถึงแม้เขาจะเป็นคนที่ต้องตัวติดกับเพื่อนเป็นพาหนะโก้เสมอ แต่แบบนี้ก็ไม่ใช่นโยบายการเที่ยวของเขา ปกติเขาเป็นคนที่ชอบอะไรสบาย ๆ ง่าย ๆ ไม่เข้มงวดกับตัวเองจนรู้สึกเหนื่อยกับการเดินทาง ชอบความอิสระที่จะทำอะไรก็ได้ไม่ต้องถูกบังคับหรือมีข้อจำกัดทำให้ติดขัด พุด่ง่าย ๆ ว่าการเที่ยวสุขุ่ยท้ยทกกันห้าคืนครั้งนี้เขาไม่มีความสุขเลยแม้แต่นิดเดียว ถึงแม้ว่าหน้าของตัวเองจะเคยไปโผล่ในคลิปที่มียอดผู้รับชมถึงหนึ่งล้านสองแสนคนก็ตาม!

- .
- .
- .

เอ่อ... ที่พุดเมื่อก็ผมล้อเล่นนะครับ ที่จริงมันก็แค่สองร้อยกว่าวิวเท่านั้นแหละ แหะ แหะ

“จะไม่ไปไหนกับใครอีกแล้ว ไปคนเดียวสบายที่สุด” มอสรู้สึกว่าความคิดนี้ในหัวอีกทีหนึ่งครั้ง เมื่อเพื่อนกลุ่มเดิมชวนให้ไปเที่ยวเชียงใหม่ด้วยกัน พร้อมร่ายประโยชน์และความคิดเพื่อฝันในการถ่าย Vlog ของพวกมันออกมาจนหมดเปลือก น่าเสียดายที่มันทำให้เขาตัดสินใจได้ง่ายขึ้นเยอะ เขาบอกบัดเพื่อนหลายต่อหลายครั้งจนเพื่อน ๆ ยอมแพ้ และออกเดินทางกันเท่าที่มี

2 วันผ่านไป

It's calling me! มอสจองตัวรถทัวร์พร้อมออกเดินทางคนเดียว ขนาดตายายังตกใจ เพราะปกติเขาไม่ใช่คนที่จะไปไหนมาไหนคนเดียวได้เลย คนซราทั้งสองคนแสดงอาการเป็นหวัดอย่างออกหน้าออกตา แต่ก็ไม่มื่ออะไรหยุดยั้งความตั้งใจของเขาได้ ตอนนั้นเขาเบื่อเหลือเกินกับการเที่ยวกับเพื่อน ๆ ที่เอาแต่ถือโทรศัพท์และกลิ้งถ่ายรูปตลอดเวลา ไม่ได้ทำความรู้จักเพื่อนใหม่ ไม่ได้ชิมซบหรือรู้จักสถานที่และผู้คนที่นั่นอย่างแท้จริง นี่เป็นการข้ามขีดจำกัดของตัวเองอย่างมาก เขาจะแสดงให้เห็นว่าเขาไม่ต้องตัวติดเพื่อนก็สามารถทำอะไรได้ด้วยตัวเอง และดูแลตัวเองได้ดี ยิ่งกว่าไปกับเพื่อน ๆ อีก ตอนนั้นเขาตั้งใจแล้วว่า จะปลุกความตื่นตัวให้ออกมาเฉียดฉายบ้าง บางทีคนเราก็ไม่จำเป็นต้องอยู่ติดเพื่อนเสมอไป...

กึก ๆ ๆ ๆ ควันสี่ห้าพันโขมงออกมาเต็มไปหมด จนคนบริเวณท่ารถปิดจมูกกันทั้งบาง ไม่สนใจว่าจะมีอากาศหายใจหรือไม่ ขอแค่ป้องกันต้นเหตุของ PM 2.5 ไม่ให้เข้าไปเดินปั่นเปียนในปอดตัวเองก็เป็นอันว่าใช้ได้ แม้จะเป็นรถบัสแอร์แต่นั้นก็ไม่ได้กักรันตีถึงคุณภาพของคนขับแต่อย่างใด เพราะถนนลาดยางจะทำมาติขนาดไหน แต่รถก็ยังเหวี่ยงซ้าย เหวี่ยงขวา เหวี่ยงหน้า เหวี่ยงหลังเป็นจังหวะเพลงสันหนากการสมัยรับน้องตอนปีหนึ่ง ผู้โดยสารบนรถแหบจะร้องขอถุงพลาสติกมารองรับน้ำขม ๆ ที่ย้อขึ้นมาถึงคอ แต่โชคดีที่ไม่มีใครปล่อยน้ำนั้นออกมา ลักคนจนถึงที่หมาย

ตอนนั้นเวลา 12.31 น. เขาถึงจุดหมายหลังจากต่อรถที่บัส. เรียบร้อยแล้ว อากาศร้อนจัดจนอยากหมกตัวอยู่ในห้องพักตากแอร์สบาย ๆ นอนเอื่อยเฉื่อยรอแสงแดดของพระอาทิตย์เบาบางลงบ้าง ระหว่างนี้ก็สั่งอาหารอร่อย ๆ ของที่พัคมานั่งกินให้หน้าใจ นั่งถ่าย Vlog ระหว่างกำลังสำรวจห้องพัก... นี่หมายถึงถ้ามอสไปกับเพื่อน ๆ นะนะ

ความเป็นจริง คือเขาเข้าไปเก็บของในห้องพักเก่าคร่ำซึ่งมีฝุ่นเกาะอยู่ทั้งสี่มุม สภาพของต่าง ๆ ภายในก็ดูเหมือนของสะสมโบราณที่พบได้ทั่วไปในพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์

“แต่มันไม่ใช่ของที่พบได้ทั่วไปในที่พักนี้หว่า” เขาคิดในใจก่อนเดินออกจากห้องไป

เซฟกับแฟนออกมาเดินรับลมชมวิวหลังพักผ่อนในห้องแอร์จนหน้าใจ พวกเขาไม่ได้มาเที่ยวแบบนี้กันนานมาก ดีที่เก็บโควตาพักร้อนมานานจนถึงเวลาที่เหมาะสม ตั้งแต่คบกันมาสี่ปีคู่รักคู่นี้ก็ไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด ตั้งแต่ภูเก็ต เชียงใหม่ ไปยังญี่ปุ่น มันเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขจริง ๆ และตั้งแต่เที่ยวด้วยกันมาไม่มีครั้งไหนเลยที่มีปัญหา เพราะแฟนหนุ่มมักจะเตรียมตัวมาดีเสมอ ทั้งข้อมูลที่พัก ข้อมูลสถานที่ต่าง ๆ และค่าใช้จ่ายของการเดินทาง นอกจากจะเป็นการป้องกันตัวเองแล้ว เขายังสามารถช่วยเหลือคนอื่นได้อีกด้วย แต่ก็น่าเสียดายที่เขาว่ากันว่าเสน่ห์ของการเดินทางคือความผิดพลาด การหลงทาง และการพบเพื่อนใหม่ เขาอาจ

ไม่ค่อยได้สัมผัสมันมากสักเท่าไร แต่ก็ยังไม่มီးโฉบนโลกนี้พิสูจน์ได้ว่า
ทั้งหมดนี้คือเสน่ห์ของการเดินทางจริง ๆ ... นอกจากคนที่เคยผิดพลาด
มาก่อน

“เอ่อ พี่ครับ ขอโทษนะครับ พอตีผมออกไปที่นี้ต้องไปยังไ
เหรอครับ” เด็กหนุ่มสวมแว่นขอบดำหนาเตอะคนหนึ่งเดินมาถามเขาอย่าง
สุภาพและเปิดภาพในโทรศัพท์ยื่นให้เขา สังเกตได้ทันทีว่าเด็กคนนั้นไม่ใช่
คนที่ผ่านการท่องเที่ยวมานานักหรือเรียกง่าย ๆ ว่า “มือใหม่” นั่นแหละ
“อ้อ พี่ก็กำลังจะไปที่นี้เหมือนกัน ไปด้วยกันก็ได้ เหมาเรือไป
หาร ๆ กัน ถ้าสามคนก็ประมาณคนละสองร้อยห้าสิบบ แต่ถ้าหกคนก็
ประมาณคนละร้อยนิด ๆ เอง” เขาตอบจากข้อมูลที่เตรียมเอาไว้เป็นอย่างดี
“โอเคครับพี่ งั้นผมขอไปด้วยคนนะครับ”

พวกเขาทั้งสามคนจึงได้นั่งเรือด้วยกันพร้อมคนไทยอีก
หนึ่งคน และชาวต่างชาติสองคน ทำให้เสียค่าใช้จ่ายแค่สี่ป๊ะตี๋ แต่
น่าเสียดายที่ไม่ใช่ราคาร้อยนิด ๆ ตามที่เคยบอกไว้ก่อนหน้านั้น
ฤดูท่องเที่ยวทำร้ายกันถึงขนาดนี้เชียวรี... เขาคิดเมื่อควักเงินจ่ายให้
ผีพายไปสองร้อยห้าสิบบาท เขารู้สึกเขินอายไม่เบาเหมือนถูกหักหน้าเล็ก ๆ
“ไอ้หน้องนี่พูดเก่งชะมัด เบ๊บเดียวก็รู้สึกสนิทขนาดกลับเรื่อง
ที่ทำงานให้ฟังได้” เขาคิดในใจ

คนไทยทั้งสามคนคุยกันสนุกสนานทีเดียว ตอนแรกคู่หนุ่มสาวชาว
ไทยรู้สึกแปลก ๆ นิดหน่อย เพราะปกติเวลาไปเที่ยวกับแฟนสาวก็มักจะ
ตัวติดกันตลอด มီးโฉบก็มักจะปรึกษากันสองคนเสมอ ทำให้ไม่ค่อยได้
พูดคุยกับคนอื่น ๆ ที่เจอระหว่างการเดินทางมากนัก แต่ความเป็นคนไทย

ทำให้พวกเขาเข้ากันได้เร็วมากขึ้นจนไม่มีอะไรต้องกังวล ขณะที่ชาวต่างชาติ ทั้งสองคนก็ร้ายภาษาสเปนออกมารัวราวปีนเกล คุยกันสนุกสนานอยู่สอง คนโดยที่พวกเขาไม่เข้าใจ

ลมอุ่น ๆ ไชยผ่านพวกเขาไป หยดน้ำกระเด็นขึ้นมาโดนแขน เป็นระยะ ๆ ปลาในน้ำยังคงดำผุดดำว่ายบนผิวน้ำไปเรื่อย ไม่รู้ร้อนรู้หนาว ไม่สนใจโลก แตกต่างจากบรรดานักท่องเที่ยวที่ตื่นตะลึงกับวิวทิวทัศน์อัน ตระการตา มีภูเขาทึบลูกโตตั้งเด่นอยู่กลางลำน้ำ มีกวางป่าหนุ่มโชว์ตัว ประกาศความงามอวดเขาแหลมโค้งเรียวยาวของมันต่อสายตานักท่องเที่ยว และสัตว์ป่านานาพันธุ์ที่ทำให้ทุกคนเพลิดเพลินท่ามกลางสายน้ำอย่างลืมห ลืมเวลา

“พี่ว่าการเดินทางมันก็เป็นเครื่องพิสูจน์อะไรได้หลายอย่าง” เซฟ พุดขึ้นกับมอสรวรตั้งใจจะให้แง่คิดอะไรบางอย่างแก่นักเดินทางมือใหม่

“พี่พอยกตัวอย่างให้เห็นภาพชัด ๆ ได้เปล่าครับ”

“ตัวอย่างง่าย ๆ เลยนะ เวลาเราเดินทางแล้วผ่านความยากลำบาก กับคนที่เรารักมันจะทำให้เรารักกันมากขึ้นหรือไม่ก็กลับกลายเป็นไม่รัก กันแล้ว ไม่ทางใดก็ทางหนึ่งอยู่ที่ว่าเราจะฝ่าฟันอุปสรรคและผ่านมันไปได้ ด้วยกันหรือเปล่าเท่านั้นเอง โดยเฉพาะที่ลุย ๆ สมบุกสมบันนะ” เขาตอบ เด็กหนุ่มไปอย่างคล่องแคล่วราวกับเคยพูดเรื่องนี้มาไม่น้อยกว่าสิบรอบ

“พี่ว่ามันจริงนะ พี่เคยหลงทางที่อินเดียกับมิลค์ ตอนนั้นเหนื่อย มาก ๆ เลย คิดว่านี่เรามาเที่ยวหรือมาทรมานตัวเองวะ ที่ยากที่สุด คือ อาหารอินเดียเนี่ยแหละปกติมิลค์ไม่ชอบกลิ่นเครื่องเทศ หรืออาหาร เผ็ด ๆ เท่าไร แต่ก็ยอมมากับพี่นะ สุดท้ายเราก็กินมันมาได้ ไม่ทะเลาะ

กันด้วยแถมรักกันมากกว่าเก่า พี่ว่าการเดินทางเป็นอีกหนึ่งวิธีที่ทำให้เรา
เรียนรู้นิสัยใจคอกันและกันได้ดี เหมือนได้พัฒนามิตรภาพของเราสอง
คนนั่นแหละ ค่อย ๆ สะสมเก็บหอมรอมริบมิตรภาพดี ๆ นี้ไปเรื่อย ๆ
ไม่จำเป็นต้องเป็นคู่รักกัน จะเป็นเพื่อน พี่ น้อง คนในครอบครัว หรือ
คนแปลกหน้าเราก็เก็บสะสมมิตรภาพดี ๆ จากพวกนั้นได้เหมือนกันแหละ”

“ผมไม่ค่อยรู้สึกแบบนี้เท่าไรเลยเวลาไปกับเพื่อน” เด็กหนุ่มพูด
พลางขยับแว่น หน้าตาฉงนเหมือนกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก

“แล้วตอนนี้เรารู้สึกยังไงกับพวกพี่ล่ะ”

ผมเป็นนักเขียนไส้แห้งธรรมดา ๆ คนหนึ่ง แต่ก่อนก็เคยเขียน
ผลงานขึ้นโบว์แดงอยู่บ้าง แต่ก็เป็นอย่างที่หลายคนเคยพูดไว้ว่าเมื่อไต่เต้า
จนถึงจุดสูงสุดแล้วมันจะขึ้นไปไหนได้อีก มีแต่ค่อย ๆ เดินลงเท่านั้น
แถมยังเร็วกว่าตอนเดินขึ้นไปถึงยอดเสียอีก ผมว่ามันเป็นความจริงที่
น่าเจ็บปวดที่สุด ตอนนั้นผมออกเดินทางตามหาแรงบันดาลใจ เพราะ
นักเขียนขึ้นเขียนท่านหนึ่งที่ผมรู้จักเคยบอกผมว่า

“นักเขียนที่ดีควรออกเดินทางท่องโลกกว้าง กินอาหารอร่อย ๆ
ใช้ชีวิตให้มีความสุข ฟังเพลงเพราะ ๆ และเข้าพิพิธภัณฑร์”

แม้เขาจะเป็นคนตลก สนุกสนานเฮฮา ไม่เคร่งเครียดกับชีวิต
ดูใช้ชีวิตสบายเกินไปด้วยซ้ำ จากที่ผมเคยฟังเขาเล่าตอนไปทำงานที่เยอรมนี

แล้วเจอนักเขียนคนโปรดแต่ไม่ได้นำหนังสือของเขามา น่าตลกที่เขาบอกว่าอยากหอมแก้มนักเขียนคนนั้นให้ชื่นใจสักพอดและกอดอีกหนึ่งที่ทำให้เป็นบุญสักครั้งในชีวิต ผมไม่เคยเห็นนักเขียนท่านนั้นแครงแครงดลยสักครั้งเดียวแม้จะเคยทำงานร่วมกันมาเกือบสองปี ผมพยายามทำตามคำบอกนั้นมาตลอด ติดแค่ผมไม่ค่อยได้เดินทางไปไหนมาไหนสักเท่าไร

ผมอยากเขียนหนังสือบันทึกการเดินทางสักเรื่อง เพราะช่วงนี้ผู้คนชอบออกเดินทางกันมาก แต่พอได้มาที่นี้จริง ๆ ก็ดูไม่มีสิ่งน่าสนใจมากเท่าที่คิด

“พี่ครับ ๆ พี่ใช้พี่เบนซ์ที่เขียนหนังสือเรื่องคินมัทศจรรย์แห่งตะวันออกกลางหรือเปล่าครับ” เด็กหนุ่มคนหนึ่งทักผมหลังนั่งบนเรือท่องเที่ยวล่ำเล็กได้ไม่นาน

“โหย รู้จักพี่ด้วยเหรอเนี่ย ดีใจเลย” ผมตอบด้วยความแปลกใจไม่คิดว่าเดี๋ยวนี้เด็กจะยังอ่านหนังสือยาว ๆ หลายร้อยหน้าอยู่

“ใคร ๆ ที่เคยอ่านหนังสือพี่ก็รู้จักพี่ทั้งนั้นแหละ ผมชอบเรื่องนี้ตอนที่อ่านมันดีพยายามหนีจากคฤหาสน์ของบราฮิมมาก ๆ ครับ สุดท้ายก็ไปเลย”

“ขอบคุณมากน้อง”

หลังจากนั้นพวกเรานั่งคุยอะไรต่อมิอะไรมากมาย นอกจากเด็กแว่นลุดคนนั้นก็ยังมีคู่รักหนุ่มสาวชาวไทยที่พวกเขาคุยกันถูกคอตั้งแต่ร้านนิมการท่องเที่ยว ชีวิตในมหาวิทยาลัยและที่ทำงาน จนมาถึงเรื่องงานเขียนของผม

“เรื่องใหม่ที่จะออกเมื่อไรครับ ผมรอติดตามอยู่ FC เลย์พี” เป็นคำถามที่ทำให้ผมสะอึกเล็กน้อย เพราะผมก็ยังไม่แน่ใจว่าจะมีอารมณ์กลับมาเขียนงานอีกครั้งใหม่ ถึงแม้มันจะเป็นเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ แต่งานประเภทนี้มันต้องมีอารมณ์ศิลปินเข้ามาร่วมด้วย

“เอาจริง ๆ ตอนนี้ก็ยังไม่แน่ใจเลย ยังหาแรงบันดาลใจอยู่”

“อู๊ ๆ ครับพี่ ผมว่าเตี้ยพี่ก็หาเจอ”

“ผมว่าเตี้ยไปเรื่อย ๆ ก็ต้องได้แรงบันดาลใจอะไรบ้างแหละ”

เซฟพูดเสริมขึ้นให้กำลังใจผมได้ทีทีเดียว

“บางทีเรื่องราวใหม่จากเพื่อนใหม่ไม่จำเป็นต้องเป็นที่ไหนก็เป็นแรงบันดาลใจทั้งนั้น” ผมตอบกลับไป ยิ้มให้เขาและมิลค์ คู่รักหนุ่มสาวยิ้มกลับมาอย่างเป็นมิตร ทำหน้าตาเหมือนคิดอะไรออกบางอย่าง

พวกเราเดินทางต่อจนจบทริป นับเป็นการเดินทางที่สนุกใช้ได้ทีเดียว เพราะมีเพื่อนใหม่คนไทยร่วมเดินทางไปด้วยกัน ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนกัน ถ่ายรูปให้กัน เป็นบรรยากาศที่ผมไม่ค่อยได้สัมผัสมากเท่าไร แต่ก่อนผมมักจะไปไหนมาไหนคนเดียวอยู่เรื่อย และไม่ค่อยได้พูดคุยอะไรกับใคร ไม่ใช่เพราะเข่าสังคมไม่เป็น หรือเป็นคนไม่มีเพื่อน แต่เป็นเพราะผมอยากทำตามใจตัวเองมากกว่า ไม่ชอบทำความรู้จักกับคนแปลกหน้า และไม่อยากสานสัมพันธ์กับคนใหม่ ๆ ที่เข้ามาในชีวิต

ก่อนแยกย้ายกันไปพวกเราแลกช่องทางติดต่อกันเผื่อว่าเราจะได้พบกันอีกครั้งในอนาคต ไม่วันใดก็วันหนึ่ง แต่ไม่ใช่เร็ว ๆ นี้แน่นอน เพราะทุกคนต่างมีจุดหมายในใจ และเส้นทางของตัวเองแล้ว

“โอกาสได้เจอกันอีกก็มีแค่หนึ่งในล้านเท่านั้นแหละ ไม่รู้จะได้เจอกันอีกจริงหรือเปล่า...” ผมคิดในใจยังไม่ทันได้เดินไปไหนก็มีเสียงหนึ่งพูดขึ้นจนผมต้องหันหลังกลับไปมอง

“ระวังโดนบั่นค้ำภาระพี่ ไปที่นั่นนะแค่ประมาณห้าสิบเอง โชคดีนะพี่ รอดติดตามหนังสืออยู่ครับ” เซฟตะโกนบอกผมจากอีกฟากของสะพาน “แต่ถ้าเป็นไปได้ก็อยากกลับมาเจอกันให้เร็วที่สุดเหมือนกันนะ”

หลังจากนั้นพวกเราก็ได้ติดต่อกันเป็นระยะ ๆ อาจไม่ได้พูดคุยทุกวันอย่างคนสนิทซัดเชื้อ หรือไม่ได้มีเรื่องสนุก ๆ เล่าให้ฟังทุกวัน แต่การได้พูดคุยถามสารทุกข์สุขดิบกันและกัน ทำให้ผมรู้สึกดีว่าเรายังมีตัวตนอยู่ในชีวิตของใครบางคน เคยมีช่วงเวลาที่น่าจดจำร่วมกัน โดยเฉพาะช่วงที่ผมและมอสได้ไปสตูดิโอด้วยกัน นั่นเป็นช่วงเวลาที่ดีมาก ถึงแม้ว่าปกติแล้วเราสองคนชอบอิสระ ไม่ชอบให้ใครมากำหนดชีวิตหรือความชอบของเรา นำแปลกที่พวกเราสามารถหาพื้นที่ส่วนตัวให้เป็นของตัวเองได้อย่างไม่ยากเย็นนัก พวกเราสนิทสนมกันมากยิ่งขึ้น ได้คุยกันมากขึ้น แต่ก็เฉพาะสิ่งที่จำเป็นหรือเรื่องที่เราต้องการแลกเปลี่ยนกันเท่านั้น

ส่วนเซฟและมิลค์พวกเราไม่ได้เจอกันอีกหลังจากนั้น แต่ก็เคยส่งภาพการเดินทางมาอวดผมหลายต่อหลายครั้ง พวกเขาตั้งใจทำให้ “ผู้หลงรักการเดินทาง” อย่างผมออกแต่กายแน่ ๆ

“น่าอิจฉาซะมัด! คราวนี้ได้ไปไกลถึงเดนมาร์ก” ผมพิมพ์ตอบเซฟไปเมื่อได้ดูภาพถ่ายที่เขาและเธอยืนกอดคอกับชาวต่างชาติอีกสี่คน ใบหน้าทุกคนดูยิ้มแย้มแจ่มใสมีชีวิตชีวาดี

“น่าอิจฉาซะมัด! ยังได้ไปสวีเดนอีกเหรอ เอาเวลาที่ไหนไปเที่ยวกันเนี่ย... ว่าแต่เพื่อนเยอะนะพวกแกนะ” ผมพิมพ์ตอบเขาไปเมื่อได้ดูภาพถ่ายที่เขาและเรอเน่กินอาหารญี่ปุ่นกับเพื่อนใหม่อีกแปดคน มีคนหนึ่งทำหน้าเหยเกไม่เหมือนเพื่อนคงเป็นเพราะวาซาบิแน่ ๆ

“บางทีเรื่องราวใหม่จากเพื่อนใหม่ไม่ว่าเป็นสถานที่ไหนก็แข็งแรงบันดาลใจทั้งนั้น” เขาพิมพ์กลับมาพร้อมส่งสติ๊กเกอร์มาหนึ่งตัว ผมนั่งอมยิ้มคนเดียวอย่างผู้ชนะ ผมไม่รู้ว่าเขาได้แรงบันดาลใจหรือไม่ แต่ที่แน่ ๆ เขาได้เพื่อนใหม่

1 ปีต่อมา

บรูซไปรษณีย์นำไปสการ์ตมาส่งที่บ้านผม คำว่า Santorini ตัวโตอยู่กลางแผ่นกระดาษแข็ง มีรูปอาคารบ้านเรือนสีขาว แต่หลังคาสีฟ้าสดสวย พื้นหลังเป็นน้ำทะเลสีฟ้าครามสะท้อนแสงเป็นประกาย ทั้งหมดนี้เป็นลายเส้นการ์ตูนแบบที่ผมชอบเลย มอสเป็นคนส่งมานั่นเอง! ผมจำได้ว่าเราเคยแลกที่อยู่กันเมื่อตอนไปสตูล เพราะว่าเวลาใครได้ไปเที่ยวที่ไหนแล้วเจออะไรน่าสนใจจะส่งมาอวดหรือแบ่งปันกันได้ ผมประหลาดใจมากเมื่อรู้ว่าตอนนั้นมอสเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนอยู่ที่กรีซ ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเขาจะไม่บอกเรื่องสำคัญแบบนี้กับผม ไบหร่านร้อนฉ่ำด้วยความโมโหเล็กน้อย แต่ก็ยังคงอ่านไปสการ์ตนั้นจนจบ

“อ้อ คำว่ามีตรภาพระหว่างทางมันผ่านไปผ่านมาคงจะไม่จริงไปซะทีเดียว เอาเป็นว่าขอให้โชคดีแล้วกัน อย่าติดไวรัสกลับบ้านมาละไอ้น้อง”

ทันใดนั้นผมก็นึกคำคมสุดเฉียบ (สำหรับผม) ได้ ผมรีบพิมพ์
คำคมสุดเฉียบนั้นเป็นประโยคปิดท้ายผลงานเรื่องใหม่ ผมเคาะปุ่ม Enter
บนคีย์บอร์ดอย่างมั่นใจ...

“มิตรภาพระหว่างทางอาจไม่จีรัง แต่มันจะดำรงอยู่ในความทรงจำนานเท่าที่เร
ต้องการให้มันอยู่”

คราวหน้าถ้าผมได้ไปไหนบ้าง ผมจะไม่พลาดส่งไปสการ์ดไปให้
เขาเลยเชื่อผมสิ ต่อให้มันเป็นไปสการ์ดลายตลาดน้ำอัมพวาก็ตาม

เชื่อผมเถอะ

“เชื่อผมเถอะนะ” เขาพูดน้ำเสียงราบเรียบ แต่มั่นใจหนักแน่น

ผมอยู่ที่นี้ได้สิบวันพอดีบพอดิ และอีกไม่นานผมกำลังจะเดินทางกลับ มันเหมือนโลกใบใหม่ที่ผมไม่เคยได้สัมผัสมาก่อนกับการเดินทางคนเดียวในต่างแดนด้วยระยะเวลาอันยาวนานขนาดนี้ ความสุขก่อตัวขึ้นเรื่อย ๆ ถึงแม้จะมีเรื่องเธอคนนั้นเข้ามารบกวนใจในบางครั้ง ผมพยายามไม่ใส่ใจ ผมเดินทางมาที่นี้คนเดียวเพื่อจุดประสงค์อะไรบางอย่างที่แม้แต่ตัวผมก็ตอบไม่ได้ และก็เชื่อมั่นใจว่าจะได้อะไรกลับมาบ้าง แต่อย่างน้อยก็มีความทรงจำดี ๆ ละนะ

เรื่องราวที่นี้ไม่เหมือนกันสักวัน เหมือนนิทานสั้นที่จบในตอน ทั้งการเป็นแกะดำที่สังสรรค์กับเพื่อนต่างชาติ เรื่องของหมาเมืองประมงที่ผมเห็นมากับตาตัวเอง และอีกมากมายที่ผมเล่าให้ทุกคนฟังได้ไม่มีเบื่อ แต่เชื่อผมเถอะ นิทานเรื่องที่ผมกำลังจะเล่าให้ฟังนี้สนุกที่สุด (สำหรับผม) ซาบซึ้งใจตลอดมา และจะอยู่ในใจผมตลอดไป...

ผมเบื่อชีวิตเรียบ ๆ ของตัวเอง อยากทำอะไรสักอย่างที่ไม่อยู่ในกรอบที่สภาพสังคมขีดเขียนขึ้นมา ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยทำให้ผมไม่ค่อยมีเวลาเป็นของตัวเองมากนัก จนเกือบจะกลายเป็นมนุษย์เงินเดือนในคราบนักศึกษา แม้ว่าผมจะรักการทำกิจกรรมมากขนาดไหน แต่ทุกคนต้องการเวลาส่วนตัวกันทั้งนั้น ตอนนี่ถึงเวลาที่ผมจะได้ทำอะไรตามที่ยอยากทำสักที

แต่ว่าผมไม่ชอบผู้คน ไม่ชอบเสียงดัง และเกลียดนายทุนหน้าเลือดที่ทำให้
การท่องเที่ยวเป็นได้แค่ธุรกิจมากกว่าการเดินทาง

“ประสบการณ์ที่ผ่านมาทำให้ผมชอบไปไหนมาไหนคนเดียว
อยู่คนเดียวมันสบายดี อยากทำอะไรทำ ไม่เห็นต้องสนใจใคร ไปไหนกับ
คนเยอะ ๆ ก็ต้องแคร์กันจนไม่เป็นตัวของตัวเอง อยากทำอะไรก็ไม่ได้ทำ”
นี่เป็นประโยคที่ผมตอบคนอื่นเสมอเวลามีคนถามว่าทำไมชอบไปเที่ยว
คนเดียว แต่บางครั้งการท่องเที่ยวคนเดียวก็ไม่ได้มีแต่ด้านดีหรือราบรื่นเสมอ
ไป บางครั้งเกิดเรื่องฉุกเฉินก็ต้องเอาตัวรอดเอง บางครั้งก็แก้ไขปัญหาค
สบาย ๆ แต่บางครั้งก็ไม่!

อย่างครั้งนี้ที่ผมเจ็บเข่าระหว่างการเดินทางนั้นแหละ ก่อนหน้านี้
ผมเคยใส่เฟือกที่เข้าอยู่หลายครั้งทั้งแบบแข็งและแบบอ่อน เพราะตอนเด็ก
ผมชอบเล่นฟุตบอลมาก และเจ็บตัวอยู่หลายครั้ง ผมบอกลาเจ้าเฟือก
โง่ ๆ นั้นได้เกือบสองปี แต่อาการมาตันท่าเจ็บอีกครั้งที่ญี่ปุ่น ตอนที่ผม
กำลังเที่ยวอยู่นะ! หมอเคยสั่งไม่ให้ผมเดินเยอะ แม้จะถอดเฟือกแล้วก็ตาม
แต่คราวนี้ผมเดินรวมไปกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบกิโลฯ ตลอดเก้าวันที่ผ่านมา
เลยส่งผลให้แผลเก่ากลับมาแผลงฤทธิ์อีกครั้ง

“เวรกรรม มาเที่ยวทั้งที่เป็นแบบนี้เฉยเลย” ผมเดินกระโผลก
กระเผลก แบกสัมภาระกองพะเนินชันบ่า มือทั้งสองข้างหิ้วทั้งถุงขนม ไม้เซล
และของฝากต่าง ๆ มากมาย ร่มสีขาวที่ผู้หญิงอเมริกันคนหนึ่งมอบให้ผม
เพราะสงสาร ถูกใช้เป็นไม้ค้ำพยุงตัวเดินไปอย่างช้า ๆ ตั้งใจไปสนามบินให้
ทัน ตอนนั้นมันค่อนข้างช้าไปนิดหน่อยแต่ก็คิดว่าคงจะทันเวลา

ว่าแต่ทุกคนเคยได้ยินคำว่า “ไซค์สองชั้น” หรือเปล่าครับ มันเกิดขึ้นกับผมที่นั่น นอกจากเข้าเจ็บแล้ว สัญญาณอินเทอร์เน็ตผมยังใช้ไม่ได้อีก แต่จะไปโทษนู่นโทษนี่ก็ไม่ได้ เพราะผมซื้อซิมโทรศัพท์มาสำหรับใช้แค่เจ็ดวันเท่านั้น เพราะความมกเงินล้วน ๆ ส่วนอีกสามวันที่เหลือผมต้องใช้ชีวิตอย่างทุกทีทะเลทั้งการสื่อสารกับผู้คนและการเดินทาง แต่ไซค์ยังดีที่ในเมืองใหญ่มีสัญญาณอินเทอร์เน็ตให้ใช้ฟรี ยกเว้นวันนี้เท่านั้น! ผมไม่รู้ว่ามันเกิดบ้าอะไรขึ้น วันนี้อินเทอร์เน็ตทั้งเมืองใช้งานไม่ได้เลย ทำให้ผมเช็คตารางรถไฟไม่ได้ แต่สุดท้ายไซค์ก็เข้าข้าง อินเทอร์เน็ตของสถานีรถไฟที่ผมพยายามเชื่อมต่อมาตลอดก็เกิดใช้งานไม่ได้เสียอย่างนั้น

22.09 น.

“โฮเอ๊ย อีกแปดนาที” ผมตกใจสุดขีด ถ้าเป็นสถานีรถไฟที่ประเทศไทยผมก็คงจะเฉย ๆ ไม่ยินดียินร้ายอะไร เดินอย่างช้าห่าหาก็ผมก็คงได้ตัวรถไฟมาอยู่ในมือแล้ว แต่ไม่ใช่กับที่นี่ สถานีรถไฟฟ้าใหญ่อย่างกับห้างฯ ทางเดินทอดยาวสุดลูกหูลูกตา

“ต้องรีบแล้วโว้ยยยยย” ผมแปลงร่างจาก “ไ้ไป” ไปเป็น “นักวิ่งโอลิมปิก” อย่างรวดเร็ว จนนักวิ่งเหรียญทองยังต้องยอมแพ้ ตอนนั้นร่วมในมือเปรียบเหมือนผีพายที่ทำให้ผมวิ่งเร็วยิ่งขึ้น ยิ่งขึ้น และยิ่งขึ้นไปอีก เป็นการเดินที่เร็วที่สุดนับตั้งแต่ผมเป็นไ้ไป เรียกได้ว่าเดินจนแทบหะเลยทีเดียว ผมจะไม่ยอมพลาดรถไฟสายนี้เด็ดขาด เพราะมันเป็นขบวนสุดท้ายของวันนี้ที่จะพาผมไปสนามบินได้

ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อเหาะมาถึงรถไฟขบวนนั้น ผมมั่นใจว่าทุกอย่างราบรื่นด้วยดี คิโนี่ผมจะถึงสนามบิน ผมจะได้กลับบ้าน การเดินทางครั้งนี้ของผมจบลงด้วยรอยยิ้ม ไม่มีปัญหาرابกวนใด ๆ อีก

แต่ถ้ามันเป็นอย่างนั้นก็คงไม่มีเรื่องเล่าสนุก ๆ ... จริงมั๊ยครับ

22.17 น.

ผมอยู่บนรถไฟขบวนสุดท้าย แยกสัมภาระหนักอึ้งเต็มไหล่ ทั้งสองข้าง เพราะรถไฟรอบดึกขบวนนี้มีผู้คนแน่นขนัด เบียดเสียดจน ขยับตัวลำบาก ลมหายใจพัดพาดของผู้คนกระทบหน้ากันไปมา รถไฟฟ้า ประเทศไทยที่ผมว่าอัดแน่นเป็นปลากกระป๋องแล้ว เมื่อเทียบกับที่ที่ผมว่าที่ ไทยยังดีกว่าเยอะ อย่างน้อยก็ไม่แน่นขนาดนี้ ตอนนั้นผมวางกระเป๋าไม่ได้ ยังกดีที่ผมวางของฝากต่าง ๆ ไว้ที่พื้นเรียบร้อยแล้ว

“รถไฟขบวนที่ 1-3 ไปสนามบิน และรถไฟขบวนที่ 4-8 ไปกาญจนาภิเษก”

แสงไฟแอลอีดีแจ้แเจ้เตือนตัวอักษรทั้งภาษาญี่ปุ่นและอังกฤษ ผมคิดว่าตัวเองไม่ได้แปลผิด ทักษะภาษาอังกฤษของผมอยู่ในขั้นใช้ได้ หรือว่าผมอาจเข้าใจอะไรผิดไป... มันต้องใช่แน่ ๆ ผมคงเข้าใจอะไร ผิดไป ผมไม่สนใจคำแจ้เตือนบนหน้าจอั้น รถไฟที่ผมเคยสัมผัสมาที่ไทย ไม่มีแบบนี้ และที่นี้ก็คงไม่ต่างกัน จนป้าชาวญี่ปุ่นเห็นสัมภาระพะรุงพะรังก็ รับรู้ได้ทันทีว่าผมเป็นนักท่องเที่ยวที่ต้องการไปสนามบิน

“คุณ ถ้าจะไปสนามบินต้องเปลี่ยนไปขบวนไหนนะ ขบวนที่หนึ่ง ถึงสามนะ” เธอไม่ได้พูดเอง แต่ฝากสาววัยทำงานคนหนึ่งพูดกับผมเป็น ภาษาอังกฤษ แม้ผมจะฟังสำเนียงเขาไม่ค่อยรู้เรื่อง แต่ก็พอเข้าใจได้ว่าเธอ ต้องการบอกอะไร

“ตอนนี้เลยหรือครับ” ผมยังคงไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่ตัวเองได้ยินว่า รถไฟที่สามารถแยกเป็นสองส่วนได้

“ยังไม่ต้องก็ได้ ตอนนี้คนเยอะ เดินย้ายขบวนไม่ได้หรอก เตียว ฉันทอกแล้วค่อยย้าย” พี่สาวชาวญี่ปุ่นผู้มีน้ำใจบอกผม ตอนนี้เธอทำหน้าที่ เหมือน Google Translate ไปเสียแล้ว

“โอเคครับผม ขอขอบคุณมากครับ”

ผมยังไม่แน่ใจว่าผมเข้าใจที่เธอพูดอย่างตรงจุดตรงประเด็น หรือเปล่า เพราะตั้งแต่เกิดมาผมยังไม่เคยได้ยินรถไฟที่เอนแยกขบวนกันเลย แบบหัวไปทาง ทางไปทางอะไรแบบนี้ แต่ถ้าเป็นจริงนี่มันบ้าสุด ๆ ไปเลย คือสถานการณ์ตอนนี้ผมไม่สามารถทำอะไรได้เลย คนแน่นเป็นปลากระป๋อง ไม่เห็นทางที่จะย้ายไปยังขบวนที่หนึ่ง สอง หรือสามได้เลยสักนิด ตอนนี้ อากาศรอบตัวผมเริ่มร้อนขึ้น เหงื่อบนแผ่นหลังเปียกชุ่ม เพราะสัมภาระ หรือไม้เท้าเพราะความกังวลว่าจะไม่ได้ไปจากที่นี่กันแน่

เวลาผ่านไปไม่มีแนวโน้มว่าคนบนรถไฟจะน้อยลง มันกลับยิ่ง เพิ่มมากขึ้นด้วยซ้ำ หนทางรอดที่เลื่อนรางอยู่แล้วยังดูไร้หนทางยิ่งไปอีก สมมติผมจอดอยู่กับสถานีที่คนลงเยอะ ๆ รอเวลากระเถิบตัวเองไปยัง จุดหมาย ฝ่ามวลมหาประชาชนให้น้อยที่สุด แต่มันก็ไม่เกิดขึ้น...

23.34 น.

“คุณ ๆ ตอนนี้น้เลย ย้ายชบวนเลย!” เธอพูดกับผม ณ สถานีเก่า
ชอมช่อแห่งหนึ่ง ผมมองผ่านกระจกไปเห็นผู้คนเบาบางต่างจากบนรถไฟ
ที่ผมอยู่ ผมยังมองไม่เห็นทางที่จะไปข้างหน้าได้เลย ถ้าไม่รีบย้ายชบวน
ผมจะต้องอยู่วากายมั่วแบบหมดตัวแน่ ๆ เพราะตอนนี้เงินผมกำลังจะ
หมด ร่างกายผมก็เริ่มโอดครวญแล้ว

แต่ผมหนี้ออกแล้วว่าตอนนี้ผมจะต้องทำยังไง

“แตงก็วรววว” ผมรีบคว้าของทั้งหมดวิ่งไปยังจุดหมาย

จะไปวิธีการไปถึงจุดหมายมันก็มีหลายแบบนะ บางคนก็พุ่ง
ไปตรง ๆ บางคนก็อ้อมค้อมไปมากกว่าจะถึงจุดหมาย หรือบางคนก็
เดินบ้างหยุดบ้าง ตอนนี่ผมขอเลือกวิธีพุ่งไปตรง ๆ แบบไม่เหมือนใคร
ละกัน! ผมวิ่งทะลุประตูออกไปนอกรถไฟ รีบวิ่งตรงดิ่งไปยังหัวชบวน
ด้วยแรงขาทั้งหมดที่ผมมี สัมภาระทุกอย่างแกว่งไปมาซ้ายทีขวาที
เหวี่ยงไหลเข้าตาจนแทบไปหมด ก่อนที่จะหยุดติงลงบนพื้น แต่ผมไม่ใส่ใจ
มันหรอก หัวใจผมเต้นตึกเป็นจังหวะเฮฟวี่เมทัลอย่างมั่วซั่วและรวดเร็ว
เพราะความกลัว กลัวว่าจะสอบตกภารกิจสุดท้ายก่อนกลับบ้านครั้งนี้

ผมรู้ว่าวิธีนี้เป็นวิธีที่โคตรบ้าและสุ่มเสี่ยงที่จะพาตัวเองตกรถ
มาก ๆ แต่ผมไม่มีทางเลือกมากนัก ผม “ต้อง” ทำแบบนี้ นี่เป็นวิธีเดียวที่
จะไปถึงสนามบินได้ พุดตรง ๆ ว่ากว่าจะออกจากรถไฟได้ก็กินเวลาไปมาก
โขแล้ว แต่ผมยังมีหวังอยู่ เพราะบริเวณชานชาลานั้นไร้ผู้คน เหลือพื้นที่ให้
วิ่งได้สะดวก จนลืมนึกถึงความเจ็บปวดไปจนหมด ไซ้! ตอนนี่ไม่มีอะไรสำคัญ

ไปกว่าการวิ่งไปห้รถไฟอีกแล้ว

23.34 น.

ปีบ

เสียงสั้น ๆ ที่บีบเค้นหัวใจให้เจ็บปวดที่สุดเท่าที่ผมเคยได้ยินมา
ผมเดินหมดอาลัยตายอยาก สายตาเลื่อนลอย ยังคงจ้องมองไป
ยังเจ้ารถเหล็กที่พุ่งทะยานไปจนลับสายตา ผมนั่งค้างอยู่ชั่วขณะ อะไร ๆ
ก็เกิดขึ้นเร็วจนเหลือเชื่อ ผมเพิ่งอยู่ขบวนที่หกเองนะ พุดง่าม ๆ ว่ารถไฟจอด
ที่สถานีไม่ถึงยี่สิบวิฯ ด้วยซ้ำ ผมให้มากที่สุดสามสิบวิฯ เลยเอ้า! แต่เมื่อตั้งสติ
ได้เท่านั้นผมก็สรุปสถานการณ์ตอนนั้นได้ว่า “ผม ตก รถ ไฟ เที่ยว สุด ท้าย
ที่ จะ พา ผม กลับ เมือง ไทย” อารมณ์เดือดดาลพวยพุ่งออกมามากที่สุด
ครั้งหนึ่งในชีวิต

“%\$%£^\$£&%&*)£^”@#%\$%^!%^@E##\$%#@^&@^
\$%£%”£”” ผมสับสนกลางเหวี่ยงวงขวากว้างราวกับนักฟุตบอลทีมชาติ
หวดลมเต็มแรงดังพัดด้วยความเจ็บใจ ผู้คนมองผมราวกับคนบ้า อาจจะ
ด้วยท่าทางซอมซ่อของคนป่วยหรืออะไรก็ช่าง เขาเป็นว่าสาวยตาทุกคู่
ณ สถานที่ที่เกือบร้างนั้นจ้องมองผมทั้งสิ้น ผมสับสนถ้อยคำและหวังทำนอง
ภาษาไทยสมัยพ่อขุนรามฯ ออกมามากมายและรวดเร็วราวกับผมเป็น
กอล์ฟ พักหลังฮีโร่ที่เป็นเรปเปอร์มี้อาชีพ ตอนนั้นผมระเบิดอารมณ์
เต็มที่ราวกับที่แห่งนั้นมีผมเพียงคนเดียว

"@#\$%@\$&@%*%@*#^(#*&)%^#(!&^#*&@%#)@%
#^@*! โวยยย"

"เออ ช่างมันยังงี้ก็ไม่มีใครฟังเราออกอยู่แล้ว" ผมบอกกับตัวเองอีกครั้งให้รู้ว่าตัวเองไม่ได้ทำตัวหยาบคายมากเกินไป แต่สถานการณ์แบบนี้เป็นใครก็คงสติแตกแบบผมแหละ ผมเชื่อ...

หลังระเบิดอารมณ์ชุดใหญ่ใส่สายลมและเสาเหล็กสนิมเกรอะจนสาแก่ใจแล้ว ผมก็รู้สึกโล่งใจมากขึ้น ผมเริ่มค้นหาผู้คนที่เป็มิตรที่สุดเพื่อขอความช่วยเหลือ ตอนนี้จะทำให้ผมเขียนรายงานสถานการณ์เลวร้ายของตัวเองคงจะมีดังนี้

1. แบบตา โทรศัพท์ผมกำลังจะหมด และไม่มีที่ชาร์จแบตฯ สำรอง
2. ไม่มีสัญญาณโทรศัพท์และสัญญาณอินเทอร์เน็ต
3. ไม่สามารถสื่อสารภาษาญี่ปุ่นได้
4. ไม่รู้ว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ที่ไหน
5. ขาเจ็บจนต้องนาร่วมมาใช้แทนไม้เท้า
6. เงินในกระเป๋าเหลือไม่พอที่จะขึ้นรถไฟอีกรอบด้วยซ้ำ

โชคดีที่ผมไปสบถอยู่ใกล้ ๆ ชายหนุ่มญี่ปุ่นคนหนึ่ง เขาหน้าตาดีแบบสเปกสาวไทย น่าจะสูงราว ๆ เกือบหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร ท่าทางเป็นมิตรที่สุดในบรรดาคนที่ขึ้นรถไฟอยู่ชานชาลานั้น ที่สำคัญคือคนวัยรุ่นที่นี้มักพูดภาษาอังกฤษได้ ขณะที่คนแก่มักจะสื่อสารได้แค่ภาษาญี่ปุ่นเท่านั้น

“เฮลโหล เอ่ออ ผมจะไปสนามบินจากที่นี่ได้ยังไงเธอครับ”

“ก็ต้องรถไฟนี่แหละ ลองเช็คตั๋วรถไฟดูหรือยัง” เขาตอบด้วยน้ำเสียงเป็นมิตรแฝงความเป็นห่วงนักท่องเที่ยวต่างชาติคนนี้อยู่หนึ่ง ๆ

“เคยเช็คไปก่อนหน้านี้เหมือนมันบอกว่าไม่มีแล้ว”

เขาหยิบโทรศัพท์มาช่วยเช็ครอบรถไฟให้ผมอีกแรง “เวร เสียใจด้วย แต่ไอร์รถที่เพิ่งไปนั้นแหละขบวนสุดท้าย”

“นั่นแหละ รถที่ผมเพิ่งพลาดไป”

“ผมอยากรู้จริง ๆ ว่าคุณพลาดรถไฟรอบสำคัญอย่างนี้ได้ยังไง”

ผมเล่าเรื่องทั้งหมดและอธิบายสถานการณ์ของผมทั้งหมดให้เขาฟังอย่างละเอียด เขาแสดงสีหน้าวิตกกังวลอย่างเห็นได้ชัด รู้ว่ามันวิกฤตสุด ๆ สำหรับไอ้หนุ่มไทยคนนี้ ถือเป็นโชคคิของผมที่วันนี้เขาไปเล่นเกมบ้านเพื่อนมาจนดึกดื่น ไม่อย่างนั้นผมคงไม่ได้เจอเขาแน่ ๆ

“นั่นตอนนั้นผมทำอะไรได้บ้างครับ” ผมถามนาโอโตะหลังทำความรู้จักกันเรียบร้อยแล้ว

“เอ่อ ถ้าจะพูดตอนนี้คือคุณทำอะไรไม่ได้เลย แถวนี่ไม่มีแท็กซี่ต่อให้มีแท็กซี่ก็ไม่แนะนำให้นำไปสนามบินอยู่ดี เพราะคุณไม่มีเงิน ไม่มีโทรศัพท์ที่ใช้กันได้ มีตบอดมากเลยละ”

“เอาอย่างนี้มัย ไปบ้านผมก่อนหรือไม่อย่างนั้นก็อยู่ที่นี้” เขาเสนอตัวเลือกให้ผม

“โอเค งั้นเดี๋ยวผมไปกับคุณก็ได้ ถ้าผมไม่ไปกับคุณผมก็ไม่รู้จะไปที่ไหนแล้ว” ผมยืนยันลงเลยชั่วครู่ แต่สุดท้ายก็ตอบตกลงอย่างติดตลก แต่ความจริงในใจนั้นตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง ใครมันจะอยากไปบ้านใครก็ไม่รู้กันล่ะ ผมว่าทุกคนก็คงคิดเหมือนผม แต่มันก็ไม่มีทางเลือกมากนัก

ตอนนี้ผมไม่มีอะไรจะเสียอีกแล้ว

00.01 น.

รถไฟท้องถิ่นขบวนนั้นมาถึงสถานี ผมขึ้นรถไฟตามนาโโตะไปติด ๆ ผมคิดว่าเขาคงจะให้ผมไปพักที่บ้านก่อน ให้เงินมาเล็กน้อยสำหรับนั่งแท็กซี่ไปสถานีชิน ไม่งั้นผมไปนอนบ้านเลย แต่ดูแล้วคงจะเป็นข้อหลังมากกว่าถ้าดูจากเวลาตอนนี้

ผมเดินออกจากรถไฟมุ่งตรงไปนอกสถานีพร้อมนาโโตะ พนักงานสถานีรถไฟยื่นรถต้อนรับพวกเราอยู่แล้ว พวกเขาโค้งคำนับ ผู้ให้บริการทุกคนอย่างจริงใจ ผมคิดว่านี่เป็นรถไฟเที่ยวสุดท้ายของวันจริง ๆ คงไม่มีรถไฟขบวนใดแล่นผ่านที่นี่อีก

“คุณรอผมตรงแฟมิลีมาร์ทนะ เดี่ยวผมไปเยี่ยมรถเพื่อนมาขับไปส่งสถานีชิน”

“เอ่อ... คือให้ผมไปนอนบ้านคุณก็ได้ ไม่ลำบาก เกรงใจะตอนนี้เด็กมากแล้ว” ผมแสดงอาการงอแงออกมาเต็มที่ให้เขารู้ว่าผมไม่อยากรบกวนเขามากไปกว่านี้

“ไม่เป็นไรหรอก จะได้นั่งคุยกันบนรถ พรุ่งนี้ผมก็ไม่ได้ทำงานอยู่แล้วด้วย”

“เอ่อ...”

“เชื่อผมเถอะนะ” เขาพูดน้ำเสียงราบเรียบ แต่মনใจหนักแน่น

“โอเคครับ” ผมปฏิเสธเขาไม่ลง มองอีกมุมหนึ่งเขาอาจจะไม่อยากจะให้ผมไปนอนบ้านก็ได้ แต่ก็ถือเป็นเรื่องดี ผมสบายใจอยู่เหมือนกัน

ดีกว่าไปนอนบ้านคนอื่นล่ะ

ผมเดินไปแฟมิลีมาร์ทซึ่งตั้งอยู่ตรงข้ามสถานีรถไฟ ตอนนั้นสถานีรถไฟปิดไฟจนหมดเหลือแต่เพียงความมืดเท่านั้น มีเพียงแค่เสาไฟฟ้าหนึ่งต้นเล็ก ๆ ที่มีดวงไฟสลัวส่องสว่างอยู่ฝั่งตรงข้าม ผมตั้งใจซื้อของฝากให้เขาเป็นการตอบแทนการช่วยเหลืออันยิ่งใหญ่ครั้งนี้ แต่ผมก็มีเงินน้อยเกินกว่าจะหาอะไรที่มีค่าให้เขาได้ ที่สำคัญคือจะให้ซื้อของจากแฟมิลีมาร์ทแถวบ้านเขาเป็นของฝากก็ดูตลกพิกล ผมจึงซื้อโคล่าขนมกรุบกรอบ และเยลลี่ไว้ให้เขากินเล่นระหว่างทางแทน

00.27 น.

ผมนั่งรอเขาจนเกือบหมดหวัง แต่มันก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่เขาจะหลอกผมมาลงเงินก้อนสุดท้ายที่แฟมิลีมาร์ท กระทั่งรถยนต์สีแดงคันหนึ่งขับมาจอดที่หน้าแฟมิลีมาร์ท

00.50 น.

พวกเราคุยกันอย่างสนุกสนานจนผมรู้ว่าผมโชคดีแค่ไหนที่ได้เจอ นาโอโตะในวันนี้ และทำให้ผมรู้เหตุผลที่เขายอมช่วยผมขนาดนี้ เหมือนเป็นเรื่องน่าเหลือเชื่อที่เกิดขึ้นกับผม แต่ก็มีคนมาช่วยผมไว้ได้

1. นาโอโตะเลิกงานเย็นกว่าปกติ ด้วยอารมณ์ดีสลับบางอย่างทำให้เขาไปเดินหาอะไรกินที่ถนนคนเดินคนเดียว

2. นาโอโตะเจอเพื่อนเก่าตอนที่เคยไปเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนที่อเมริกาโดยบังเอิญหลังไม่ได้เจอกันมาสองปี ทำให้เขาไปนั่งเล่นเกมบ้านเพื่อนจนดึก

3. เขาพลาดรถไฟรอบก่อนสุดท้าย ทำให้ต้องรอรถไฟเวลาเดียวกับผม

4. เขาเคยมีปัญหาคัลล์ ๑ กับผมสมัยเรียนที่อเมริกาและมีคนช่วยเหลือเขาเหมือนที่เขาช่วยเหลือผม

“มาเรียนว่าเคยบอกผมว่าเวลาเจอคนลำบากจงช่วยเหลือเขา เพราะบางทีเขาอาจจะหมดหนทางจริง ๆ แล้วยังได้โดยเฉพาะชาวต่างชาติ” เขาบอก

“ว้าว! แปลว่าผมโคตรโชคดีที่เจอคุณ”

“ผมว่าผมโชคดีมากกว่า เพราะผมเคยสัญญากับเธอไว้ว่าจะช่วยเหลือคนลำบาก อยากรอว่ารอเวลานี้มาตลอด ตอนนั้นผมได้ช่วยเหลือคนแล้ว” เขาพูดไปหัวเราะไป ไม่อยากเชื่อว่าจะมีคนไทยเผชิญชะตากรรมเดียวกับเขา

“ถ้าคุณมาเมืองไทยเมื่อไหร่รับรองว่าจะดูแลอย่างดีเลย ไม่รู้จะตอบแทนยังไง” ผมพูดติดตลก ชักชวนให้เขาลองมาเมืองไทยสักครั้ง

“รอเจอที่ไทยได้เลย รับรองไม่พลาดแน่ ๆ”

นาโอโตะชอบโคล่าที่ผมซื้อให้ ไม่รู้ว่าเขาตอบความจริงหรือเป็นแค่ตามมารยาท แต่นั่นก็ทำให้ผมรู้สึกดีที่ได้ตอบแทนเขาเท่าที่ผมจะทำได้ พวกเราคุยเรื่องบ้านเมือง เกม เรื่องเล่าตลก ๆ จากการเดินทาง โดยเฉพาะ

เรื่องที่นาโอโตะไปเที่ยวอินเดียคนเดียวที่สนุกและน่าสงสารในเวลาเดียวกัน และเรื่องจิปาตะมากมาย ทำให้เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วเหลือเชื่อ มีแต่ความสนุกสนานของเรื่องตลกขบขันที่ต่างฝ่ายต่างต้องการเล่าเพื่อกลบความเครียดและความเร่งรีบของตัวเองออกไป ตอนนี้นั้นถนนแทบไม่มีรถคันอื่นวิ่งอยู่เลย มีแต่ความมืดมิดของถนนชนบท ท่ามกลางไฟส่องสว่างไม่กี่ดวง ถนนที่ทอดยาวไปสนามบินดูห่างไกลเหลือเกิน ไกลเหมือนกับตั้งใจทำให้ความหวังของผมพังทลาย แต่มันก็อาจจะไม่ใช่เช่นนั้นเสมอไป

“เชื่อผมเถอะนา” เขาพูดน้ำเสียงราบเรียบ ย้ำกับผมอย่างมั่นใจอีกครั้ง เมื่อเขาเห็นผมแสดงสีหน้ากังวล

03.15 น.

เครื่องบินพุ่งทะยานออกจากสนามบิน

อีกครั้ง

เกาะฮ่องกงจากบนฟ้ามีตึกสูงเสียดฟ้าหรือมโหฬารอยู่ในพื้นที่สีเขียวเต็มไปหมด แทบไม่มีปูยเมฆสีเขียวบดบังทิวทัศน์ แสงแดดลาดส่องจำทะเลหน้าต่างจนต้องปิดหน้าต่างหนี ตอนนั้นเครื่องกำลังลงจอดที่สนามบินนานาชาติฮ่องกง ผู้โดยสารบางคนก็ต้องการไปเที่ยวดิสนีย์แลนด์ บ้างก็ต้องการไปเที่ยวเล่นชมบ้านเมือง บ้างก็ออกไปช้อปปิ้งสินค้าราคาถูก ... ส่วนผมมาเพื่อถ่ายรูปตึกสีสันสดใสเสปตา รออัปโหลดลงอินสตาแกรมเท่านั้น

ผมเคยฝึกงานอยู่ในบริษัทนิตยสารแห่งหนึ่ง ที่นั่นตีพิมพ์นิตยสารถ่ายทำสารคดีอาหาร และรายการทำอาหาร ตอนนั้นผมทั้งเขียนบทความถ่ายภาพและวิดีโอ รวมถึงงานจิปาถะต่าง ๆ ตั้งแต่แปลข้อมูล และพิสูจน์อักษร โชคดีที่ผมไม่ต้องขนขวายหางานทำหลังเรียนจบ เพราะผมได้เข้าทำงานที่นั่น แต่ก็น่าเสียดายที่ธุรกิจนิตยสารอาจไปไม่รอดในสังคมไทยยุค 4G ที่ธุรกิจสิ่งพิมพ์ซบเซาลง ยิ่งปัญหาเศรษฐกิจช่วงนี้ทำให้บริษัทแทบล้มละลาย การปลดพนักงานออกเป็นขั้นต้นแรกในการพยุงธุรกิจนี้ไว้ พนักงานใหม่อย่างผมก็เป็นผู้โชคดีลำดับต้น ๆ ส่วนพี่สิงห์ที่เป็นเพื่อนร่วมทริปยังได้ทำงานในบริษัทต่อไป

หลังเครื่องบินลงจอด ผมและพี่สิงห์เดินทางเข้าพักในโฮสเทลใจกลางย่านจิมซาจุ่ยซึ่งเป็นย่านคล้ายสยามสแควร์บ้านเราที่เป็นแหล่งรวมของเด็กวัยรุ่น ห้างสรรพสินค้า ร้านอาหารชื่อดังมากมาย รวมถึงเป็น

คุณยรรวมของบรรดามีบ่บ่ช่อกงด้วย ใครจะไปจะมกัต้องคอยเช็กตลอดว่าวันนี้มีบ่บ่จัตที่ไหน ก็โมง ดู ๆ แล้วก็ไม่มีที่ท่าว่าจะลั้นสุดลงเร็ว ๆ นี้ แต่ก็ยังมีนักท่องเที่ยวกัที่อยากมาลองลั่มผัสบรรยากาศเกาะช่อกงในชวงของการชุมนุมประท้วงดูบั้งว่จะเจียบเหงหรือมีลัสนแบบไหน

พวกเราเตรียมแผนการที่ย่อมมาทั้งหมดท้าวัน แต่จะเพียงวันเดียวที่เราสองคนแยกกันเที่ยว นี่เป็นข้อตกลงร่วมกัน ผมชอบอิสระ ชอบทำอะไรตามใจตัวเอง ไม่ชอบไปไหนมาไหนกับคนอื่นลักเท่าไร เพราะบางครั้งการเดินทางกับคนอื่นทำให้ผมใช้จ่ายในลัที่ตัวเองไม่ต้องการซึ่งเกิดขึ้นบ่บ่เวลาไปเที่ยวกับเพื่อนหรือครอบครัว และวันนี้เป็นวันที่ผมรอคอยโดยพวกเรานัดเจอกันที่ไฮสเทลตอนค่ว

“วันนี้แหละวันของเรา อยากทำอะไรก็ได้ละ!” ผมพูดกับตัวเองตั้งบ่บ่ณิธานแน่วแน่วว่าจะทำทุกอย่างที่พลาดไปตลอดสามวันก่อน ผมอยากลองกินอาหารท้องถิ่น ผมอยากลองพูดคุยกับชาวบ้าน ผมอยากลองไปสถานที่ที่ผมอยากไป ผมไม่ต้องเกรงใจอะไรอีกต่อไปแล้ว

ผมไปที่สวนสาธารณะวิกตอเรียน ปาร์ค ถึงจะเคยมาที่นี่แล้วในวันแรกก็ตาม แต่บรรยากาศวันนี้แตกต่างไปอย่างลันเชิง เพราะมีมวลมหาประชาชนอยู่แน่นขนัดน่าจะประมาณหมื่นกว่าคนได้ ผมมาที่นี่เพื่อเก็บภาพการชุมนุมอันเด็ดที่คนช่อกงรวมตัวเรียกร้องความยุติธรรม และถ้าเป็นไปได้ก็อยากลองพูดคุยกับผู้ชุมนุมเล็ก ๆ น้อย ๆ

“โห คนเต็มเลย เราจะโดนลู่กหลงหรือเปล่านะ” ผมถึงกับอุทานเมื่อถึงสวนสาธารณะ ตอนนีผมปะปนอยู่กับผู้ชุมนุมกลุ่มร้งท้ายสุด ผู้คนเดินขบวนจนหนาตาเหมือนมดงาน ไม่ก็คลั้มนมนุษย์ลู่กใหญ่ยักษ์ที่พร้อมลัดซัดใส่พวกจีนแผ่นดินใหญ่ได้ทุกเมื่อ ผมมองไปทางไหนก็เห็น

ชาวฮ่องกงเต็มไปหมด แต่ก็มิใช่ชาวต่างชาติปะปนบ้างเล็กน้อย บางคนมาเพื่อถ่ายรูป บางคนมาลองเป็นผู้ประท้วง เพราะชื่นชมอุดมการณ์ของชาวฮ่องกงจากใจจริง ผู้ชุมนุมทุกคนปกปิดใบหน้าป้องกันการติดตามจับของเจ้าหน้าที่ ผู้ชุมนุมแนวหน้าสวมหน้ากากป้องกันแก๊สน้ำตาเกือบทั้งหมด ขณะที่ตำรวจมีโล่ กระบอง และหมวกกันน็อกสำหรับปราบปรามการชุมนุม ยิงดีที่มีเส้นแบ่งกันชน แต่ตำรวจก็พร้อมบุกเข้าไปสลายการชุมนุมตลอดเวลาเมื่อเกิดความรุนแรงขึ้น...

ผมหันไปเจอหญิงสาวคนหนึ่งในกลุ่มผู้ชุมนุม เธอเป็นรั้งท้ายในกลุ่มผู้ชุมนุมไม่ไกลจากผมเท่าไร มีแรงดึงดูบางอย่างที่อธิบายไม่ได้ ผมเห็นดวงตาสองคู่กำลังจ้องมองไปยังฝั่งตรงข้ามอย่างโกรธแค้น คละเคล้าความเศร้าหมองอย่างลึกซึ้ง น้ำตาเอ่ออยู่ในดวงตาคู่นั้นจนเกือบไหลล้นออกมา ไม่ใช่ผลจากแก๊สน้ำตา แต่คงเป็นเพราะความเจ็บปวดใจของเธอมากกว่า ดวงตาคู่นั้นของเธอหันมาประสานกับดวงตาของผมจนทำให้โลกแทบหยุดหมุน รู้สึกถูกชะตากับเธอคนนี้อย่างบอกไม่ถูก เธอคลายความโกรธแค้นออกไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง ส่งรอยยิ้มเล็ก ๆ อันจริงใจให้ผมเหมือนตั้งใจบอกว่า “สู้ ๆ นะเพื่อนยาก เพื่อฮ่องกงของเรา” ผมยิ้มตอบเธอ จากนั้นความวุ่นวายก็แยกพวกเราหายไปนอกสิ้นมหาชน

โชคดีที่ผมรอดปลอดภัยมาได้ และเริ่มเดินตามหาคนที่ผมพอจะพูดคุยด้วยได้ ใช้เวลาสักพักใหญ่แต่ในที่สุดผมก็หาเธอจนเจอ...

“สวัสดีครับ ผมชื่อเมธี พอดีผมเห็นคุณอยู่ในกลุ่มผู้ชุมนุมเลยอยากถามเกี่ยวกับการชุมนุมประท้วงสักหน่อย สะดวกหรือเปล่าครับ” ผมพูดกับหญิงสาวคนนั้นหลังตามหาเธอมาเป็นเวลานาน

“เอ่อ ถ้าไม่ใช่คนของรัฐบาลก็ตอบได้หมดแหละค่ะ จะเอาข้อมูลไปทำอะไรล่ะ” เธอถามผมกลับ ท่าที่ไม่ค่อยไว้วางใจนัก และค่อนข้างระมัดระวังตัว แต่ก็รับรู้ได้ว่าผมเป็นนักท่องเที่ยวที่ไม่มีพิษภัยอะไร

เถิง เล่อหมิงเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยฮ่องกง สาขาวิชาประวัติศาสตร์ เป็นสาวดวงตาคมเข้มแตกต่างจากชาวจีนและฮ่องกงทั่วไป คิดว่าเธอหน้าตาดีใช้ได้ ถึงแม้ตอนนี้ผมจะมองไม่เห็นใบหน้าเธอทั้งหมด เล่อหมิงเป็นนักศึกษาหัวสมัยใหม่ซึ่งชอบแสดงออกทางการเมืองไม่ต่างจากเพื่อน ๆ ของเธอ แต่ก็ระมัดระวังตัว ไม่พยายามไปเป็นแถวหน้าปะทะกับเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยตรง เพราะอาจทำให้ครอบครัวลำบากได้

ผมพูดคุยกับเธออย่างเป็นกันเองจนเวลาล่วงเลยไปเกือบค่านำแปลที่ผมไม่รู้จักเกาะฮ่องกงแห่งนี้เพิ่มเลย แต่กลับรู้จัก “เธอ” มากขึ้น ผมรู้ว่าเธอภูมิใจในกลุ่มวัยรุ่นผู้ออกมาชุมนุมเรียกร้องสิทธิของตัวเอง รู้ว่าเธอและชาวฮ่องกงคนอื่นภูมิใจในความเป็นประชาธิปไตยของตัวเองมาก และอีกหลาย ๆ เรื่องที่ทำให้ผมสัมผัสความรู้สึกห่วงลึกของเธอ

เธอเล่าเรื่องต่าง ๆ ผ่านความเจ็บปวดในจิตใจ น่าเสียดายยิ่งสิ้นเครื่องเมื่อถึงเรื่องของนักเคลื่อนไหวทางการเมืองข้างบ้านที่หายตัวไปดื้อ ๆ เพื่อนบ้านแต่ละคนช่วยกันตามหาเท่าไรก็ไม่เจอ จนชาวบ้านสรุปกันเองว่าเขาอาจถูกตำรวจจับตัวไปนั่นเอง หลังจากนั้นก็ไม่ใครเห็นคุณลุงคนนั้นอีกเลยจนถึงทุกวันนี้...

ตอนนี้ถ้าผมเรียกตัวเองว่าเป็นผู้ฟังที่ดีของเธอก็คงไม่เกินไปนัก ผมได้เรียนรู้อะไรหลายอย่างเกี่ยวกับที่นี่มากขึ้น และเธอก็ได้รู้จักประเทศไทยมากขึ้นไม่ต่างกัน แม้ว่าหัวข้อที่คุยกันค่อนข้างเครียด แต่ก็มีความสนุก ๆ เช่นร้านอาหารและกาแฟแนะนำในฮ่องกง

จุดที่นักท่องเที่ยวไม่รู้จัก และเรื่องตลก ๆ แปลก ๆ ของประเทศตัวเอง จนพูดคุยกันถูกคอทีเดียว

“อะ ให้เป็นของที่ระลึกจากเมืองไทยครับ ผมเอามันติดตัวไปเสมอเวลาไปเที่ยวต่างประเทศ รับรองว่าคุณต้องชอบมันแน่ ๆ เอาไว้ดมเวลาเรียนหนังสือเครียด ๆ ก็ได้นะ” ผมหยิบยาดมพิมเสนน้ำจากกระป๋ายละลายใบเล็กยื่นให้เธอ ผมเชื่อว่ายาดมของไทยมีเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร เพราะดมแล้วสดชื่น หายใจคล่อง และทำช็อกที่ต่างประเทศ ตอนนั้นผมอยากกลับไปพักผ่อนที่ห้องพักเต็มแก่ เพราะพรุ่งนี้ก็ต้องกลับบ้านแล้ว และไหนจะต้องเก็บสัมภาระกองพะเนินที่วางอยู่บนเตียง แต่ในใจลึก ๆ ก็อยากอยู่กับเธอต่อ น่าเสียดายที่เราได้เจอกันในวันสุดท้าย... ผมยอมรับว่าการคุยกับเธอคือความสุขเล็ก ๆ ของผมที่ไม่อยากให้หายไป

“ขอบคุณมากค่ะ” เธอรับยาดมอันเล็กจากผม เปิดฝามันและสูดลมหายใจ จนกลิ่นยาหอมناهاจะลงไปถึงปอด “สดชื่นจริง ๆ เลย ถึงว่าคุณถึงมั่นใจว่าฉันจะต้องชอบ” จากนั้นพวกเราก็แลกช่องทางติดต่อกันและแยกย้ายกันไป

ระหว่างเดินกลับที่พักก็เริ่มคิดเล่น ๆ ว่าเราเจอกันครั้งแรกท่ามกลางผู้ชุมนุมหน้าหมื่น และผมยังตามหาเธอเจอจนได้ นึกแล้วก็ตลกดี ลักพักโทรศัพท์ก็สั่น แสงไฟสีเขียวดวงเล็กกระพริบเป็นจังหวะ หน้าจอส่องแสงสว่าง ผมหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นอ่านข้อความ

LerMing : พรุ่งนี้อยากไปขึ้นกระเช้าที่หนองบึงมัย (20.49 น.)

เธอส่งข้อความหาผม ชวนให้ไปเที่ยวด้วยกัน เพราะไม่รู้ว่าจะเดินทางไปไหนในวันพรุ่งนี้ เธอออกตัวว่าจะพาไปยังจุดน่าสนใจที่นักท่องเที่ยวไม่น่ารู้จักและไม่มีข้อมูลมากนัก หัวใจผมเต้นตึกตักไม่เป็นจังหวะและรู้สึกโหวงเหวงอย่างน่าประหลาดใจ

“ได้เพื่อนใหม่ที่ห้องงแล้วเว้ย” ผมพูดคนเดียวเบา ๆ แต่ในใจตื่นตันไม่รู้เรื่องแกกปากเสียงดัง ปกติเวลาผมไปเที่ยวที่ไหนมักจะตั้งเป้าว่าต้องได้เพื่อนเพิ่มอย่างน้อยหนึ่งคน

ผมอยากอยู่ที่นั่นต่ออีกสักหน่อย เพราะอยากใช้เวลาอยู่กับตัวเอง ทำในสิ่งที่อยากทำซึ่งยังเหลืออีกเป็นภูเขาเลากา และครั้งนี้ยังมีคนท้องถิ่นพาทัวร์อีกด้วย เมื่อผมถึงที่พักก็เข้าไปคุยกับพี่สิงห์อยู่นานสองนานกว่าจะได้ข้อสรุป ผมจึงส่งข้อความกลับไปหาเธอ

MetEE : โอเค งั้นเดี่ยวเจอกันแถวหนองปิงนะ สัก 11 โมงละกัน
(21.58 น.)

เรื่องดี ๆ ของคนตกงานอย่างผม คือมีเวลาอยู่ที่นั่นได้ไม่จำกัด จนกว่าเงินจะหมดกระเป๋า ส่วนพี่สิงห์ที่ต้องกลับไปทำหน้าที่ของตัวเองดังเดิม ผมรู้สึกผิดนิดหน่อยที่ได้เล่าเรื่องเธอให้เขาฟัง ถ้าเล่าไปมีหวังเขาจะต้องโมโหหัวพัดหัวเหวี่ยง ข้อหาติดสาวและลากผมกลับกรุงเทพฯ แน่ ๆ

ปกติผมไม่ค่อยคิดถึงเรื่องสานสัมพันธ์กับใครมากนักเวลาออกเดินทางท่องเที่ยว อย่างมากที่สุดก็เป็นเพื่อนที่แลกเปลี่ยนเรื่องราวและถามไถ่ชีวิตกันและกันเท่านั้น นี่เป็นความรู้สึกใหม่ที่เพิ่งเกิดขึ้นกับผมนับ

ตั้งแต่ผมหลงรักการเดินทาง

วันรุ่งขึ้นผมไปส่งพี่สิงห์ที่สนามบิน บอกลาเสร็จเรียบร้อยก็ได้เวลาไปหาเธอที่ห้องปิง เลอหมิงรอผมอยู่หน้าสถานีกระเช้า ผมเห็นเธอชัดเจนมากขึ้น เพราะไม่มีอุปสรรคบังกัน ไม่มีปลอกแขน ไม่มีผ้าปิดหน้า เธอหน้าตาสะสวยจนเป็นเน็ตไอดอลในไทยได้สบาย ผมต่ายาวสลวยถึงกลางหลัง สวมแว่นตากกรอบดำหนาเตอะ ผิวสีขาวเหลืองซีดเล็กน้อย มีร่องรอยฟกช้ำสีม่วงเขียวตรงข้อมือ เธอบอกว่าเกิดจากการชุมนุมเมื่อหลายวันก่อน

“สวัสดิ์ครับ เอ่อ... เราไปไหนกันดีล่ะ” ผมพูดน้ำเสียงเขินอาย เพราะไม่ได้เตรียมแผนการเที่ยวมาเลย ตั้งใจให้เธอพาทัวร์ล้วน ๆ

“ก็เที่ยวเริ่มจากไปวัดข้างบนนี่ก่อนแล้วกัน เชื่อกันว่าขอพระอะไรก็สมปรารถนาเลยนะ อยากได้อะไรขอเลย” เธอพูดจาฉะฉานราวกับศึกษาข้อมูลมาเป็นอย่างดี พุดจบเธอก็ยิ้มให้ผมอย่างเป็นมิตร ผมยิ้มตอบ

พวกเราใช้เวลาด้วยกันตลอดวัน ทั้งไหว้พระขอพร ถ่ายรูปเก็บเป็นความทรงจำ กินอาหารอร่อย ๆ ก่อนที่วันเวลาแห่งความสุขจะล่วงเลยไปจนมืดค่ำ ความรู้สึกเหนื่อยเมื่อยล้าขาโบทกหายเป็นครั้งแรกของวันหลังเราสองคนเดินรวมกันไม่ต่ำกว่าสามสิบกิโล แต่นั่นก็ทำให้ผมมีความสุขมากจนแทบลืมเวลา ตอนนั้นเราสองคนอยู่ที่สวนสาธารณะเล็ก ๆ ย่านจิมช่าจู่ ดวงไฟน้อย ๆ สีขาวสามสีดวงทำให้บรรยากาศเงียบเหงาเป็นพิเศษ แต่บทสนทนายังคงดำเนินต่อท่ามกลางแสงสลัวและสายลมหนาว พวกเรายิ้มและหัวเราะร่วนเหมือนเพื่อนที่รู้จักกันมานาน ผู้คนที่เดินผ่านไปมาไม่มีความหมายอะไรอีกต่อไป กลายเป็นเพียงสายลมพัดผ่านไปและ

ผ่านมาเท่านั้น เมื่อโลกทั้งสองไปถูกเชื่อมเข้าด้วยกัน เกิดเป็นดินแดนใหม่
ที่มีความสุขได้เพียงแค่นี้เธออยู่ เธอก็อาจรู้สึกไม่ต่างกัน... ตอนนั้นผมอาจ
จะได้มากกว่าเพื่อนใหม่ก็ได้

MetEE : พรุ่งนี้จะไปไหนอีกมัย น่าจะยังอยู่ที่นี้อีกสักพักเลย
ครับ ไม่รู้ว่าจะกลับตอนไหน ถ้าเงินใกล้หมดเมื่อไรก็น่าจะกลับตอนนั้น
แหละ (21.52 น.)

LerMing : คุณอยากไปไหนละ ไปได้ทุกที่แหละ ยกเว้นวันอังคาร
วันพุธ และวันศุกร์นะพอดีมีเรียนนะ (21.58 น.)

MetEE : งั้นพรุ่งนี้ไปถ่ายรูปในเมืองกันมัย เพื่อคุณจะพามาไป
จุดสวย ๆ ได้ (21.58 น.)

LerMing : ได้เลย โอเคอะ งั้นพรุ่งนี้เจอกันที่สวนสาธารณะที่
เราเพิ่งนั่งคุยกัน ตอนเก้าโมงนะ เจอกันพรุ่งนี้ละ ^-^ (22.17)

MetEE : เจอกันพรุ่งนี้ ผันดีครับ ^-^ (22.18 น.)

พวกเรานัดเจอแบบนั้นวันแล้ววันเล่า แม้ว่าช่วงหลังเธอจะไม่ค่อยมี
เวลามาพบผมมากนัก และไม่ค่อยได้คุยกัน เพราะเธอต้องอ่านหนังสือสอบ
แต่ผมก็มีความสุขมาก และคิดว่าเธอก็คงรู้สึกไม่ต่างกัน ความสัมพันธ์
เริ่มพัฒนาอย่างเห็นได้ชัด เราคุยกันเรื่องครอบครัวของตัวเองจนแทบจะ
รู้ใส่รู้ฟุ้งกันในเวลาสั้น ๆ เพียงไม่กี่วัน ความลำบากและเหน็ดเหนื่อยจาก
การท่องเที่ยวทำให้ผมผูกพันกับเธอจนกลายเป็นความรู้สึกที่อธิบายยาก
การเดินทางต่างแดนในเมืองใหญ่กลายเป็นจุดเริ่มต้นเล็ก ๆ ของ
การเดินทางในความสัมพันธ์นี้ ผมรู้สึกหลงใหลเธอเหมือนตกหลุมที่ไม่มี

ทางขึ้น ความรู้สึกถูกบังคับให้ต้องติดอยู่กับเธออย่างจำยอม แต่ผมก็
เต็มใจและไม่ขัดขืนใด ๆ ผมไม่แน่ใจว่านั่นเรียกว่า “รัก” หรือไม่ มันอาจ
จะใช้ หรืออาจจะเป็นสิ่งที่ใกล้เคียงคำนั้นมากที่สุด

น่าเสียดายที่พรุ่งนี้ผมต้องเดินทางกลับแล้ว เธอบอกกับผมว่า
จะไปส่งขึ้นเครื่องบินตอนเย็น เพราะเธอมีเรียนช่วงบ่าย

ตอนนี้ 17.43 น. เธอยังมาไม่ถึงสนามบิน...

ตอนนี้ 18.30 น. เธอก็ยังมาไม่ถึงสนามบิน...

ผมส่งข้อความไปหาเธอ แต่ไม่ได้รับการตอบกลับใด ๆ สุดท้าย
ผมแบกความทรงจำดี ๆ ภาพถ่ายสวย ๆ ของฝักเต็มสองมือ และ
ความหวนคำนึงถึงช่อกงกลับกรุงเทพฯ พร้อมความสงสัยใคร่รู้ไม่ก็คำ
มันเป็นคำสั้น ๆ ว่า “เธอหายไปไหน” มันทำให้หัวใจผมร้อนรุ่มแทบ
ลุกเป็นไฟในหลุมลึกอันมืดมิดที่ผมเป็นคนขุดมันขึ้นเอง...

ผมกลับมาอยู่บ้านได้สามวัน ตอนนี้กำลังทำงานทำ ระหว่าง
ติดต่อบริษัทต่าง ๆ และรอการติดต่อกลับผมก็ใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย
บางวันอ่านหนังสือ บางวันทำงานบ้าน บางวันนั่งดูซีรีส์ ทุกอย่างดูปกติไม่น่า
มีเรื่องทุกซักร้อนใจอะไร ยกเว้นเรื่อง “เธอ” เท่านั้น ผมเป็นห่วงว่าเธอกำลัง
ใช้ชีวิตอย่างไร ความสงสัยยังไม่คลี่คลาย เพราะยังไม่ข้อความตอบกลับ
ใด ๆ ผมนึกทบทวนว่าผมทำอะไรให้เธอไม่พอใจหรือโกรธเคืองหรือเปล่า
แต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก จนผมยอมแพ้ ไม่พยายามนึกถึงเรื่องที่ผ่านมา

อดทนรอเพื่อวันหนึ่งเธอจะตอบกลับมา และในที่สุดวันนั้นก็มาถึง เมื่อข้อความในโทรศัพท์แจ้งเตือนดังขึ้น ผมรีบมองไปที่หน้าจอโทรศัพท์ทันที... เธอั่นเอง!

LerMing : ขอโทษนะที่หายไปหลายวัน วันนั้นพอดีโดนลูกหลง มีอบตอกำลังไปสนามบิน คงต้องนอนพักที่โรงพยาบาลอีกนานเลย (14.25 น.)

MetEE : หา! ว่ายังไงนะ แล้วเป็นอะไรมากหรือเปล่า (14.25 น.)

LerMing : ก็หัวแตกนะลิสลอปไปเลยวันนั้น แล้วก็มียอยซ์ข้างตรง แขนหนีตหน่อย (14.26 น.)

MetEE : โห... แต่ไม่เป็นอะไรมากก็ดีแล้ว ดูเลตตัวเองด้วยละ (14.27 น.)

LerMing : ขอบคุณนะ (14.29 น.)

LerMing : ขอโทษที่วันนั้นไม่ได้ไปส่งกลับบ้านนะ (14.29 น.)

MetEE : ไม่เป็นไรเลย ถ้าคิดมากขนาดนี้จะมาส่งทั้งที่หัวแตกเหวอ lol (14.30 น.)

หลังจากนั้นพวกเราก็ได้ส่งข้อความคุยกันอยู่เรื่อยๆ ามีโทรศัพท์หากันบ้างถ้ามีเวลาว่างตรงกัน เพราะเวลาที่ไทยและฮ่องกงห่างกันหนึ่งชั่วโมง และเธอก็ต้องตั้งใจเรียนเพื่ออนาคตที่ดี ส่วนผมก็ได้ทำงานที่สำนักพิมพ์แห่งหนึ่ง ได้รับเงินเดือนไม่ตีมาก แต่ก็ดีกว่าขอเงินพ่อแม่ไปเรื่อย ๆ ระหว่างนั้นผมก็ค่อย ๆ พัฒนาความสัมพันธ์กับเธออย่างช้า ๆ ไม่รีบเร่งจนเกินไป ผมนึกขอบคุณการเดินทางครั้งนั้น ขอบคุณที่สิ่ง

อยู่สัก ๆ ที่ทำให้ผมได้พบเธอ เธอที่ทำให้ผมได้เรียนรู้มิตรภาพจากการเดินทางที่แตกต่างไปจากเดิม) และมิตรภาพนี้อาจเปลี่ยนชีวิตผมไปตลอดกาลก็ได้ ถ้าผมมีโอกาสได้ไปอยู่ชื่องงกับเธอคงมีความสุขไม่เบา ผมนึกฝันอะไรหลาย ๆ อย่างที่ได้ทำร่วมกับเธอแล้วก็อดยิ้มไม่ได้

“ถ้าได้ไปเที่ยวด้วยกันอีกหลาย ๆ ประเทศก็คงดี” ผมยิ้มคนเดียวไม่ต่างจากคนบ้า จินตนาการว่าได้ไปยุโรปด้วยกัน เดินป่าด้วยกัน... อ้อ! ขอเป็นป่าสนที่มีหิมะขาว ๆ ด้วยละ จะได้ไปหิมะเล่นกัน

“ถ้าได้ไปดูหนังด้วยกันอีกก็คงดี” ผมยิ้มคนเดียวและน่าจะละมุนยิ่งกว่าเดิม

“ถ้าได้นั่งคุยด้วยกันอีกในสวนสาธารณะที่เดิม บรรยากาศแบบเดิมก็คงดี” ผมยิ้มคนเดียวอีกเช่นเคย

ความรู้สึกอบอุ่นในใจและนุ่มนวลในความรู้สึก คือสิ่งที่ผมไม่สามารถอธิบายได้ว่ามันหมายความว่าอะไร ผมไม่เข้าใจ แต่แค่รู้สึก... ผมว่าเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว เพราะเธอทำให้ผมยิ้มได้ทุกครั้งที่ถึงเธอเกือบทุกเวลา และหัวใจพองโตราวลูกโป่งสีแดงใบน้อยที่ค่อย ๆ ลอยขึ้นฟ้าอย่างมีความสุข แต่น่าเสียดายที่พักหลังเราคุยกันน้อยลง เพราะผมต้องรับผิดชอบงานมากขึ้น เธอก็เรียนจบและเตรียมหางานทำไม่ต่างจากผมเมื่อสองสามเดือนก่อน

ตอนนี้เราสนิทกันมากอย่างที่ผมไม่เคยคิดว่าจะสนิทกับคนต่างชาติได้ขนาดนี้ และผมรอวันที่ความสัมพันธ์จะค่อย ๆ ก้าวเดินและพัฒนาอย่างช้า ๆ ไปเรื่อย ๆ จนถึงจุดที่ผมเฝ้ารอ ผมมีความอดทนมากพอ...

โซคร้ายที่ผมเป็นคนดวงกุดเรื่องความรัก วันหนึ่งเธอเปลี่ยน
รูปไปโพลีเป็นรูปคู่กับเด็กหนุ่มหน้าดีคนหนึ่ง พร้อมเสตต์สรุพบหัวใจที่
เป็นสัญลักษณ์ของความรักระหว่างเธอและเขา แต่มันเป็นสัญลักษณ์แห่ง
ความปวดร้าวสำหรับผม ผมเพิ่งรู้เหตุผลที่ทำให้ช่วงหลังเราคุยกัน
น้อยลง ผมนั่งเขื่องซึ่มปล่อยเวลาผ่านไปอย่างไร้ค่าได้ทั้งวันโดยไม่สนใจ
การเปลี่ยนแปลงของสิ่งรอบข้าง แววดาเลื่อนลอยมองท้องฟ้าสีครามและ
ก้อนเมฆขาวโพลนลอยผ่านผมไปอย่างเนิบช้า ความทรงจำเก่า ๆ ยิ่งประทับ
หนักข้อและชัดเจนยิ่งขึ้นทั้งที่ผมอยากปล่อยมันให้ไหลไปตามกาลเวลา
ห้วงอารมณ์ต่าง ๆ เหมือนพายุผมย้อนกลับไปในทุกครั้งที่ผมเศร้าเสียใจกับ
ความรัก สมัย 3 ตอนนั้นผมอกหักครั้งแรก สมัย 5 ผมอกหักครั้งที่
สอง เธอบอกว่าคนไม่ใช่ก็คือไม่ใช่ สมัย 3 ผมถูกแฟนทิ้งเธอบอกว่าผม
ไม่ดีเท่าคนใหม่หน้าเก่าของเธอ อีกครั้ง อีกครั้ง และอีกครั้งที่หนังม้วนเดิม
ฉายซ้ำไปซ้ำมาจนเวียน

ผมเริ่มคิดว่าความสัมพันธ์ มิตรภาพ และการเดินทางอาจ
ข้องเกี่ยวกับมากกว่าที่ผมคิด หรืออาจไม่เกี่ยวข้องอะไรกันเลยในบางครั้ง
ไม่ว่าอย่างไรความจริงคือมิตรภาพระหว่างผมกับเล่อหึงเกิดจาก
การเดินทาง และการเดินทางกำลังทำให้หัวใจผมแหลกสลายในตอนนี้
ทุกอย่างผุดผ่นจากจินตนาการอันสวยงาม ทุกอย่างบิดเบี้ยวกว่าที่คิด
เอาไว้ หรือความผิดหวังอาจเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับผมตลอดในเรื่องความรัก
แม้ว่าการเดินทางจะพยายามช่วยผมแล้วก็ตาม... ผมตื่นจากฝันหวานและ
รู้ว่าคงไม่ได้ไปดูภาพยนตร์กับเธออีกและไม่ได้ไปเที่ยวหลาย ๆ ประเทศ
ด้วยกันอย่างที่วาดฝันไว้

“แต่อย่างน้อยถ้าได้ไปส่องกงอีกครั้ง เราอาจได้นั่งคุยกันที่เดิม
ในบรรยากาศเดิมอีกครั้งก็ได้” ผมปลอบใจตัวเอง

สลัดกรีกและกาแฟ ในวันแดดอ่อน

“ผมขอสลัดกรีกหนึ่งที เอ่อ... ไม่ใส่พริกหวานนะครับ แล้วก็กาแฟกรีกอีกแก้วครับ” เด็กหนุ่มสวมแว่นหนาเตอะบอกเจ้าของร้านหลังยื่นอ่านเมนูไม่นาน ทั้งสองเป็นเมนูที่ราคาถูที่สุดของร้าน

“รับอะไรเพิ่มหรือเปล่าครับ” เจ้าของร้านถามเขาต่ออย่างสุภาพ
“ไม่แล้วครับ ขอบคุณ”

“นั่งที่โต๊ะก่อนได้เลยครับ เดี่ยวผมเอาไปเสิร์ฟ” คุณลุงเจ้าของร้านบอกเขาด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง แต่อบอุ่น ไม่สากกระด้างแม้แต่ชนิดเดียว แม้ว่าภายนอกจะดูดุและน่ากลัวก็ตาม

“ขอบคุณครับ” เด็กหนุ่มเดินไปนั่งที่โต๊ะไม้สีน้ำตาลอ่อนริมหน้าต่าง มั่นงวပ်สะท้อนแสงแดดที่ส่องเข้ามาจนตาพร่า มีแจกันใส่ดอกไม้สีขาวใบเล็กวางอยู่กลางโต๊ะ เขานั่งไขว่ห้างระหว่างรอคุณลุงบรรจุประณีตทำอาหารและเครื่องดื่มอย่างสุดฝีมือ ใช้เวลาอ่านหนังสือรวมเรื่องสั้นอย่างสบายอารมณ์ ระหว่างนั้นก็แอบชำเลืองคุณลุงเจ้าของร้านชงกาแฟอย่างตั้งใจราวกับเป็นกาแฟแก้วสุดท้ายในชีวิตซึ่งเป็นผลงานศิลปะชิ้นเอก เมล็ดกาแฟส่งกลิ่นหอมอบอวลทั่วร้านเล็ก ๆ แห่งนี้จนตึงจมูกเขา นี่เป็นความประทับใจแรกในร้านแห่งนี้

“อาหารและเครื่องดื่มมาเสิร์ฟแล้วครับ” เสียงหนึ่งดังขึ้นตรงข้ามเขา คุณลุงเจ้าของร้านวางสลัดกรีกจานโตที่มีมะเขือเทศสีแดง แต่งทวาลีเขียวสด หัวหอมใหญ่หั่นบาง มะกอกดองสีหม่น เฟตชีซีสั้นนุ่มต้นตำรับ

ประเทศกรีซอยู่กระจัดกระจายอย่างไร้ระเบียบแต่มีศิลปะ จากนั้นเขาหยิบแก้วกาแฟกรีกเคลือบเงาถ้วยทรงประหลาดวางลงบนโต๊ะอย่างเบาเมื่อแทบไร้เสียง ฟองอากาศสีน้ำตาลอ่อนลอยล่องตัดกับสีน้ำตาลเข้มของกาแฟด้านล่าง หวังอารมณ์การอ่านหนังสือถูกขัดจังหวะ แต่ก็ไม่ทำให้เขารู้สึกหงุดหงิดแต่อย่างใด เขาสอดที่คั่นหนังสือไว้ในหน้าที่อ่านค้างอยู่ และเงยหน้ามองเจ้าของเสียง

“ขอบคุณมากครับ”

“ขอนั่งด้วยได้มั๊ยครับ” คุณลุงเจ้าของร้านกาแฟเด็กหนุ่มใส่แว่นคนนั้น

“ได้ครับ เชิญเลยครับ”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ ก่อนหน้านี้ผมไม่เคยเห็นคุณมาก่อนเลย เพิ่งมากรีซเซอร์ครับ” ชายวัยกลางคนวางแก้วกาแฟของตนแล้วเริ่มเข้าประเด็นทันที

เขาไว้หนวดเคราสีน้ำตาลขาว รอยยับย่นบนใบหน้าพอประมาณ อายุเขาน่าจะสักห้าสิบกลาง ๆ เขาใส่เสื้อแขนยาวสีขาวสะอาด มีผ้ากันเปื้อนสีน้ำตาลทับอยู่อีกชั้น สวมกางเกงยีนส์สีน้ำเงินเข้มต่างฟ้า ดวงตาสีน้ำตาลเข้มจนเกือบดำส่องประกายสงสัย เพราะเพิ่งสังเกตเห็นชายหน้าอ่อนคนนี้มาที่ร้านสองสามวันติดแล้ว ร้านของเขาตั้งอยู่ในหลิบทองใจกลางย่านธุรกิจของเอเธนส์ จึงทำให้ถูกร้านดัง ๆ กลบรัศมีจนหมดบนถนนและร้านอาหารหรูมีคนพลุกพล่าน แต่ร้านนี้แทบไร้ผู้คนแม้ว่าจะตกแต่งได้สวยงามไม่ด้อยกว่าร้านอื่นสักเท่าไร

“ผมเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนจากเมืองไทยนะครับ อยู่ที่นี่มาสัปดาห์แล้ว” ชายหนุ่มดันแว่นขึ้นเข้าสันจมูก ก่อนตอบเป็นภาษากรีกสำเนียงแปร่ง ๆ อย่างคล่องแคล่ว รู้สึกแปลกใจที่ชายหนุ่มเพิ่มไม่คิดแม้แต่จะถามชื่อเขาทั้งที่เคยเจอกันอยู่หลายครั้ง แต่เขาก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรนัก “แต่ตอนนี้เรียนจบมาได้สองเดือนแล้ว”

“โอ้! อย่างนี้นี่เอง ได้ไปเที่ยวไหนมาบ้างหรือยังล่ะ กรีกชนะมีแต่ที่สวย ๆ ทั้งหมด” เขาเริ่มคุยจ้อ หลังจากรู้ว่าเด็กหนุ่มชาวไทยพูดภาษากรีกได้ เขายกแก้วกาแฟสีขาวขุ่นลายเทฟองค์หนึ่งขึ้นดื่มละเลียดเสพรสขมเปรี้ยวของกาแฟร้อน ๆ อย่างช้า ๆ

“ที่จริงก็ไปมาหลายที่แล้ว โชคดีที่ไม่ได้เรียนที่เอเธนส์ไม่อย่างนั้นคงเบื่อแย่เลย เพราะที่นั่นคนเยอะมาก วุ่นวายจอบแจไม่ต่างจากกรุงเทพฯ เหนือไร”

“แปลว่ามาเอเธนส์เป็นที่สุดท้ายก่อนกลับบ้านหรือ?”

“ใช่ครับ อีกไม่กี่วันเดี๋ยวก็กลับไทยแล้ว” เด็กหนุ่มตอบเขายิ้มมุมปากระลึกถึงความทรงจำที่ผ่านมามากมายหลายปีที่นี่ นึกถึงเพื่อนในชั้นเรียน เพื่อนใหม่ชาวญี่ปุ่นที่รู้จักกันที่เกาะซาคินทอส เพื่อนใหม่ชาวบราซิลที่รู้จักกันที่เทสซาโลนิกิ และผู้คนอีกนับร้อยที่เขายังจำได้ดี บรรยากาศตอนนั้นดูอบอุ่นเหมือนแสงแดดอ่อน ๆ ที่ส่องผ่านหน้าต่างเข้ามา เขากินมะเขือเทศและหอมใหญ่เข้าไปหนึ่งคำจากนั้นจับกาแฟตาม

“คุณเป็นคนหนุ่มที่โชคดีมากนะ ผมเป็นคนกรีกยังไม่ค่อยได้ไปเที่ยวในประเทศเลย ได้ไปซานโตรินีหรือยังล่ะ ที่นั่นสวยมากทีเดียว”

“ไปมาแล้วครับ ตั้งแต่ช่วงก่อนเข้าเรียนอีก ประทับใจมาก ดีกีสชาว ๆ หลังคาสีฟ้า สีน้ำเงินสวยจนชาตินี้คงลืมไม่ลงเลยแหละ”

เขาตอบกลับไปน้ำเสียงนอบน้อมตามประสาคนไทย จากนั้นเริ่มเข้าประเด็น
ของตัวเองบ้าง เพราะถ้าให้เจ้าของร้านชวนคุยฝ่ายเดียวคงเสียมารยาท
ไม่น้อย

“คุณเปิดร้านมานานหรือยังครับ”

“ก็เปิดร้านมาประมาณหกปีแล้วนะ ลูกค้าไม่ค่อยเยอะเท่าไร
แต่ก็อยู่ได้เรื่อย ๆ” คุณลุงเจ้าของร้านตอบกลับยิ้ม ๆ พวงด้วยเสียงแหบ
เช่นเดิม “แต่ช่วงนี้เศรษฐกิจไม่ค่อยดี ไม่รู้ว่าจะเปิดร้านไปได้อีกนานแค่ไหน”

“ผมว่าลุงยังเปิดร้านได้อีกนานแหละ อย่างน้อยก็ยังมีผมอยู่
ในร้านนะ” เขาพูดหยอกล้อ ทั้งสองคนหัวเราะแห้ง ๆ เป็นจังหวะเดียวกัน
อย่างน่าประหลาด ตอนนี้อากาศในร้านเย็นสบายเพราะเครื่องปรับอากาศ
เย็นชืดแล้ว ผักสดในจานก็เริ่มเหี่ยว เขาปล่อยให้พวกมันไว้อยู่อย่างนั้น
เพราะการพูดคุยกับเพื่อนใหม่ต่างวัยนั้นสนุกและเพลินกว่าหลายเท่า

“ขอบคุณมากครับ” คุณลุงเจ้าของร้านละสายตาจากเขาหันไป
มองโต๊ะเก้าอี้อันสวยงามที่รอรองรับลูกค้าอย่างเหงา ๆ ตอนนี้ในร้านมีแค่
พวกเขาเพียงสองคนเท่านั้น แวดตาหมองเศร้าแทบจะทันทีเมื่อมองไป
ยังเครื่องบดเมล็ดกาแฟตัวโปรดที่เพิ่งจะได้ทำหน้าที่ของมันไปเมื่อครู่
แต่ไม่ทันไรเขาก็กลับมายิ้มได้อีกครั้ง

“ผมขอบพุดคุยกับลูกค้า โดยเฉพาะลูกค้าต่างชาติ ถึงผมจะแก่
แล้วแต่การคุยกับคนอื่นก็ทำให้ผมได้เรียนรู้อะไรหลายอย่าง”

“เซ่นอะไรบ้างครับ”

“คนไทยคุยเก่งอย่างที่เคยมั้ยินมา” หลังจากนั้นชายวัยกลางคน
ก็ขำก๊ากด้วยความสะใจ เด็กหนุ่มยิ้มกว้าง ไม่ถึงกับหัวเราะ เพราะรู้ว่าลุง
คนนี้อารมณ์ดีไม่เหมือนหน้าตาตุตันของเขาเลย

“คนกรีกก็เป็นมิตรอย่างที่เคยได้ขึ้นมาเหมือนกันครับ” เขาพูดถึงคนกรีกเท่าที่เคยสัมผัสมาบ้าง

“แล้วเคยกินอาหารไทยบ้างหรือเปล่าครับ” เขาถามขายนวดเพิ่มต่อทันทีเกี่ยวกับประเทศไทย เชื่อว่าเป็นเรื่องที่จะทำให้คุยกันได้ยาวนานขึ้น ตอนนั้นร้านกาแฟเล็กๆ กลายเป็นห้องสนทนาส่วนตัวของชายต่างวัยสองคนนี่ไปเรียบร้อยแล้ว ไม่มีเสียงคุยเจื้อยแจ้ว เสียงอะอะโวยวาย เขาชอบบรรยากาศเป็นส่วนตัวแบบนี้ที่สุด

“ผมไม่เคยกินอาหารไทย แต่รู้จักหลายอย่างนะ ผมรู้จักผัดไทย ส้มตำ และ... อะไรนะ นึกชื่อไม่ออก”

“ต้มยำกุ้งหรือเปล่าครับ”

“อ้อ! ใช่เลย นั่นแหละ ผมไม่เคยกินอาหารไทยเลย แต่รู้ว่าอร่อยมาก” เขาพูดน้ำเสียงตื่นเต้น ไม่เรียบเฉยเหมือนที่เคยคุยกันก่อนหน้านี้

หลังจากนั้นบทสนทาก็สิ้นสุดลง เมื่อโทรศัพท์ของขายนวดเพิ่มมีเสียงเรียกเข้าดังขึ้น เป็นเสียงเพลงแจ๊สที่ฟังง่ายสบายหู เขาขออนุญาตขายนวดเดินไปคุยโทรศัพท์แถวชั้นวางของ ระหว่างนั้นเขามีเวลาว่างพอสำหรับลิ้มรสสลัดและกาแฟตรงหน้า ขณะชายตามองรอบร้านด้วยความสนใจใคร่รู้ ทั้งที่เป็นร้านธรรมดา ๆ แต่คนกรีกคนนั้นก็กลับดูพิเศษ ทั้งที่มองภายนอกก็ธรรมดาตามาก ๆ เขาเห็นชั้นวางจานและเครื่องปั้นดินเผา รูปทรงบิดเบี้ยวมากมายบนนั้น บางใบเคลือบเงาแวววาว บางใบก็ดูหยาบกระด้างแห้งกรัง เกือบทั้งหมดดูปั้นขึ้นอย่างหยาบ ๆ ไร้การปั้นแต่งให้วุ่นวายจนเป็นศิลปะที่ยากจะเข้าใจ พวกมันวางสลับกับรูปปั้นเทพและเทพีกรีกสีขาวองค์เล็กสีห้ำองค์คล้ายของชำร่วยที่ไทย มีกระถางต้นไม้

ไปใหญ่วางอยู่มุมร้าน ใบสีเขียวเข้มของมันตัดกับสีร้านเอิร์ธโทนได้อย่าง
ดีเยี่ยม ทำให้รู้สึกสบายตา สบายใจเหมือนเวลาคุยกับคุณลุงเจ้าของร้าน
อีกมุมหนึ่งมีชั้นไม้สำหรับวางหนังสือกองพะเนินแต่เป็นระเบียบเรียบร้อย
สบายตาดูชัดกับเครื่องปั้นดินเผาเหล่านั้น เขาคิดว่าลุงคนนี้คงรักหนังสือ
ไม่ต่างกัน เหนือชั้นนั้นมีป้ายไม้เก่า ๆ สองป้ายแขวนอยู่ แปลเป็นภาษา
ไทยได้ว่า

ความรักมีอยู่จริง แต่บางครั้งก็ไม่มีอยู่จริง

ผู้เคยหลงทางกับความรัก

ส่วนป้ายไม้อีกอันซึ่งย่อมสืชาวด้าน ๆ มีตัวอักษรกรีกสีดำเขียน

ไว้ว่า

ยิ่งแตกหักมากเท่าไร ยิ่งแข็งแกร่งมากเท่านั้น

ช่างปั้นหม้อผู้หลงรักกาแฟ

เวลาล่วงเลยไปจนเขาเลิกรอชายวัยกลางคนคุยโทรศัพท์
หยิบหนังสือที่อ่านค้างไว้มาไล่เรียงอ่านบรรดาหมีกัประหับสีดำเหล่านั้น
เพียงไม่นานชายแก่ก็เดินกลับมาสีหน้าเคร่งเครียดอย่างเห็นได้ชัด แม้จะ
พยายามซุกซ่อนมันไว้ไม่แสดงออกมาก็ตาม เขากลับมานั่งดื่มกาแฟอย่าง
สุขุมและลุ่มลึก อารมณ์สนุกก่อนหน้านั้นหายไป แต่ก็แปรเปลี่ยนอย่าง
รวดเร็วไม่ต่างกัน

“เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่าครับ” เด็กไทยถามเขา ที่ต่างประเทศถือว่าไม่ใช่เรื่องเสียมารยาทเมื่อรู้สึกเป็นห่วงใครสักคนและต้องการจะเอ่ยถามถึงความรู้สึกหรือเหตุการณ์ที่ทำให้ผู้นั้นไม่สบายใจ เด็กหนุ่มเท้าแขนติดชิดขอบจานสลัดใบใหญ่และแก้วกาแฟที่พ่องลงไป ตั้งใจรอฟังคำตอบของเจ้าของร้าน

“เมื่อกี้เจ้าของที่เพิ่งติดต่อมาขอขึ้นค่าเช่าร้านนะ” คุณลุงในชุดผ้ากันเปื้อนสีน้ำตาลพูดน้ำเสียงเฉยเฉยเหมือนจิตใจไม่ได้รับแรงกระทบกระเทือนอะไรแม้แต่น้อย ราวกับว่ารับรู้สิ่งนี้อยู่ก่อนแล้ว และเตรียมใจรับมือทุกสถานการณ์ แต่จากแวตาสลิก ๆ ของเขา ชายหนุ่มคิดว่าเขาคงเสียใจและเจ็บปวดไม่ต่างกับถูกมีดทับลิ้นเล่มที่มแทงหัวใจจนหลังเลือดแทนน้ำตา เพราะความบาดเจ็บแสนสาหัสจากความรัก...

เขาดูรักที่นี้มาก รักการทำกาแฟ รักการบริการ และพูดคุยกับเพื่อนใหม่จากทุกสารทิศ แม้อาจจะไม่มากนัก แต่ที่นี้เงียบเหงาเหลือเกิน ไม่ต่างจากป่าช้าดี ๆ นั่นเอง นำแปลกที่หนุ่มแวนคนนี้รู้สึกชอบบรรยากาศแบบนี้ เพราะมันเงียบสงบ เหมาะแก่การอ่านหนังสือ พูดคุยเรื่องลับเพื่อกับเพื่อน หรือนี่จะเป็นความคิดที่เห็นแก่ตัวเกินไป เขาคิดทบทวนกับตัวเองเงียบ ๆ ในใจ อยากทำตัวเป็นพ่อพระคอยปลอบประโลมผู้โศกเศร้า เขาไม่ได้ปลอบคนเก่งขนาดนั้น แต่ก็พอสัมผัสได้ว่าคุณลุงคนนี้เป็นคนดี หลาก ๆ อย่างทำให้อดตัดดีสินแบบนี้ไม่ได้ แม้จะฟังรู้จักกันได้ไม่นาน

“ที่เปิดร้านอยู่ทุกวันนี้พูดตรง ๆ ว่าสองสามปีหลังแทบไม่เคยได้กำไรเลย ทั้งเหนื่อย ทั้งท้อ แต่สิ่งที่พุงผมไว้ให้ยื่นหยัดสู้กับอุปสรรคทุกอย่าง คือค่า ๆ เดียวที่เรียกว่า ‘รัก’ ... แต่ผมรู้ว่าค่า ๆ เดียวยังไม่เพียงพอที่

จะทำให้ร้านนี้ไปต่อได้ไม่วันนี้ วันหน้าสักวันมันก็ต้องปิดตัวลง” คุณลุงเปิดใจให้เพื่อนใหม่ ระบายความในใจที่เก็บไว้นาน เขาสัมผัสได้ว่าภาวะในใจอันหนักอึ้งเบาลงราวขนนกทันที เป็นปกติที่ความเศร้าและคับข้องใจจะลดน้อยลงเมื่อคนเราได้ร่วมแบ่งปันและรับฟังความทุกข์ของกันและกัน

“ถ้าผมมีโอกาสผมจะกลับมาที่นี่อีกแน่นอนครับ ผมชอบบรรยากาศ ชอบอะไรหลาย ๆ อย่างที่นี่” ผมพูดกับแกไปอย่างนั้น และแกก็ทำสีหน้าเหมือนกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

พวกเขาคุยกันอยู่นานจนตอนนี้เที่ยงนิด ๆ แล้วซึ่งเป็นเวลาที่หนุ่มแว่นกลมต้องออกเดินทางต่อตามแผนเที่ยวไว้ อยู่ดี ๆ เขาก็พูดโพล่งขึ้นมาประโยคหนึ่งด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนที่ผ่านการกลั่นกรองจากความรู้สึกหลากหลายในจิตใจ มันทำให้คุณลุงหนวดเพิ่มตาสีน้ำตาลเข้มแปลกใจไม่น้อย

“ผมขอกอดลุงที่หนึ่งได้มั๊ย” เขาพูดพลางมองเข้าไปในแวตตาของคุณลุงอย่างจดจ้อง ดวงตาดำขลับของชายหนุ่มสื่อความหมายว่าเขาเห็นใจและเอาใจช่วยในเวลาเดียวกัน “ผมอยากเป็นกำลังใจให้”

“ได้สิ แน่نونอยู่แล้ว” เขาตอบหลังอึ้งในคำขอของเด็กหนุ่ม ไม่ใช่เพราะเขาอยากปฏิเสธหรือรังเกียจเด็กหนุ่มเลย แต่เป็นเพราะเขาไม่คิดว่าจะได้ยินประโยคนี้จากลูกค้าต่างหาก คุณลุงอ้าแขนกว้างพร้อมสวมกอดเขา และเด็กหนุ่มก็ทำท่าทางไม่ต่างกัน เป็นกอดที่อบอุ่นครั้งหนึ่ง มันมีกลิ่นอายของความรัก ความเห็นอกเห็นใจ ความสงสารหลอมรวมกันจนเกิดเป็นความรู้สึกที่ไม่สามารถหาคำนิยามได้ เหมือนมีรังสีความอบอุ่นแผ่อยู่รอบ ๆ ทั้งสองคน คุณลุงรู้สึกราวกับพระอาทิตย์ดวงเล็กกำลัง

ส่องแสงสว่างไสวให้ความอบอุ่นในเมืองที่มีแต่น้ำแข็งและหิมะ จากนั้นพวกมันก็ละลายหายไปจนสิ้นสุดใต้แท่งจริงของบ้านเรือนกลับมาอีกครั้ง ตอนนี้ความอบอุ่นขับไล่ความหนาวเหน็บไปจนหมด อาจไม่ตลอดไป พายุหิมะน้อยใหญ่คงต้องมาถึงในสักวัน พาสีขาวโพลนและความเย็นเยะเยือกกลับมาอีกครั้ง แต่อย่างน้อยความอบอุ่นก็เคยเกิดขึ้นจริงในห้วงเวลาสั้น ๆ ประมาณชั่วโมงกว่า ๆ นี้ โดยเด็กต่างชาติแปลกหน้าคนหนึ่งที่ได้เดินทางผ่านมาอย่างไม่ตั้งใจ ตอนที่ทั้งคู่เข้าใจความหมายของคำว่า “เพื่อนมนุษย์” มากขึ้นไม่มากก็น้อยในความหมายที่เขาเข้าใจกันเพียงสองคน

ชายหนุ่มส่งสารคุณลุงจับใจ แต่รู้ว่าแกแข็งแรงมากกว่าที่เขาคิด ทั้งที่ตอนแรกตั้งใจให้ร้านนี้เป็นแค่ที่หยุดพักและไม่ได้คาดหวังอะไรมากมายในการเดินทางทั่วกรีซส่งท้ายหลังเรียนจบ แต่เขากลับรู้สึกพิเศษผูกพันกับคนกรีกคนนี้ มันเกินความคาดหวังของเขาจนเข้าขั้นประทับใจ

เขาบอกว่าคุณลุงเจ้าของร้านที่ยิ้มระรื่นอย่างมีความสุขอยู่หน้าเคาน์เตอร์คิดเงินหนุ่มแว่นเดินตรงไปเปิดประตูกระจกบานใหญ่ กระดิ่งใบเล็กสั่นกริ่งกรังกังวานน่าฟังจนอยากใช้เวลาที่นั่นแบ่งเบาความหนักใจและไร้ชีวิตชีวาของคุณลุงเจ้าของร้านเพิ่มอีกสักหน่อย เขาหันไปมองคุณลุงที่ตอนนี้แววตาเป็นประกายสะท้อนแสง น้ำตาเอ่อราวกับความสุขกำลังล้นทะลักออกจากใจเพราะคนที่เขาไม่ได้คาดหวังแม้แต่หน่อย เด็กหนุ่มไม่มั่นใจว่าจะมีโอกาสได้กลับมาร้านนี้อย่างที่ตั้งใจไว้หรือไม่ แต่ถ้าเป็นไปได้ก็อยากกลับมาพูดคุยและให้กำลังใจคุณลุงอีก คุณลุงก็คงอยากพบเขาอีกครั้งไม่ต่างกัน เพราะมิตรภาพเล็ก ๆ ที่เกิดขึ้นนี้ประทับใจเขาไม่น้อย หนุ่มไทยมีความสุขที่ได้สวมบทบาทพ่อพระคอยปลอบประโลม

ผู้หนึ่งซึ่งทำให้เขารู้สึกเป็นคนที่มีความค่ายิ่งขึ้น แม้ว่า “การถอด” จะเป็นสิ่งง่าย ๆ ธรรมดา ๆ แต่มันกลับมีคุณค่าและสรรค์สร้างโลกให้น่าอยู่ขึ้น เพราะสามารถทำให้คน ๆ หนึ่งยิ้มได้ นี่เป็นสิ่งที่เขาเพิ่งเข้าใจในวันนี้จากการเดินทาง ถ้าทุกคนแลกถอดกันอย่างจริงจัง มอบความรู้อิสระ ๆ ให้แก่กัน โลกนี้จะสวยงามขึ้นไม่น้อยเลยทีเดียว

เขาคิดไปคิดมาก็พบว่าตัวเองเป็นคนรวยเพื่อนที่เดียวถ้าหากนับว่าลุงคนนี้เป็นเพื่อนใหม่ หรือถ้าหากเขาไม่ใช่เพื่อน แต่เป็นแค่คนทำกาแฟหรือคนรู้จักก็ยิ่งพูดได้เต็มปากว่าเขาเป็น “นักสะสมมิตรภาพ” ที่ดีคนหนึ่ง หม่อมไทยถอนหายใจเฮือกใหญ่ ใจหายที่จะต้องบอกลาเพื่อนใหม่ที่เพิ่งรู้จักกัน เขาหันมายิ้มให้แก่ที่ยังยืนยิ้มอย่างมีความสุข

“ไว้เจอกันอีกนะครับ ยินดีต้อนรับเสมอ” คุณลุงพูดอย่างเต็มใจ ยิ้มให้เด็กหนุ่มก่อนเขาเปิดประตูเดินออกไป ทิ้งร่องรอยของความทรงจำไว้เบื้องหลังแล้วกับบันทึกทุกอณู ทุกความรู้สึก ทุกห้วงความทรงจำเป็นภาพและเสียงในสมองและหัวใจอย่างชัดเจน

ตอนนี้เขาเดินเลียบไปจนถึงถนน 28 October กำลังจะขึ้นรถบัสเดินทางไปแหลมชูเนียนก็นึกออกว่าลืมจ่ายเงินค่าสไลด์และกาแฟ

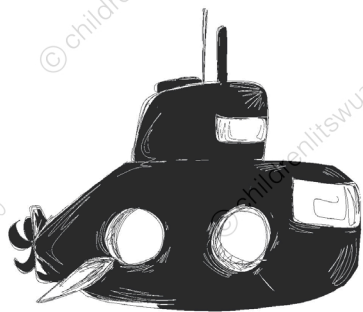
“ลุงลืมคิดเงินนี้หว่า” เขาพูดเบา ๆ เป็นภาษาไทย “หรือลุงตั้งใจลืมคิดเงินเรากันแน่...”

โลกของหนู

พวกเธอมีโลกของตัวเองก็ไปนอกจากโลกแห่งความจริง หรือ
เธอมีโลกแห่งความจริงก็ไปกันนะ ผมมีโลกในจินตนาการอีกใบที่เปลือก
ของมันทนาและแข็งจนมองไม่เห็นว่าได้ชั้นหินนั้นมีโลกแห่งความจริง
ใบน้อยอีกใบน้อยสับสนวุ่นวายซุกซ่อนอยู่ ผมกลับไปอยู่ที่นั่นไม่ได้ บางครั้ง
ผมจึงทำได้เพียงเดินทางบนเปลือกแห่งจินตนาการเหล่านี้เท่านั้น

แต่เพียงเปิดใจรับเท่านั้น โลกทุกใบของเธอจะเชื่อมเข้าหากัน
หลอมรวมเป็นโลกใบเดียวกัน และจะไม่มีใครเดียวตายอีกต่อไป...

นักสะสมมิตรภาพ

แข่งทิวรี

1

“เฮ้ย! หยุดนะเว้ย” มันทะโกนเสียงดังลั่นขณะว่ายไล่ตาม หัวขโมยพร้อมเรียกขอความช่วยเหลือจาก “พวกมัน” ที่อยู่รายล้อม เพื่อจับเจ้าโจรตัวนั้น แต่สุดท้ายไม่เป็นผล เพราะมันหนีไปได้ ตอนนั้นมันเหลือแค่กระเปาะเดินทางใบเล็กที่มีแต่เสื้อผ้าเท่านั้น

ปลาสีขาหน้าตาแปลกประหลาดนี้มาจากดินแดนห่างไกลที่ชื่อว่า ดิฟแปติโก (นครกันมหาสมุทร) เป็นอาณาจักรของเผ่าโอเซียนีซึ่งอาศัยอยู่ในใต้มหาสมุทรลึกมากกว่าหนึ่งหมื่นเมตรจากระดับน้ำทะเล อาณาจักรแห่งนี้มีแต่สิ่งมีชีวิตแปลก ๆ ทั้งปลากระเบนที่มิซาเหมือนมนุษย์ ทั้งปลาปักเป้าที่รอบตัวมีใบสปีดแหลมคมยื่นออกมาแทนเข็มพิษ และอีกสารพัดสัตว์พิสดาร โชคดีที่มนุษย์ หรืออีกนัยาคือ “สิ่งมีชีวิตที่น่ากลัวที่สุดในโลก” ไม่เคยเห็นและบันทึกถึงชนเผ่าใต้ทะเลมาก่อน เพราะชาวโอเซียนีและเผ่าอื่น ๆ หลบซ่อนตัวในส่วนต่าง ๆ ของโลกเพื่อให้พ้นสายตามนุษย์ที่ว่ากันว่าเป็นจอมทำลายล้างมานานแสนนาน ตั้งแต่ช่วงยุคน้ำแข็งจนถึงดิฟแปติโกราชที่ 8241 (เทียบเท่ากับ ค.ศ. 3626)

เคยมีนิทานท่องถิ่นเล่าไว้ว่า มนุษย์หรือที่ภาษาโอเซียนีเรียกว่า รุพทัล เป็นผู้ประหารประหารชนเผ่าได้นำโบราณแก่หนึ่งจนเห็น ทำให้พวกโอเซียนีต้องใช้ชีวิตอย่างหวาดระแวง บางตัวถูกนำขึ้นไปแลวางในถาดใส่

น้ำแข็ง บางตัวถูกฆ่าเพื่อความรื่นเริงบันเทิงใจ บางตัวก็ถูกใส่ล่าจับไปทดลอง พวกมันจึงไม่ไว้ใจมนุษย์และยังไปตั้งรกรากลึกยิ่งกว่าเดิมหลายเท่าตัว

มันอยู่ในห่วงอาภรณ์ของความเจ็บปวด เมื่อมีเจ้าคุณลามานเดอร์ตัวร้ายมาขโมยกระเป๋าตังค์ไป ทำให้การเดินทางไป “แซงทวร์” นั้นยิ่งลำบากมากขึ้น ปกติการไปที่นี้ต้องขึ้นเรือดำน้ำความเร็วสูงเพื่อร่นระยะเวลาจากการว่ายน้ำกว่าแปดวัน ให้ความเหลือเพียงแค่อลิบเอ็ดซัวโฌงเท่านั้น แต่ก็ยังต้องว่ายน้ำจากหน้าทางเข้าต่อไปอีกประมาณหนึ่งวัน น่าเสียดายที่โลกใต้น้ำไม่มีบัตร ATM หรือบัตรเครดิตเหมือนที่โลกมนุษย์ใช้กัน มันคงต้องว่ายน้ำไปแซงทวร์พลางหาอะไรกินระหว่างทางไปเรื่อย ๆ

การเดินทางเป็นไปอย่างยากลำบากแต่นั้นก็ไม่นับอุปสรรค มันเคยผ่านการทำงานหนักมาหลายรูปแบบ เคยเป็นกรรมกรสร้างโฮเซ (บ้าน) เคยเป็นมัคคุเทศก์ปะการังแถวชายฝั่ง และอีกสารพัดอาชีพที่ใคร ๆ ก็ไม่ค่อยอยากทำกันเท่าไร โดยเฉพาะงานมัคคุเทศก์ที่นับว่าเป็นอาชีพเสี่ยงพอตัวที่ต้องขึ้นไปเหนือน้ำจนใกล้กับโลกมนุษย์ขนาดนั้น แต่มันก็มีความสามารถพอที่จะทำให้ทั้งมันและลูกทวร์ไม่เป็นเป้าสายตาของมนุษย์...

“โอ๊ยยยยยย!” มันร้องดั่งลั่น ความเจ็บปวดส่งตรงมาถึงสมองอย่างรวดเร็ว ตาโตด้วยความเจ็บปวดที่พุ่งมาเร็วอย่างไม่ทันให้ตั้งหลัก มันพยายามรวบรวมสติ อดทนกัดฟันเพื่อเบนสมาธิจากความเจ็บปวด และมองไปที่ขาหน้าขวา เลือดสีแดงสดไหลพวยพุ่งออกมา มีแท่งเหล็กยาวสีเงินแหลมคมแทงทะลุไปเกือบครึ่งท่อน ต้นตอมาจากเรือดำน้ำสีดำทะมึนลำหนึ่งที่ลอยอยู่ไกล ๆ

“วู้ววววว! ปลาตัวบ้อเริ่ม สงสัยวันนี้จะรวยละ ไม่เคยเจอ ปลาตัวใหญ่ขนาดนี้มาก่อนเลยไว้อยย โหนพันธุ้อะไรมาดูใกล้ ๆ หน้อยชิ มนุษย์คนแรกตะโกนร้องด้วยความดีใจ วันนี้เขาจะได้ปลาตัวใหญ่ไปขาย เก็บหอมรอมริบเอาเงินไปซื้อบ้านหลังใหญ่ และอโม่ฟคาร์ลัคคัน (รถที่ขับเคลื่อนโดยพลังงานออกซิเจนซึ่งล่อยเหนือพื้นดินได้)

“เออ เอาเลยรีบ ๆ ดิงเข้ามาจับขึ้นเรือ เดี่ยวจะได้กลับบ้านสักที” มนุษย์คนที่สองพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

โซคยงดีที่เรือลำน้อยอยู่ไกลเกินกว่าที่จะมองเห็นมันได้ถนัด ไม่อย่างนั้นอาณาจักรโอเซียนีอาจจะล่มสลายลงได้ ถ้าหากพวกมนุษย์พบมันเข้าและลงมือค้นหาอาณาจักรนี้ มันรีบวิ่งดำดิ่งลึกลงไปก้นทะเลอีกครั้ง พยายามซุกซ่อนตัวตามซอกโขดหินและปะการังน้ำลึกเพื่อหลบให้พ้นสายตาของเครื่องจักรสีดำที่แผ่รังสีนำกล้อออกมาไม่หยุดหย่อน มันหายใจเหนื่อยหอบ รู้สึกจุกที่หน้าอก เพราะหัวใจดวงน้อยเต้นตึกตักด้วยความกลัว กลัวว่ามันจะตายจากไปอย่างไร้ค่าและทำให้เพื่อน ๆ ของมันประสบชะตากรรมเดียวกัน แต่ยิ่งหัวใจเต้นแรงมากเท่าไรเลือดก็ยิ่งไหลทะลักออกจากบาดแผลมากเท่านั้น จนเกิดเส้นสายสีแดงเป็นหลักฐานอย่างดีให้เรือดำน้ำตามตัวมัน

“โธ่เอ๊ย! ทำไมรูฟัทลมาอยู่ที่นี่ได้!” มันร้องเสียงดัง ก่อนรีบเข้าไปหลบหลังปะการังสีขาวโพลนนั้น มันหอบหายใจแรง แต่ซ้ารวกับกำลังหมดแรง สติเลือนรางเพราะเสียเลือดมากและสลบไป ตอนนี้อันโลกสีดำมืดเข้าไปคลุมมันอย่างสิ้นเชิง

นานเท่าไรไม่รู้แต่ตอนนี้โลกสีฟ้ากลับมาหามันอีกครั้ง โชคดีปะการังใหญ่พอที่จะบังตัวมันจนมืด ไม่ลอยเหินน้ำขึ้นไปเป็นที่สะดุดตาของสัตว์น้ำล่าและมนุษย์สองคนนั้น นอกจากนี้ยังเป็นเหมือนกำแพงกันไม่ให้เลือดสีแดงสดของมันลอยขึ้นไปจนเรือดำน้ำตามรอยได้ ในที่สุดมนุษย์ก็ยอมแพ้และยอมจาก

มันค่อย ๆ ออกมาช้า ๆ อย่างระแວดระวัง ยังกังวลว่าเรือดำน้ำอาจจะอยู่แถวนี้ แต่มันไปแล้ว

“เกือบไปแล้วไง ไม่อย่างนั้นได้ไปเกิดใหม่แน่ ๆ” มันพูดติดตลก ทั้งที่ใบหน้าซีดเผือด อาจเพราะความเหนื่อยล้าจากการเดินทางและเสียเลือดมาก แต่น่าแปลกที่มันไม่รู้สึกเจ็บสักนิด อาจจะชินชา มันยังคงเดินทางต่อไป ตอนนี้เสียเวลาไปมากแล้ว

มันแหวกว่ายต่อไปช้า ๆ ตามเส้นทางใต้น้ำอันคดเคี้ยว ตอนนี้อย่างไม่ถึงครึ่งทางดี พลกำลังของมันเหือดหายไปมากจนแทบไม่เหลือ แต่ก็ยังคงพยายามต่อไป ในที่สุดมันก็มาถึงที่ที่คิดว่าพอจะใช้พักผ่อนได้ สถานที่เดิมเกื่อนั่นเอง

กลายเป็นชื่อเพลิงอย่างดีสำหรับยานพาหนะของชาวโลกใต้ทะเล พาหนะส่วนใหญ่จะเป็นเรือดำน้ำ ไม่ก็เครื่องบินแรงเกลือ (คล้ายจรวดของมนุษย์) ที่นี่มีร้านสะดวกซื้อขนาดใหญ่คาดว่ามันจะมีของทุกอย่างที่ต้องการ มีเก้าอี้สำหรับนั่งพักผ่อน มันตัดสินใจนั่งพักจากการเดินทางอันเหน็ดเหนื่อยและเสี่ยงชีวิต มองไปยังเรือดำน้ำลำเล็กลำหนึ่งที่กำลังเดิมเกลืออยู่ ทันใดนั้นมันก็นึกอะไรออก...

“สวัสดิ์ เราซื้อโอตาทูพะวะ พอดีเรากำลังไปแข่งทัวรี แต่ถูกขโมยกระเป๋าตังค์แถมถูกรูฟท์ลั้ใจมตีมาด้วย นายจะผ่านไ้ทางนั้นบ้างหรือเปล้าอยากจะขอติดเรือดำน้ำไปด้วย แต่ถ้าไม่ผ่านไม่เป็นไรนะ” เจ้าปลาซาเบ้ใส่แว่นหนาเตอะว้ายมาถามปลาหน้าตาประหลาดอีกตัวที่หนึ่งอยู่ในเรือดำน้ำ มันทำแบบนี้มานานพอดู เพราะเจ้าปลาหน้าตาประหลาดเห็นมันเดินหนีไปวนมาลั้กระยะแล้ว

“ได้ ๆ ไม่เป็นไร เราว้จะไปแถวนั้นพอดี” มันคิดได้ตรงตรงก่อนจะตอบอย่างสุภาพ “เดี๋ยวไปส่งถึงหน้าทางเข้าแข่งทัวรีเลย แต่ว้ขอไปซื้อของก่อนนะ”

“ได้ ไม่เป็นไรเลย ขอขอบคุณายมาก” มันพูด ยิ้มแก้มปริจนเหงือกบานออกมาอย่างเห็นได้ชัด

ปลาตัวนั้นขับเรือดำน้ำล้าเล็กไปจอดหน้าร้านสะดวกซื้อให้โอตาทูพะวะยืนรอข้างหน้า แล้วเจ้าของเรือดำน้ำก็เข้าไปซื้อสิ่งของจำเป็นที่คิดว่ามีประโยชน์สำหรับการเดินทางครั้งนี้ การซื้อของในโลกได้ทะเลจะแตกต่างออกไป เพราะไม่ใช่เงินในการแลกเปลี่ยนสินค้า แต่จะใช้ทรายนหิน หรือเศษขยะจากมนุษย์แทน ชนิดไหนยิ่งหายากแปลว่ามีราคาแพงเขาเดินออกจากร้านค้าพร้อมอุปกรณ์ทำแผลสำหรับเผ้าไอ้เขีนี่โดยเฉพาะทั้งแมงกระพรุนบิตแผลชนิดแผ่น น้ำเกลือล้างแผลสูตรผสมทรายหวนและเมือกทาทุกทะเล

“ขอบคุณมาก นายนี้ใจดีจริง ๆ เป็นผู้ช่วยชีวิตเราเลย” มันขอบคุณปลาหน้าตาประหลาดหลายต่อหลายครั้ง รอยยิ้มยังคงปรากฏบนใบหน้า

“ไม่เป็นไรเรื่องเล็กน้อย ไม่ได้ลำบากอะไรเลย” มันตอบไปอย่างจริงใจที่สุดตามความรู้สึกจริง ๆ “ลืมแนะนำตัวเลย เราชื่อโตกัวะ เรียกโตกัฉเฉย ๆ ก็ได้นะสั้นดี”

หลังปฐมพยาบาลปลาเป๋เสร็จเรียบร้อย โตกัฉขับเรือดำน้ำสีเหลืองลำเล็กซึกว่าความเร็วมาตรฐานที่ขับเป็นประจำเล็กน้อย เพื่อให้มันใจว่าเพื่อนใหม่จะได้พักผ่อนเพียงพอและไม่กระทบบาดแผลที่เพิ่งรักษาไป แต่ก็ยังคงเร็วจนแหวกน้ำได้เป็นสองฝั่ง มันขับเรือดำน้ำแบบนี้ไปเรื่อย ๆ กระทั่งเกิดคลื่นใต้น้ำขึ้น มันไม่ใช่เรื่องดีเลย เพราะเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าพายุลูกใหญ่กำลังจะมาเยือน และตอนนี้ต้องให้พายุยังไม่มาเรือดำน้ำก็เริ่มสั้นเพราะคลื่นนั้นแล้ว สีหน้าโตกัฉกังวลอย่างเห็นได้ชัด เพราะใคร ๆ ก็รู้ว่าพายุจะมาหลังคลื่นใต้น้ำเสมอ ก่อนหน้านั้นเคยมีข่าวพายุถล่มหมู่บ้านของพวกเขาที่นั่นหลายต่อหลายครั้ง มันต้องรีบหาทางออกโดยเร็วที่สุดไม่อย่างนั้นคงไม่มีใครไปถึงจุดหมายแน่ ๆ

มันนึกถึงเพื่อนตัวหนึ่งที่น่าจะช่วยเหลือพวกมันได้ เดินทางต่อไปทั้งอย่างไม่ใช่เรื่องดีแน่ ๆ เพราะอันตรายมากจนอาจทำให้เรือดำน้ำพังได้แถมเพื่อนใหม่ของมันยังบาดเจ็บอยู่อีก น่าจะดีถ้าได้พักที่บ้านใครสักตัวก่อนในคืนนี้ มันรีบติดต่อเพื่อนตัวนั้นทันที และขับเรือดำน้ำเร็วกว่าเดิมเล็กน้อย แต่ก็ซึกว่ามาตรฐานที่มันเคยขับ เพราะเหตุผลเดิม ถึงตอนนี้เจ้าปลาซาเป๋ก็นอนหลับพักผ่อนอย่างสบายใจ...

เราถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อรู้ว่าคืนนี้มีที่พัก ไม่ต้องไปหวังพึ่งปะการังสีชาวโพลนเก่า ๆ พวกนั้นเป็นที่หลับที่นอน โชคดีจริงๆ ที่ได้ถูกระบายเราติดเรือดำน้ำขึ้นมัตด้วย และคืนนี้ยังได้พักที่บ้านเพื่อนของเขาก็คงต่างหาก ไม่อยากจะเชื่อว่าเป็นการพบกันครั้งแรกของเราและเขา ทั้งรับเราขึ้นมา ทั้งปฐมพยาบาล และยังให้ที่พักได้หลับนอนอีกต่างหาก ถือว่าเป็นคืนที่ทำให้เราไม่ต้องไปเสี่ยงชีวิตกับคลื่นใต้น้ำ พายุลูกใหญ่ยักษ์ หรือรูปพลที่ออกตามล่าพวกเราไปเป็นอาหาร

ตอนนี้เจ้าของบ้านเดินออกมาต้อนรับถึงหน้าบ้านด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม และยังพูดจาสุภาพน่าฟังอีกด้วย เขาชื่อสุเพท เนื้อตัวเรียบเนียน สะอาดสะอ้าน มีลายสีขาวยึดกับผิวสีส้มสวยงาม ที่สำคัญคือเขาเป็นชาวซีเซ โดยเผ่านี้จะอาศัยอยู่แถวที่น้ำไม่ลึกเท่าไร เหมือนเป็นจุดกึ่งกลางที่มนุษย์และสิ่งมีชีวิตใต้น้ำลึกลับอย่างเราสามารถเข้าถึงได้สะดวก

ตั้งแต่มายังถึงบ้านของสุเพท เรารู้สึกว่าเขาไม่ได้หยุดพักเลยสักวินาทีเดียว จัดเตรียมนุ่นเตรียมที่ตลอดเวลา ทั้งอาหารจานยักษ์ น้ำดื่มที่หลับที่นอน และอีกสารพัดอย่างที่บรรยายได้ไม่มีหมด เราสองตัวพยายามยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ แต่เขาปฏิเสธ ไม่ยอมให้เราที่เป็นแขกทำอะไรทั้งสิ้น เราซาบซึ้งในน้ำใจของเขามากจริง ๆ จนไม่อยากจะเชื่อว่าเพิ่งเคยเจอกันครั้งแรกจะดูแลกันดีขนาดนี้ทั้งที่เราเป็นแค่คนรู้จักของเพื่อนเขาเท่านั้นเอง ทำให้ในน้ำใจเริ่มเอ่อชนิด ๆ แล้ว ไม่คิดว่าคนที่เพิ่งเจอกันระหว่างทางจะมีผลกระทบต่อใจเราได้มากขนาดนี้

พวกเราเล่นดนตรี ร้องเพลงด้วยกัน เพลิดเพลินกว่าที่คิดมาก โดยเฉพาะเพลงฟาอาตีตูโร (ครั้งสุดท้าย) ที่เป็นเพลงโปรดของพวกเรา ทั้งสามตัวเหมือนกันราวนัดกันมา ทำให้บรรยากาศอบอุ่นอวลไปทั่วทั้งบ้าน ของกินเล่นอร่อย ๆ ทำให้พวกเราคุยกันได้ถึงดึก เราสัญญากับพวกเขาทั้งสองว่าถ้าได้พบกันอีกครั้งจะนำของพื้นเมืองชาวไอเชียนีมาฝากแน่นอน เพราะมันเป็นของหายากและมีคุณค่ามาก มอบให้เฉพาะคนสำคัญเท่านั้น แต่พวกเขาปฏิเสธทันทีด้วยความเกรงใจ

ความเหนื่อยล้าตลอดวันทำให้คืนนี้เราหลับฝันดีกว่าคืนไหน ๆ บนที่นอนที่เขาสละให้เราและโตกัวะแม้ว่าเสียงพายุหวิดหวิดจะดังเข้ามาถึงข้างในบ้านก็ตาม...

“เราชอบอาหารชาวซีเซมมาก ๆ เลย อร่อยสุดยอด เพิ่งเคยกินครั้งแรกเลยนะเนี่ย” เราพูดชมอาหารเข้าที่เขาคำเตรียมไว้ให้พวกเรา มีทั้งปรสิตทะเลผัดไขปลามาวี เส้นเกลือต้มกินกับหนอนทะเลทอด และเครื่องดื่มสุดพิเศษที่หาากินยาก อย่างน้ำหมักของหมักกระดองป่น

“ที่จริงเราเองก็ชอบอาหารของชาวไอเชียนีมากเหมือนกัน พ่อเคยทำให้กิน แต่น่าเสียดายเราไม่ได้เจอพ่อนานแล้ว” สุปะพูพูดหน้าตาขมขื่นแผ่อารมณ์ซัน แวดตาไม่มีความเศร้าแม้แต่นิดเดียว

“เราว่าอาหารไอเชียนีออกจะกินยากไปสักหน่อย แต่สงสัยเราต้องไปฝึกทำอาหารไอเชียนีบ้างแล้วละ จะได้เลี้ยงแขกแบบนี้ได้บ้าง” เราพูดติดตลก

“ถ้าอ่อยจนเลี้ยงแขกได้เมื่อไร อย่าลืมบอกด้วยนะ” พวกเขาพูดขึ้นมาพร้อมกัน แล้วพวกเขาก็ฮาครืนกันเดี๋ยวนั้น เพราะรู้ว่าเราทำอาหารไม่เป็น

หลังจากนั้นพวกเราสามคนก็คุยกันอย่างออกรสสนุกสนานอย่างไม่น่าเชื่อ จนสุดท้ายสุเพทก็ตัดสินใจร่วมหัวจมท้ายไปแข่งทัวร์กับเราด้วย หลังเติมเกลือเสร็จพวกเรา ก็ออกเดินทางต่อทันที บนเรือดำน้ำก็ยังมีเรื่องคุยให้หัวเราะร่วนเหมือนเดิมตลอดทาง

“ไปทำอะไรที่แข่งทัวร์เหรอ คุยกันมาตั้งนานยังไม่ได้ถามเลย” ทั้งสองตัวถามผม ยิ้มเขิน ๆ ประมาณว่าลืมถามไปได้อย่างไร

“พอดีว่าจะไปไหว้โดเฟน (หลุมศพ) คุณแม่น่ะครับ พวกเราชาวโอเชียเนียจะไปที่แข่งทัวร์ปีละครั้งเพื่อไหว้บรรพบุรุษ คือพวกเราเชื่อว่าวิญญาณของทุกท่านอยู่ที่นั่นและรอพบปะลูกหลานอยู่”

“อ้อ อย่างนี้เองไม่ต่างจากพวกเราเท่าไร แค่อำหรับพวกเราที่นั่นเป็นที่ไปนอนเล่นก็ได้ เล่นฟันฟองก็ได้ (กีฬาของชาวซีเซทที่แข่งกันว่าใครฟันฟองได้ใหญ่กว่า)” เพื่อนใหม่ชาวซีเซทบอกเราอย่างนั้น

เวลาผ่านไปนานเท่าไรก็บอกไม่ได้ รู้แต่ว่าพวกเราหัวเราะจนคอแหบคอแห้งไปหมด ในที่สุดตอนนี้เราก็มגיעแข่งทัวร์กันได้ ถ้าว่าอยู่นั้ อยู่ก็ยังไม่มั่นใจนักว่าตอนนี้เราจะถึงครึ่งทางหรือยัง ต้องขอบคุณพวกเขาทั้งสองมากที่ทำให้มาถึงที่นี่ได้เร็วและปลอดภัยมากขึ้น เราหันมาขอบคุณทั้งสองอย่างซาบซึ้งในน้ำใจ

“ไว้เจอกันใหม่! ขอขอบคุณมาก!” ผมตะโกนดั่งลั่น และโค้งตัวแสดงความขอบคุณพวกเขาอีกรอบ

“ได้เลย เดี่ยวเราก็คงได้เจอกันอีก!” พวกเขาตะโกนกลับมา

จากนั้นเรือดำนํ้าก็ค่อย ๆ อันตรธานหายไปในความมืดของสายน้ำอันเงียบสงบอย่างรวดเร็ว

เรานึกถึงความทรงจำสั้น ๆ ที่ผ่านมา แต่ปลื้มปีติมากจนไม่อาจอธิบายเป็นคำพูดได้ ถ้าเป็นไปได้ก็อยากใช้เวลาด้วยกันมากกว่านี้ ไหน ๆ ก็เพิ่งได้เพื่อนใหม่มาทั้งที ถ้าเราได้กลับบ้านไปเมื่อไร จะเล่าเรื่องนี้ให้ครอบครัวฟัง ให้รู้ว่าความสัมพันธ์แบบนี้ไม่ได้หายากอย่างที่คิดและมันยังมีอยู่จริง สังคมที่ทุกชีวิตพร้อมช่วยเหลือกันและกันในยามทุกข์ยาก เราช่วยเข้าไปในเซงท้าวรี มีโดเฟนสีน้ำเงินเข้มจนเกือบดำมากมาย ตั้งเรียงรายอยู่อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย บรรดาภาคอิมคริม ตอนนั้นไม่มีใครอยู่ที่นั่นเลยสักคนเดียว โดเฟนแม่มายังคงตั้งตระหง่านอยู่ที่เดิม เราก็มองเตรียมทำพิธีไหว้บรรพบุรุษแบบประเพณีเอเชียที่ตั้งเดิม แต่ไม่ทันทำอะไร ความทรงจำตั้งแต่อดีตก็ลึกลงไหลเข้ามาในหัว...

วันนั้นเราทกล้มอย่างแรงจนมีแผลที่ขา แม่เข้ามาช่วยเรา...

วันนั้นเราเดินตกบันไดบ้านจนเท้าช้ำ แม่เข้ามาช่วยเรา...

วันนั้นเราเลิกเรียนหนีกว่าปกติและหัวข้าวมาก เรองแองร้องไห้

แม่ทำอาหารให้เรากินก่อนแม่จะได้กินเสียอีก...

วันนั้นเรองแองอยากได้ของเล่น แม่ก็เอามาให้เราจนได้...

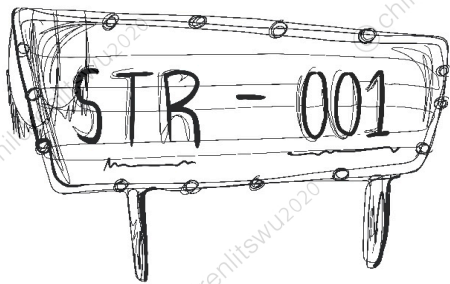
วันนั้นเราถูกปลาตัวใหญ่กว่าแก้วบ้านรังแกจนตาช้ำ แม่ก็คอยดูแลเรา...

วันนั้นเราเรียนจบ ได้รับรางวัลดีเด่นมากมาย แม่สวมชุดที่ดีที่สุดในชีวิตอยู่ข้างเรา...

แม่... ผมมาหาแม่แล้ว... ผมรักแม่ครับ...

หลังไหว้โศกเศร้าเสร็จ เราร่ายซาเป้ออกมาจากแข่งทัวรี คิดว่าจะ
ยื่นรอกเรือดำน้ำลำต่อไปกลับบ้านอย่างสบายใจ แต่เราเห็นเรือดำน้ำสีดำ
เมี่ยมที่คุ้นเคยแล่นผ่านมาช้า ๆ ... เราร่ายกลับเข้าไปในแข่งทัวรีอีกครั้ง
อย่างเงิบ ๆ พยายามทำตัวกลมกลืนกับปะการังแถว ๆ นั้น

“อย่าได้ใจอะ ได้ใจกันอีกเลย” เราฮัมเพลงฟาอาตีตูโรเบา ๆ
คนเดียวโดยไม่รู้ตัว

เมืองในฝัน

พวกเขาไม่รู้ว่าอีกนานแค่ไหนจึงจะถึงเมืองในฝันที่ใฝ่
ถวิลหา แต่จุดหมายนั้นคงอยู่ไม่ไกลเกินความตั้งใจ พวกเขาผ่านเมือง
ต่าง ๆ มากมาย ผ่านการพบเจอผู้คนหลากหลาย และเผชิญอุปสรรค
ไม่หยุดหย่อน แต่ก็ร่วมมือผ่านทุกสิ่งทุกอย่างมาได้ เพื่อชีวิตในฝัน และ
เพื่อหลีกเลี่ยงชีวิตอันน่าหดหู่ในเมือง SPL-X01

“ผมว่าพวกเราใกล้ถึงแล้ว” หุ่นยนต์ไทม์ ๆ พุดขึ้นหลังคำนวณ
ระยะทางผ่านโปรแกรมประดิษฐ์ที่ติดตั้งมาตั้งแต่ลี้มตาตุโลก จังหวะ
การพุดของมันติด ๆ ขัด ๆ อย่างหุ่นยนต์ทั่วไป

“ขอให้เป็นอย่างนั้น” เด็กหนุ่มที่เดินตามหลังพุดตะกุกตะกัก
ทอບหายใจแรงเพราะความเหนื่อยอ่อน ก่อนเป็นลมล้มไปบนหญ้าชยยะจน
ฝุ่นตลบ

“เป็นอะไร” เจ้าหุ่นยนต์พุดเสียงดังด้วยความตกใจแต่น้ำเสียงไร้
ซึ่งความรู้สึกใด ๆ

ลูเขียนเป็นเด็กหนุ่มตาสั้น้ำตาลเข้ม ผมเฝ้ารุงรังขาดการดูแล
มานาน ผิวสีน้ำผึ้ง เนื้อตัวมอมแมมเล็กน้อย เขาเดินทางออกจากเมือง
SPL-X01 ที่เปรียบเสมือนฝันร้ายของเขาเพื่อตามหาเมืองใหม่ที่ทั่วกัน

ว่าเป็นเมืองในฝันของทุกชีวิต เขาเกลียดความยากจน การดูถูก และการเอารัดเอาเปรียบที่นี่

มนุษย์ ปัญญาประดิษฐ์ระดับสูง และหุ่นยนต์ระดับล่างสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมเดียวกันได้อย่างเป็นธรรมชาติในโลกนี้ ไม่มีใครแปลกใจเมื่อเห็นปัญญาประดิษฐ์กลุ่มนี้ร้องไห้ เพราะพวกมันมีความเป็นมนุษย์มาก ทั้งรูปลักษณ์ภายนอก อาหารการกิน และสำนึกความเป็นมนุษย์ จนแยกไม่ออกว่าสิ่งมีชีวิตไหนคือมนุษย์และปัญญาประดิษฐ์ ส่วนหุ่นยนต์ระดับล่างจะไร้ซึ่งจิตสำนึกและอารมณ์

“ผมไปก่อนนะครับ” ลูเขียนหันไปบอกลาครอบครัวก่อนเดินจากมาอย่างมุงมุ่น เขาไม่หันกลับไปมองภาพเบื้องหลังอีก เขาต้องการมุ่งไปยังเมืองในฝัน หลีกหนีชีวิตวุ่นวายและการกดขี่ข่มเหงของพวกชนชั้นสูงในเมือง

“ลาก่อน... เมืองที่พวกหุ่นยนต์ต้องเดินเก็บเศษเหล็กไปขาย เมืองที่พวกปัญญาประดิษฐ์เห็นแก่ตัว และเมืองที่มนุษย์คิดจะครอบครองทุกอย่าง” ลูเขียนคิดในใจก่อนก้าวออกจากเมืองนี้ แอ่ยคำลาบ้านเกิดที่อยู่มานานเกือบยี่สิบปี เขาหันมามองป้ายประจำเมืองแผ่นมโหฬารที่มีแสงไฟแอลอีดีกระพริบวิบเป็นสีแดง สีเหลือง และสีน้ำเงินสวยงาม บนป้ายเขียนไว้ว่า “ยินดีต้อนรับสู่เมือง SPL-X01 เมืองในฝันของทุกชีวิต”

ลูเขียนเดินทางผ่านสถานที่ต่าง ๆ มากมาย จนพบกับหุ่นยนต์ระดับล่างชื่อ XIM-044 ณ เมืองแห่งหนึ่ง ทั้งสองได้พูดคุยกันในโรงกลาเล็ก ๆ ของที่พักรู้ว่ามีเมืองในฝันเป็นจุดหมายร่วมกัน แต่มีสิ่งมีชีวิต

เพียงหยิบมือเท่านั้นที่ต้องการตามหามันจริง ๆ เพราะชนชั้นปกครองพยายามปิดแสงสว่างในชีวิตของประชาชนให้หมดไป ทำให้สิ่งมีชีวิตส่วนใหญ่หมดหวังและใช้ชีวิตไปวัน ๆ เท่านั้น

ลูเซียนและ XIM-044 ตกลงว่าจะออกเดินทางร่วมกันไปจนถึงเมืองในฝัน โศคดีที่เขาและมันกินอาหารคนละชนิดกัน ทำให้ไม่ต้องแบ่งกันกินอาหารที่มีน้อยอยู่แล้วให้น้อยลงไปอีก XIM-044 กินพวกเศษเหล็ก และอะไหล่เครื่องยนต์ต่าง ๆ ที่เติมพลังงานให้แก่พลังงานกลางได้ บางครั้งมันไม่อาจหาอาหารพวกนี้ได้ก็ไปขอแบ่งพลังงานจากพวกปัญญาประดิษฐ์หรือหุ่นยนต์อื่นตามเมืองต่าง ๆ เพราะเครื่องจักรทุกชนิดใช้แกนพลังงานเหมือนกัน และจะมีสายชาร์จพลังงานเฉพาะกลุ่มผู้มีฐานะปานกลางถึงมากเท่านั้น

“วันนี้เหนื่อยแล้วพอแค่นี้เถอะ” ลูเซียนพูดกับเพื่อนร่วมทางเมื่อถึงเมือง AA-003

“ก็ได้ไม่เป็นไร” หุ่นยนต์ตอบน้ำเสียงเรียบ ๆ ไร้ความรู้สึกอย่างทุกครั้ง แม้มันจะไม่รู้ว่าความเหนื่อยคืออะไร แต่เป็นเรื่องดีที่มันได้พักเครื่องยนต์ในร่างกายให้หยุดพักบ้างก่อนจะมีชิ้นส่วนเสียหาย

เขาและมันเข้าพักในโรงแรมโกโรโกโสแห่งหนึ่ง ings ข้าวของหนักอึ้งลงบนพื้นไม้เก่า ๆ และนอนพักบนเตียงแข็ง ๆ ราคาถูก ก่อนเริ่มบทสนทนาในยามค่ำคืนท่ามกลางแสงสีส้มอ่อน ๆ ของโคมไฟตัวเล็ก โยแมงมุมสีเทาตรงมุมห้อง และกลิ่นอับชื้นของอากาศครึ้มฟ้าครึ้มฝนข้างนอก

“อีกนานแค่ไหนเราจะไปถึงที่นั่นกันนะ...” เขาพูดลอย ๆ บ่นกับตัวเองอย่างมีความหวัง

“จากการประมวลผล เดินจากตำแหน่งปัจจุบันไปยังเมืองแห่งความฝันใช้เวลาอีก 2 เดือน 3 วัน 4 ชั่วโมง 7 นาที 56 วินาที” XIM-044 ตอบลูเซียนด้วยจังหวะการพูดตะกุกตะกักและไร้อารมณ์ โดยไม่รู้ว่เขาเพียงพูดเลื่อนลอยเท่านั้น

“อย่างนั้นหรือ...” ลูเซียนพูดเรียบ ๆ นึกขอบคุณเพื่อนตัวนี้ที่ห้คำตอบ แม้เขาไม่ได้ต้องการมันก็ตาม เขาโยนเนื้อตุงใหญ่ให้มัน

“ขอบคุณมาก” มันเปิดฝาตรงกลางลำตัวและเหวี่ยงตุงนั้นลง ไปเติมพลังงานจนหมดในทีเดียว เสียงเครื่องจักรย่อยสลายเศษเหล็กพวกนั้นก่อนแปรเปลี่ยนเป็นพลังงานนั้นเบามาก แทบไม่ต่างจากเสียงแมลงตัวเล็ก ๆ

“อือ” เด็กหนุ่มเล็กถามต่อ ปิดโคมโฝนอนเพื่อเตรียมเดินทางต่อในวันรุ่งขึ้น “ฝันดี เจอกันพรุ่งนี้”

“ราตรีสวัสดิ์” มันพูด “ปิดระบบชั่วคราว และเปิดระบบอัตโนมัติในอีกแปดชั่วโมงข้างหน้า”

หลังจากนั้นพวกเขาเดินทางต่อไปเรื่อย ๆ ล้มลุกคลุกคลานผ่านอุปสรรคร้ายตีมากมายจนถึงสถานที่สุดท้ายก่อนถึงเมืองแห่งความฝัน มันเป็นเนินเขาสูงที่เกิดจากกองขยะขนาดมหึมา แต่ปกคลุมไปด้วยต้นไม้ใหญ่จำนวนมากไม่มีแสงอาทิตย์ลอดส่องเข้ามาได้ เป็นภูเขาที่กว้างใหญ่และกินพื้นที่จนเรียกได้ว่าเป็นอาณาจักรหรือประเทศเล็ก ๆ ซึ่งขวางกั้นเมืองอื่น ๆ จากเมืองแห่งความฝันนี้ ที่มีสภาพอากาศแปรปรวนทั้งร้อน ฝน และหนาวครบถ้วนในวันเดียว ไม่มีที่พักหรือร้านอาหารใด ๆ ตั้งอยู่บริเวณนี้ ทำให้มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ผ่านเทือกเขานี้ไปถึงเมืองแห่งความฝันได้

อย่างปลอดภัย

ลูเซียนและ XIM-044 แบทล้มภาวะหนักอึ้งบนน้ำหนักน้อย ๆ ก้าวขึ้นเนินเขาที่ลาดชันเกือบเก้าสิบองศา มือทั้งสองข้างถือไม้เท้าเก่า ๆ และมีดพร้าสนิมเขรอะที่ได้มาหลังรื้อกองขยะในเมืองก่อนหน้า การเดินผ่านภูเขา ลูกนี้เป็นไปอย่างยากลำบาก เพราะพื้นขยะอ่อนยุบดูดเท้าของคู่หู นักเดินทางลงไปทำให้ต้องใช้แรงมากในการเดินแต่ละก้าว เพียงไม่นานเขาก็หายใจแรงไม่เป็นจังหวะ ผุงนกแรงตัวใหญ่ตีปีกดังฟุบฟุบต้อนรับผู้มาเยือนหน้าใหม่ซึ่งอาจเป็นอาหารของมันในวันข้างหน้า

“โอ้ยยยย! ช่วยด้วยยย” ลูเซียนร้องเสียงดังลั่นเมื่อแข่งถูกดูดลงไปใต้พื้นขยะ

“รับทราบ” XIM-044 ที่เดินนำหน้าอยู่รีบวิ่งย้อนกลับมาดึงเขาขึ้นเต็มแรงจนเด็กหนุ่มลอยขึ้นไปบนอากาศ ก่อนร่วงหล่นบนพื้นขยะอีกจุดเสียงดังลั่นป่า

“ขอบใจมากสี่สิบสี่” เขาส่งเสียงโอดโอยจากนั้นลุกขึ้นมาบดฝุ่นตามตัวก่อนออกเดินทางต่อ

เด็กหนุ่มและหุ่นยนต์ออกมาจากเมืองอันเห็นแก่ตัวที่ไม่มีใครช่วยเหลือกันและกัน มีแต่เหยียบย่ำกันในสังคม ใครยังเป็นชนชั้นล่างยิ่งอาศัยในเมืองลำบาก ไม่มีสิทธิ์มีเสียงในสังคมเท่าไร ถ้าเป็นหุ่นยนต์ก็จะถูกขโมยชิ้นส่วนและสาดน้ำใส่บ่อย ๆ ซึ่งอาจทำให้มันพังได้เลยที่เดียว ส่วนมนุษย์และปัญญาประดิษฐ์จะถูกทำร้ายร่างกายและขูดรีดเงิน ทำให้ช่วงแรกของการเดินทางทั้งคู่ไม่รู้จักการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน กระทั่งเกิดเรื่องให้ได้เรียนรู้คำว่า “การช่วยเหลือ” และ “น้ำใจ” ลูเซียนเข้าใจคำนี้เป็น

อย่างดีแม้เขาไม่เคยได้รับมันมาก่อน จนเกิดเป็นความประทับใจเล็ก ๆ ที่เกิดขึ้น ส่วน XIM-044 นั้นอาจไม่เข้าใจและไม่รู้สึกถึงความหมายของคำนี้ มันรู้แค่ว่าถ้าเราช่วยเหลือกันเราจะไม่ตาย...

ปกติเมื่อฝนตกทั้งสองจำเป็นต้องหยุดพักและสร้างที่พักชั่วคราวขึ้นลวก ๆ บางครั้งก็เดินคลุมผ้าห่มสัตว์เพื่อไม่ให้ร่างกายเปียกปอนนั้นไม่ใช่ปัญหาสำหรับลูเซียน แต่เป็นเรื่องใหญ่สำหรับเจ้าหุ่นยนต์ระดับล่างตัวนี้ เพราะมันต้องคอยระวังน้ำฝนไม่ให้ซึมเข้าสู่ชิ้นส่วนภายใน เป็นโศกภัยสำหรับเจ้าหุ่นยนต์ที่ผ้าห่มสัตว์ของมันขาดวินจนไม่อาจป้องกันตัวมันจากน้ำฝนได้ ทั้งคู่อาจเลือกหยุดเดินแล้วหันไปสร้างที่พักใหม่เพื่อพักผ่อนเอาแรงได้ แต่ ณ เวลานั้นพวกเขาจะหยุดพักตลอดทางเหมือนช่วงแรกไม่ได้อีกแล้ว ยิ่งฝนตกหนักเท่าไรพื้นดินยิ่งอ่อนนุ่มและใช้พลังงานในการเดินมากเท่านั้น และวันนี้ฝนตกหนักกว่าทุกวัน ลมพายุพัดพาทั้งเม็ดฝน และหิมะในคราวเดียว

“อะ สีสลิปสีเอานี้ไปใช้” ลูเซียนสละผ้าห่มสัตว์ให้เจ้าหุ่นยนต์ที่ตอนนี้สภาพแตกต่างจากที่เจอวันแรกราวหน้ามือเป็นหลังมือ มันเก่าและทรุดโทรมไปมาก สนิมขึ้นตามจุดต่าง ๆ แกนพลังงานสำรองชิ้นใหญ่ที่มันแบกมาทำให้มันใช้พลังงานมากกว่าทุกอุปกรณ์ที่ผ่านมา ข้อต่อส่งเสียงดังนำหวาดเสียวทุกก้าวเดินเหมือนมันพร้อมจะพังลงได้ทุกเวลา

“จะดีเทรอ” มันพูดน้ำเสียงไร้ความรู้สึกเหมือนทุกครั้ง แต่ก็เป็นคำพูดที่แปลกมากสำหรับหุ่นยนต์ระดับล่างที่ไม่มีอารมณ์และความรู้สึก

“เอาไปเถอะ ไม่เป็นไร ฉันเป็นมนุษย์ ฝนทำอะไรไม่ได้อยู่แล้ว” เขาพูดอย่างนั้นทั้งที่ตัวสั่นสะท้าน เพราะความหนาว แอบแปลกใจเล็กน้อยที่เจ้าหุ่นยนต์แสดงอาการเป็นห่วงซึ่งผิดปกติสำหรับมัน

“ขอบใจ” หุ่นยนต์โทรม ๆ รับประทานอาหารสัตว์ผืนใหญ่มากลุมกายของมัน จากนั้นก้าวเดินต่อไปอย่างมุ่งมั่น แต่ก็ไม่มีสัมหัตมาฆ่าสิ่งมองเพื่อนมนุษย์ผู้สละผ้าให้มันอยู่เป็นระยะ

ท่ามกลางพายุฝนที่ถาโถมนานกว่าทุกวันทำให้ลูเซียนเริ่มบทรสทนนาเพื่อเบนความสนใจออกจากความหนาวเหน็บนี้ เขาคิดว่าการพูดคุยกับเพื่อนที่ไม่ได้รู้จักกันดีจะช่วยพัฒนาความสัมพันธ์ได้ แม้ว่า XIM-044 อาจไม่เข้าใจคำว่าความสัมพันธ์ มีตรภาพ หรือแม้แต่คำว่าเพื่อน แต่อย่างน้อยก็ทำให้เขาไม่เบื่อเกินไปเวลาเดินทาง

“ทำไมถึงออกจากบ้านล่ะ” เด็กหนุ่มถามในสิ่งที่เขาไม่เคยถาม หุ่นยนต์ตัวนี้มาก่อน เขาถามมันที่เดินหน้าหน้าอยู่ไม่ไกล แม้เสียงสายฝนจะกรรโชกเสียงดัง แต่ระบบรับเสียงของมันดีมากจนไม่ต้องตะโกนเสียงดังก็สามารถได้ยินได้

“ผมเป็นหุ่นยนต์ที่บกพร่อง ผมเลยไม่ได้รับอนุญาตให้อาศัยในเมืองนั้น” มันตอบเขาขณะก้าวเดินบนกองขยะที่ลาดชันราวเป็นทางเดินสู่สรวงสวรรค์ที่สูงลิบตา

“แล้วทำไมถึงต้องมาที่นี่ล่ะ ไปทำงานอยู่เมืองอื่นก็ได้”

“ดอกเตอร์บอกผมว่าให้ไปที่เมือง STR-001 ที่นั่นเป็นเมืองในฝันของทุกชีวิต”

“เรานี่เหมือนกันจริง ๆ เลย” ลูเซียนพูดแล้วก็หัวเราะแห้ง ๆ นึกอดสูชีวิตของตนเองกับหุ่นยนต์ตัวนี้ที่ไม่สามารถอยู่บ้านของตัวเองอย่างมีความสุขได้ “อย่างน้อยไม่มีใครขังไล่เราแบบนี้” เขาปลอบใจตัวเอง

ลูเซียนและ XIM-044 เดินทางต่อไปเรื่อย ๆ โดยหยุดพักน้อยที่สุดเพื่อไปให้ถึงเมืองแห่งความฝันโดยเร็ว จนร่างกายของ

เขาและมันทรุดโทรมลงมาก โดยเฉพาะเขาที่เริ่มป่วยจากอากาศแปรปรวน ยิ่งช่วงระยะทางสองร้อยกว่ากิโลเมตรสุดท้ายถือว่าเป็นช่วงที่โหดร้ายต่อร่างกายของสิ่งมีชีวิตทุกชนิดอย่างมาก แต่ตอนนี้เขาเดินทางมาเกินครึ่งทางแล้วและจะย่อท้อไม่ได้ ถ้ายอมแพ้ก็ต้องจบชีวิตในภูเขาชะง่อนนี้แน่นอน ตลอดทางที่ผ่านมาเขาเห็นทั้งฝูงแร้งรุมทั้งซากศพเน่าเหม็นและโครงกระดูกมากมายที่เป็นสัญญาณของผู้โชคร้ายที่เอาชีวิตมาทิ้ง

“หรือพวกเขาไม่มีเพื่อนร่วมทางแบบเรานะถึงตายในสภาพนี้” เขาพูดลอย ๆ ไม่ได้ต้องการคำตอบจากเพื่อนร่วมทาง แต่ก็รู้ว่ามันต้องตอบคำถามนี้แน่

“โอกาสรอดชีวิตจากที่นี่หากเดินทางเพียงลำพังเท่ากับยี่สิบเจ็ดเปอร์เซ็นต์”

“แล้วถ้าหากมีเพื่อนร่วมทางหนึ่งคนล่ะ”

“โอกาสรอดชีวิตจากที่นี่หากเดินทางโดยมีเพื่อนร่วมทางหนึ่งคนเท่ากับหกสิบหกเปอร์เซ็นต์” มันตอบเขาอย่างรวดเร็วหลังใช้ระบบคำนวณตัวเลขอัตโนมัติ

ลูเซียนยิ้มให้มัน ตีใจที่อย่างน้อยก็มีโอกาสรอดชีวิตเพิ่มขึ้นก่อนหันหน้ากลับมาเดินต่อไปโดยไม่ได้สังเกตว่า XIM-044 ก็หันมายิ้มให้เขาเหมือนกัน...

ทั้งคู่เดินทางต่อไปอย่างไม่ย่อท้อ ไม่ยอมถอยแม้แต่ก้าวเดียว ผ่านอุปสรรคมากมาย ไม่ว่าจะเป็ฝูงหมาป่าไซเบอร์ที่หิวโหย บรรดาเขี้ยวไรไซเบอร์ที่จ้องกัดกินระบบของหุ่นยนต์ รวมถึงพวกนกแร้งที่คอยก่อว

ตลอดการเดินทาง ประสบการณ์เฉียดตายกลายเป็นเรื่องปกติที่พบเจอ
ทุกวันจนแทบจะเป็นเพื่อนสนิท

ลูเซียนรู้สึกสนิทกับ XIM-044 มากขึ้น เขาไม่สนใจว่ามันรู้หรือ
ไม่ว่าการเดินทางตามหาเมือง STR-001 ทำให้ทั้งคู่เป็นเพื่อนที่ติดกันมาก
ขึ้นเรื่อย ๆ เจ้าหุ่นยนต์สนิมเซอร์อาจจะไม่รู้ตัวก็ได้แต่ตอนนี้มันไม่เหมือน
หุ่นยนต์อีกต่อไป มันแสดงอาการเป็นหว่งลูเซียนในบางครั้ง และตอนนี้
พวกเขาเดินทางมาถึงห่ากีโลเมตรสุดท้ายก่อนถึงเมืองแห่งความฝัน

“ผมว่าพวกเราใกล้ถึงแล้ว” หุ่นยนต์โทรม ๆ พุดขึ้นหลังคำนวณ
ระยะทางผ่านโปรแกรมที่ติดตั้งมาตั้งแต่ลืมตาดูโลก จังหวะการพุดของมัน
ติด ๆ ขัด ๆ อย่างหุ่นยนต์ทั่วไป

“ขอให้เป็นอย่างนั้น” เด็กหนุ่มที่เดินตามหลังพุดตะกุกตะกัก
ทอบหายใจแรงเพราะความเหนื่อยอ่อน ก่อนเป็นลมล้มไปบนภูเขาชะ
เจนฝุ่นตลบ

“เป็นอะไร” เจ้าหุ่นยนต์พุดเสียงดังด้วยความตกใจแต่น้ำเสียงไร
ซึ่งความรู้สึกใด ๆ

ลูเซียนสะลึมสะลือตื่นขึ้นจากความมืดกลับมาพบโลกแห่ง
ความโหดร้ายบนภูเขาชะเจนอีกครั้ง ความรู้สึกเหนื่อยล้าลดน้อยลงไปมาก
เขาสับสน เพราะเขาอยู่ในที่פקชั่วครวที่ท่าขึ้นลวก ๆ มีหุ่นยนต์นอนกองอยู่
บนพื้นสภาพดูไม่จัด ไฟข้อตบบริเวณข้อต่อสำคัญถึงห้าจุด และชิ้นส่วนหลาย
ชิ้นหลุดหายไป เขาเดินออกมานอกเพิงนอนเล็ก ๆ พบว่าเขาออกห่างจาก

จุดเดิมมากจนมองไม่เห็นจุดที่เขาเป็นลมล้มไป... ทุ่นยนต์ที่แบกเขามา
นั้นเอง! ในเมื่อมันกำ "ปุ่มฉายข้อมูล" ไว้แน่น เขาคว่ามาและกดเปิดมันในทันที
ภาพทุ่นยนต์เพื่อนร่วมทางถูกฉายกลางอากาศ มันกำลังเริ่มพูดข้อความ
ที่ฝากไว้ให้เขา

"สวัสดี ลูเซียน เพื่อนรักของผม ผมยินดีที่ได้ร่วมเดินทางกับคุณจนถึง
ตอนนี้ แม้ผมจะไปไม่ถึงจุดหมาย แต่ผมเชื่อว่าคุณไปถึงจุดหมายได้แน่
ถ้าคุณได้ดูข้อความนี้ แสดงว่านี่เป็นข้อความสุดท้าย
ยินดีที่ได้รู้จัก ขอขอบคุณ"

ลูเซียนกัดฟันข่มความสะอึ้นในจิตใจ วิ่งออกจากเพิงเล็ก ๆ ไป
อย่างรวดเร็ว

"นายไม่ได้บักพร่องหรอก..." เขาพูดเบา ๆ "นายไม่ใช่ทุ่นยนต์
ระดับล่าง..."

หลังหายไปในานลูเซียนก็วิ่งกระหืดกระหอบกลับมาพร้อมชิ้นส่วน
และตัวเรือตมกมายที่ค้ำยันจากกองขยะ เขาพอมีความรู้เรื่องทุ่นยนต์อยู่
บ้าง จึงคิดว่าสามารถช่วยชีวิตมันได้

เขาใช้เวลาอยู่พักใหญ่กว่าจะจัดการซ่อมมันจากอุปกรณ์เท่าที่มี
อยู่ เขาเริ่มลองผิดลองถูกว่าควรซ่อม XIM-044 ในแบบซ่อมทุ่นยนต์ระดับ
ล่างหรือปัญญาประดิษฐ์ ร่างกายมันมีความเป็นทุ่นยนต์ แต่ความคิดมันไม่
ด้อยไปกว่าปัญญาประดิษฐ์ ไม่รู้ว่าซ่อมถูกวิธีหรือไม่ แต่ตอนนี้ข้อต่อพวก
นั้นไม่มีไฟช็อตอีกต่อไป

“นายจะต้องไม่ตาย นายจะต้องไม่ตาย” เขาพูดขณะกำลังไข
ขึ้นส่วนเข้าข้อต่อม้นอย่างสุดความสามารถ ภาวนาให้หุ่นยนต์ตัวนี้รอดพ้น
จากความตาย ลืมตาขึ้นมาไปเห็นเมืองในฝันร่วมกัน

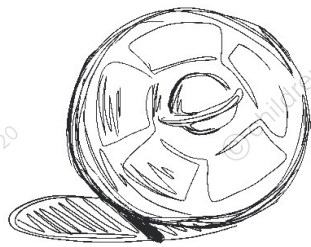
เวลาล่วงไปจากมืดค่ำสู่เช้าอีกวัน ข้อต่อของ XIM-044
ไม่มีไฟฟ้าข้อต่ออีกต่อไป แม้อูเซียนจะเหนื่อยล้าและอยากนอน
พักผ่อนขนาดไหน ก็ไม่สามารถทำได้ ตอนนี้อนุชาขะลุยกัษัเริ่ม
ลั่นคลอน เพราะสภาพอากาศที่แปรปรวน เขาจำเป็นต้องออกจากที่นี้
โดยเร็วก่อนถูกดูดจมนองขยะไปทั้งตัว เขาหันไปมองสัณการะสองกอง
มองแกนพลังงานสำรอง และมองมัน...

ลูเซียนแบกมันขึ้นไหล่ น้ำหนักตัวของหุ่นยนต์ไม่ใช่เบา แต่จะ
ยอมให้มันกลายเป็นส่วนหนึ่งของภูเขายะลุกนี้ไม่ได้เด็ดขาด เขาหัว
แกนพลังงานสำรองของ XIM-044 มาด้วย ทั้งสัณการะของตัวเองไว้ที่ที่พัก
ตั้งใจว่าจะไม่กลับมาอีก เขาเหวี่ยงเปียกโชกไปทั้งตัว เดินแต่ละก้าวอย่างยาก
ลำบาก หอบหายใจแรงราวกับจะเดินไม่ไหวแม้แต่ก้าวเดียว สายตาพร่ามัว
เพราะความเหนื่อยอ่อน แต่ในที่สุดเขาก็มาถึงจุดสูงสุดของภูเขาลูกนี้จนได้
เบื้องล่างเห็นตึกสูงมากมายเต็มไปหมด เด็กหนุ่มยิ้มด้วยความดีใจ เพราะ
เขากับมันจะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ที่เมืองนี้ หลีกหนีความวุ่นวายและการกดขี่
ต่าง ๆ ที่เผชิญมาตลอดชีวิต เขาวาง XIM-044 ลงกับพื้น นั่งพักหายใจ
มองวิวทิวทัศน์ของเมืองอย่างสบายอารมณ์ หันกลับไปมองมันอีกครั้งนึก
ย้อนความหลังที่ร่วมเดินทางกับมันมาเกือบสี่เดือน

“แกแค่ถูกทำให้เชื่อว่าตัวเองเป็นหุ่นยนต์...” เขาพูดทั้งที่มันนั่ง
ไม่มีสติอยู่ข้าง ๆ “ฉันดีใจที่แกเข้าใจคำว่าช่วยเหลือ มิตรภาพ แม้แต่
คำว่าเพื่อน”

เขาอ่านป้ายประจำเมืองแผ่นใหญ่ยักษ์ที่มีแสงไฟแอลอีดีกระพริบ
วิบวับเป็นสีแดง สีเหลือง และสีน้ำเงินสวยงาม ที่ป้ายเขียนไว้ว่า
“ยินดีต้อนรับสู่เมือง STR-001 เมืองในฝันของทุกชีวิต”

ดวงดาวลบบีของศา

เขาเดินทางมายาวนานผ่านเรื่องดีและไม่ดีมาอย่างโชกโชน จนมีประสบการณ์การเอาชีวิตรอดจากทั้งดวงดาวแห่งความรัก ดวงดาวไก่ทอด ดวงดาวขนมหวาน และอื่น ๆ อีกมากมายซึ่งเขาก็ผ่านมันมาได้ถึงมีอุปสรรคไม่น้อย แต่ก็ไม่มีอะไรหยุดยั้งจิตวิญญาณนักเดินทางของเขาได้ เขามีความสุขทุกครั้งที่ได้เดินทาง และเคยเล่าถึงการเดินทางที่ตราตรึงในความทรงจำ เรื่องรถไฟสายกากล็กซีที่พุ่งทะยานผ่านทางข้างเฝือกสายขาว ทอประกายสวยงาม ผ่านดาวลูกไก่ที่ส่องสว่างแวววับ ผ่านดาวเสาร์ขนาดมหึมาที่มีถนนเส้นใหญ่ล้อมรอบ จนถึง... จนถึง...

“เล่าต่อสิครับพ่อ! แม่บอกพ่อให้เล่าต่อเร็ว ๆ ๆ ๆ หนอยากฟังต่อ” เด็กชายเริ่มจ้องแฉ่งเมื่อนิทานเรื่องใหม่หยุดชะงัก ความอยากรู้อยากเห็นของเด็กน้อยพุ่งขึ้นถึงขีดสุด

“ใจเย็น ๆ ลีลูก ถ้าเราเสียงดัง เขาจะไม่ไปเที่ยวไหนต่อแล้วนะ” คุณแม่พูดน้ำเสียงอ่อนโยนกับลูกน้อย ไม่อยากให้เด็กชายขัดต่อนิทาน

จนถึงดวงดาวลบบีของศาซึ่งเป็นดวงดาวที่หนาวเย็นมาก มีหิมะขาวโพลนปกคลุมเต็มไปหมด อุณหภูมิตลอดทั้งปีก็เป็นไปตามชื่อดาวคือลบบีของศาไม่มีเปลี่ยนแปลงตลอดทุกวันและทั้งวัน แต่ก็เชื่อว่าไม่มีใครอาศัยอยู่หรอกนะ ที่นี้มีทั้งหิมะหลุมน้ำแข็ง กระจ่ายปยุ่นนืดตึก

วาฟสามเขาที่อาศัยอยู่บนต้นไม้ และสัตว์อื่นอีกมากมายที่ไม่เคยมีใครพบเห็นมาก่อน ทะเลสาบกลายเป็นสิ่งแปลกปลอม เพราะดาวนี้มีแต่ “น้ำแข็งสาบ” เท่านั้น ที่ไม่มีอะไรที่เป็นน้ำเลย ยกเว้นเอาน้ำแข็งมาต้มสำหรับดื่มเท่านั้น ดาวดวงนี้มีช่วงกลางวันมากกว่ากลางคืน ทำให้สามารถเห็นดวงดาวสวยงามหลากหลายได้เป็นประจำ และที่สำคัญคือต้นไม้ไม่มีต้นไม้แม้แต่ต้นเดียว เพราะอากาศหนาวเย็น ไม่มีผักกินเหมือนบ้านเรา...

“ผมไม่ชอบกินผัก!” ลูกน้อยพูดซ้ำขึ้นอีกครั้ง

แต่วิทยาการของดาวลบลบองศานี้ก็ทำให้ทุกคนได้เห็นต้นไม้และได้กินผัก! เหมือนเดิมอีกนั่นแหละ ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นสีขาว ไปไม่สีขาว แดงขาว สีขาว หอมใหญ่สีขาว พักทองสีขาว แม้แต่หอมแดงยังเป็นสีขาวเลย ที่นี้เรียกหอมแดงและพักทองว่า “หอมขาว” และ “พักขาว” เขาเคยบอกว่ารสชาติไม่ต่างจากดาวกุกูญแจซอลซึ่งเป็นบ้านเกิดของเขาเท่าไร

ความแตกต่างที่สุุดระหว่างดาวของเขากับที่นี่ คือบ้านเรือนที่ดาวกุกูญแจซอลมีสีส้มสวยงาม มีทั้งสีชมพู สีแดง สีเขียว สีฟ้าเต็มไปหมดจนได้รับฉายาจากองค์กรการท่องเที่ยวแห่งจักรวาลว่า “รู้จักกินน้ำอันดับ 1 แห่งจักรวาล” แต่ที่นี้กลับมีแค่สีขาวเท่านั้น ดูไร้สีสัน แต่นั่นไม่ใช่ประเด็น มันมีปัญหาแค่ข้อเดียวเท่านั้น รู้หรือเปล่าว่าคืออะไร...

“ม่่ารู้!” เด็กน้อยและคุณแม่พูดประสานเสียงพร้อมกันด้วยน้ำเสียงตื้นตัน

ว่ากันว่าคนแห่งดาวลบลบองศาใจจิตใจดีมาก ไม่รู้เหมือนกันว่าเพราะอะไรอาจจะเป็นลักษณะเฉพาะของคนดาวนี้ได้แน่ ทำให้เขากังวลอยู่

ไม่น้อย เพราะการเดินทางทุกครั้งเขามักได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่น มาตลอด แต่ถ้าครั้งนี้ไม่มีคนใจดีคอยช่วยเหลือเลยละจะเป็นยังไง

ตลอดหกวันที่เขามาอยู่บนดาวดวงนี้ เขาพบเจอแต่ความเฉา ความเสียบงันของผู้คนในเมือง ที่สำคัญคือทุกคนแทบไม่มีใครพูดคุย ต่อหน้ากันเลย เพราะทุกคนมีสิ่งที่เรียกว่า “พิราบขาว” เป็นสื่อกลางในการสื่อสาร

“ก็คล้าย ๆ กับโทรศัพท์บ้านเรานั่นแหละ แต่ไม่ต้องเสียค่าโทรศัพท์รายเดือน จ่ายเป็นเมล็ดข้าวขาวลบบองศาแทน” คุณพ่อพูดขึ้นเพื่ออธิบายให้แม่ลูกเห็นภาพของพิราบขาว **“แต่มันไม่ใช่ในธรรมชาติ เพราะมันมีหน้าจอบนตัวด้วย! ปลายหางมีหูฟัง และไม่ต้องการสายชาร์จแบบตา ขอแค่มีเวลาให้มันนอนพักบ้างสักสองสองสามชั่วโมงต่อวันก็พอ”**

วันหนึ่ง ณ ริมนอนสายเก่าแถบชานเมือง เขาเป็นลมล้มพับไป อาการไข้ขึ้นสูงเมื่อสองสามวันก่อนเล่นงานเขาจนได้ สติและความรู้สึกทั้งหมดเลื่อนหายไปไหนหนึ่ โลกสีขาวกลายเป็นสีดำอย่างรวดเร็ว ชาวเมืองเดินผ่านไปผ่านมาไม่มีใครสนใจซึ่งกันและกัน หรือจะบอกว่ามีใครมองเห็นชายคนนั้นนอนกองอยู่บนพื้นก็ได้ เพราะทุกคนกำลัง่วนอยู่กับเจ้านกพิราบในมือ กระทั่งหิมะโปรยลงจากฟ้าอย่างช้า ๆ ทั้บถมร่างเขาจนแทบกลืนไปกับพื้นถนน เหลือเพียงสันรองเท้าและเส้นผมสีดำไหลพัน ออกมาเท่านั้น

“น่าสงสารจัง ทำไมไม่มีใครช่วยเขาเลยล่ะพ่อ” ลูกชายร้องเสียงหลง

“ถ้าส่งเสียงดังเดียวจะไม่มีใครมาช่วยนะ! คนที่นั่นะเค้ายังไม่ชอบเสียงดังอยู่ด้วย...” คุณพ่อพูดขึ้น ทำท่าทางให้ลูกน้อยสงบเงียบลงอีกครั้ง

เขาฟื้นสติขึ้นในสถานที่สักแห่ง โลกความจริงกลับมาหาอีกครั้ง มีกลิ่นน้ำแข็งก้อนวางบนหน้าผาก เขาลุกจากเตียงสีขาว เปิดประตูที่อยู่ตรงหน้า แต่น้ำแปลกที่บานประตูมีรอยเปื้อนสีส้ม เหลือง แดง อยู่เป็นจุดเล็ก ๆ ดูมีชีวิตชีวามาก เขาเดินลงบันไดมาพบเด็กชายผมทองคนหนึ่งนั่งอ่านหนังสืออยู่บนโต๊ะกินข้าว กลิ่นหอมฟุ้งเตะจมูกออกมาจากหม้อต้มใบที่วางอยู่ไกล ๆ มันเป็นกลิ่นที่คุ้นเคยจริง ๆ

“เป็นยังไงบ้างครับพี่ ดิฉันหรือเปล่า” เด็กผมทองถามด้วยความเป็นห่วง

“ดิฉันเยอะเลย ชอบคุณมากน้อง ไม่รู้ตัวเลยว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ผมเห็นเพื่อนนอนจมกองหิมะอยู่นะสิ น่าจะนอนมาสักพักแล้วด้วย หิมะหนาเขียว ดินะที่ผมเห็นร่องเท้าสีดำของพี่ไหลออกมาไม่อย่างนั้นถูกเหยียบจนหลังหักไปแล้ว”

“ที่จริงพี่ว่าพี่ก็ปวดหลังอยู่นะ สงสัยโดนไปหลายทีแล้วละ ชอบคุณมาก ชอบคุณจริงๆ” เขาพูดติดตลกกับเด็กหนุ่ม

“เอาเป็นว่าตอนนี้พี่ปลอดภัยแล้ว ที่ที่บ้านผมเอง” เด็กผมทองพูดขึ้นและตักซุปผักขาวให้เขาหนึ่งถ้วย ทั้งสองคนนั่งกินอาหารบนโต๊ะและแก้วอัสชา “พี่พักกับผมไปก่อนก็ได้ ตามสบายเลยครับ”

“ขอถามอะไรอย่างได้มัย ปกติคนที่นั่นเขาใช้ชีวิตยังไงเธอ” เขาถามเด็กคนนั้นด้วยความสงสัยใคร่รู้ แม้ว่าเขาจะอายุที่นั่นมาแล้วหกวันแต่ก็ยังไม่รู้จักรหัสชีวิตชาวดาวลบลิบองศามากนัก

“ก็แบบตัวใครตัวมัน เทคโนโลยีมันก็ทำให้เราหลงลืมอะไรบางอย่างเหมือนเมืองใหญ่ดาวอื่นนั่นแหละพี่ แตกต่างกันนิดหน่อย คนที่นี่จะเย็นชามากกว่า อากาศหนาวเย็นทำให้การเห็นคนจรจัดนอนตายกลางหิมะเป็นเรื่องปกติ และอย่างที่คุณอื่น ๆ รู้กันดาวนี้ไม่ค่อยมีของกินมากเท่าไร ทำให้ทุกคนต้องเก็บอาหารไว้ไม่แบ่งปันให้ใคร พื้นฐานของคนที่นี่ก็ประมาณนี้แหละครับ”

“แล้วทำไมน้องถึงช่วยพี่ละ”

“ถ้าผมอยู่ที่ดาวนี้ตั้งแต่เกิดอาจจะไม่ช่วยพี่ก็ได้ พอตีผมเพ็งย้ายมาจากดาวอื่นนะสิ ก็ประมาณสี่ห้าปีได้แล้วครับ”

เอ็ดเดลเป็นเด็กน่ารัก ตอนนี้อายุสิบหกปีแล้ว แต่มีความเป็นผู้ใหญ่มากจนน่าตกใจเลยละ ดวงตาสีฟ้ากลมโต ผิวหน้าเนียนไม่มีสิวกระ หรือรอยขีดข่วนใด ๆ แววดาไล้ชื่ออย่างประหลาด รูปร่างสมส่วนเด็กวัยนี้ ไม่มีอะไรผิดแปลก ห้องเขามีหนังสือกองพะเนิน ทั้งหนังสือการ์ตูน หนังสือภาษาดวงดาวแห่งรัก วรรณกรรมลึกลับองศา และหนังสือท่องจักรวาลต่าง ๆ มากมายกองเป็นภูเขาเลย

“ผมแนะนำที่ว่าอย่าเดินนอกบ้านคนเดียวจะดีกว่า เพราะถ้าเกิดอะไรขึ้นพี่อาจไม่โชคดีแบบนี้อีก เพราะคนส่วนใหญ่ไม่ได้สนใจใคร และไม่ได้อยากช่วยเหลือใครหรอก” เอ็ดเดลบอกกับเขา

“อ้อ โอเค ชอบใจมากน้องชาย” เขาตอบกลับน้ำเสียงอ่อนโยน

“เขาที่ว่านี่เป็นใครซะพ่อ เล่ามาตั้งนานยังไม่เห็นบอกเลย”
เด็กน้อยระงับความอยากรู้อยากเห็นต่อไปไม่ไหวอีกต่อไป

“พอยังไม่ได้เล่าเธอ ฉันเดียวเล่าเลย” พ่อทำสีหน้าครุ่นคิด
อย่างหนัก คงเพราะไม่ได้คิดว่าจะเล่าเรื่องของ “เขา” ตั้งแต่แรก

เจ้าชายแห่งวงการเพลงคือฉายาของเขา (ที่เขาสถปนาขึ้นเอง)
เจ้าชายองค์นี้ชอบฟังเพลงทุกประเภท และเล่นเครื่องดนตรีได้หลาย
ชนิด อาจเพราะดาวกัญแจซอลเป็นที่หนึ่งเรื่องดนตรีในระบบจักรวาลอัน
กว้างใหญ่แห่งนี้ เสียงเพลงทำให้เขามีจิตใจที่เบิกบานเป็นพิเศษ หลงลืม
ความทุกข์ทั้งหมดที่มีได้อย่างไม่ยากเย็น จึงเป็นเรื่องปกติที่เราจะเห็น
เขาใส่หูฟังอยู่ตลอดเวลา จนความหนาวเย็นไม่สามารถทำอะไรเขาได้
(ถ้าไม่หนาวมากพอ) และเขาจะพกสมุดบันทึกติดตัวตลอดเวลา คอยบันทึก
เรื่องราวความทรงจำต่าง ๆ ไม่ว่าจะเขาจะไปที่ไหน เมืองใด หากมีเวลว่าง
สมุดหนึ่งเล่มเก่าก็จะได้ทำหน้าที่ของมันอยู่เสมอ เรียกได้ว่าเป็นนักเขียน
ตัวงายเลยแหละ

“พอยากลองไปเก็บน้ำผึ้งนอกเมืองกับผมหรือเปล่าครับ ลองชวน
ดูเผื่อที่กำลังทำอะไรทำ” เด็กตาสีฟ้าถามเขา พยายามหากิจกรรมสนุก ๆ ให้
ผู้มาเยือนได้ลองสัมผัสประสบการณ์แปลกใหม่

“ไปสิ เกิดมาที่ยังไม่เคยเก็บน้ำผึ้งเหมือนกัน แต่ว่าจะไม่ถูกผึ้ง
ต่อยหรือ มันอันตรายนี่”

“ผึ้งที่นั่นไม่เหมือนที่อื่นหรอกครับ ไม่อันตราย” แวตาสีฟ้าของ
เขาเปล่งประกาย ยิ้มมุมปากแสดงความมั่นใจเต็มเปี่ยม

ทั้งสองคนเตรียมอุปกรณ์ไป มีแค่ไม้สีที่นอน ชูบปักขาว และ
ถังเหล็กสองใบเท่านั้น พวกเขาเดินทางไปยังต้นไม้ใหญ่ที่สูงชะลูดอยู่

ไกลลิบ น่าจะสูงเท่าตึกสามสิบชั้น ทำให้คนทั้งเมืองสามารถเห็นต้นไม้ต้นนี้
ได้ กิ่งก้านสาขาของมันทำหน้าที่เป็นร่มเงาอย่างดีให้บรรดาสัตว์ป่า เมื่อเข้า
ไกลมันมีมากขึ้นก็ยิ่งเห็นสิ่งประหลาดพิสดาร ต้นไม้หนึ่งมันบินได้! พวกเขา
เดินตามมันได้ที่วนรอบต้นไม้ยักษ์ขึ้นไปเรื่อย ๆ ... เรื่อย ๆ ... เรื่อย ๆ ...

ท่อนไม้ที่หยิบมาใช้เป็นเครื่องทุ่นแรงในการขึ้นบันไดนั้นเอง
ทั้งสองคนเดินจนหอบหายใจแรง จนเหงื่อไหลทั้งที่อากาศหนาวลบบีบองศา
และในที่สุดก็มาถึงยอดของต้นไม้ บนนี้มีบ้านไม้หลังใหญ่อยู่หนึ่งหลัง
มีช่องเล็ก ๆ สองช่องพอที่จะสอดของขนาดเล็กและกลางเข้าไปได้ เอ็ดเดล
นำซูปพักรวอลอดไปลงในช่องเล็ก ๆ ช่องแรก และนำถังเหล็กไปวางไว้หน้า
ช่องที่สอง เฟลอปเป็บเดียวก็มีมือเล็ก ๆ เรียวยาวราวไร้กระดุกหยิบถัง
เข้าไป และออกมาเป็นถังที่มีช่องแข็งใส ๆ อยู่เต็มถึงขอบถัง ไซ้แล้ว!
นี่คือน้ำผึ้งของที่นี่ รสชาติมันกึ่งหวานเหมือนน้ำผึ้งปกตินั่นแหละ ต่างกันแค่
มันไม่มีสี และวิธีการได้น้ำผึ้งมาไม่อันตรายเหมือนดาวดวงอื่น ๆ เพียงแค่
มีอาหารไปแลกให้กับ “ผึ้งงานลบบีบองศา” บ้างเท่านั้นก็พอ

ว่ากันว่าน้ำผึ้งที่มีความบริสุทธิ์มากเป็นอันดับต้น ๆ ของ
จักรวาล ที่น่าตกใจคือน้ำผึ้งที่นี้ก็ยังเป็นน้ำแข็ง และเป็นน้ำแข็งที่ไม่มี
ทางละลายไม่ว่าจะใช้วิธีใดก็ตาม ทำให้วิธีกินน้ำผึ้งชนิดนี้มีอยู่แค่สองวิธี
หลัก ๆ คือนำไปหุบให้แตกเป็นชิ้นเล็ก ๆ จากนั้นนำมากินเป็นของกินเล่น
คล้ายช็อกโกแลต หรือจะนำไปปั่นให้เล็กลงอีกนำมาเป็นเครื่องปรุงแทน
น้ำตาลก็ได้ และอีกวิธีก็คือนำน้ำผึ้งแข็ง ๆ ไปนั่งหรือต้มให้มันละลาย
เยลลี่ หรือใครจะกินด้วยวิธีไหนก็ขึ้นอยู่กับแต่ละคน

“เราต้องรีบแล้วพี่ ฟ้าแบบนี้ก็ไม่นานพายุหิมะมาแน่ ๆ” เอ็ดเดล
บอกผมด้วยสีหน้าร้อนรน มันคงเป็นเรื่องใหญ่จริง ๆ ถ้าหากประสบพายุ

หิมะที่นี้ ตอนนี้ห้องฟ้าขาวหม่นราวหมอกลง ไม่มีสีฟ้าหรือก้อนเมฆสักก้อน แต่บรรยากาศอึมครึมไม่ต่างจากห้องฟ้าสีเทาบนดาวดวงอื่น ๆ

“ได้ ๆ ง่ายเรียบไปกันดีกว่า”

พวกเขาก้าวเดินอย่างรวดเร็วไม่ต่างจากวิ่ง แต่ก็หนักแน่นแรงที่พัดอย่างบ้าคลั่งไม่พ่น และมันยังไม่ละทิ้งความหนาวเยือกอันเป็นเอกลักษณ์ประจำดาวดวงนี้ สายลมกรรโชกปะทะร่างจนแทบก้าวเดินต่อไปไม่ไหว ร่างกายคล้ายจะปลิวลอยล่องสู่อากาศ เสี่ยงลมดั่งลั่นจนต้องตะโกนคุยกันแทน ผู้คนบนท้องถนนที่เคยพบเห็นต่างรีบวิ่งเข้าบ้านของตัวเอง รู้ว่าพายุหิมะนั้นน่ากลัวเพียงใด มองไปรอบ ๆ เห็นบรรดาสัตว์จรจัดขดตัวลึนนอนแนบชิดติดกันแผ่เชิญชะตากกรรมอย่างน่าเศร้า แววดตาของเจ้าชายแห่งวงการเพลงเศร้าลงอย่างเห็นได้ชัด พวกมันจะรอดพ้นพายุหิมะนี้ไปได้อย่างไรนะ... ตอนนั้นเองที่เหลือบไปเห็นเด็กหญิงคนหนึ่งนั่งขดตัวหลบลมหนาวอยู่แถวซอกตึก ข้างกายมีตะกร้าสานใบหนึ่ง แก้มทั้งสองข้างแดงก่ำและตัวลึนเต็มไปด้วยความหนาว แต่มีรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้า เป็นรอยยิ้มที่มีความสุขที่สุดครั้งหนึ่งเท่าที่พวกเขาเคยเห็น มีควันสีขาวออกมาจากจมูกและปาก ด้วยอากาศหนาวลบบีบองศาแบบนี้ อีกไม่นานเธอคงต้องตายแน่ ๆ ถ้ามีเพียงไม้ขีดไฟเล็ก ๆ ให้ความอบอุ่นท่ามกลางพายุหิมะที่กำลังจะถาโถมมาในอีกไม่กี่นาทีนี้ ทั้งสองคนจึงช่วยเหลือเธอ...

ทั้งสามคนกลับมาถึงบ้านของเอ็ดเดลอย่างทุลักทุเล โชคดีที่กลับถึงบ้านก่อนพายุหิมะจะรุนแรงไปกว่านี้ ตอนนี้องฟ้ามืดมัวไปหมด มองลอดหน้าต่างไปไม่เห็นอะไรนอกจากสีขาโพลน แต่มีเสียงฟ้าผ่าฟ้าแลบเป็นระยะ อากาศยังคงเป็นลบบีบองศาแต่รู้สึกหนาวจับใจมากกว่าเดิม

หลายเท่า ทว่าในบ้านกลับอบอุ่นเหมือนครั้งแรกที่เขาตื่นขึ้นมา ทุกคนนั่งกิน
ซูบพักขา ซูบข้าวโพดใส่น้ำผึ้ง และขนมปังบนโต๊ะกินข้าวสีขาวตัวนั้น
ทุกคนคุยกันอย่างสนุกสนานเหมือนรู้จักกันมานาน อาจด้วยความที่
เด็กหญิงชายไม่ขัดไฟไม่ใช้ชามดาวลบบีของศาส์มัง

เด็กหญิงหน้าตาน่ารักคนนี้ชื่ออูคูเร แปลว่าหมวกแดงในภาษา
ดาวนิทานซึ่งเป็นบ้านเกิดของเธอ จากความสูงและน้ำเสียงคาดว่าเธอน่าจะ
อายุประมาณแปดขวบ มีดวงตาและผมสีน้ำตาลอ่อน สวมผ้าคลุมสีแดง
ใส่เสื้อสีเขียวสดตัวไม่หนาหนัก กางเกงสีดำเปราะเหมือนเต็มไปหมด และใส่
รองเท้าหนังสีน้ำตาลคู่เก่าที่เธอไม่น่าจะดูแลมันสักเท่าไร เธอย้ายมาอยู่ที่นี้
ได้ไม่กี่วันก่อนจะพลัดหลงกับพ่อแม่แถว ๆ ต้นไม้ใหญ่ที่พวกเราเพิ่งกลับ
มาได้สองวัน และหลังจากนั้นเธอก็ไม่เจอพวกเธออีกเลย...

ชายหนุ่ม เด็กชาย และเด็กหญิงใช้ชีวิตร่วมกันในช่วงระยะเวลา
สั้น ๆ แต่ก็เป็นความสัมพันธ์ที่ดีกว่าที่คิดไว้มาก และสำนวน “งานเลี้ยง
ต้องมีวันเลิกรา” ก็เป็นจริงเสมอ เมื่อเจ้าชายแห่งวงการเพลงกำลังจะ
เดินทางกลับ

**“เมื่อไหร่จะจบอะพ่อ ผมง่วงแล้ว” เด็กน้อยพูดเสียงจ้วเจีย
เพราะตอนนี้ก็สี่ทุ่มกว่าแล้ว และพรุ่งนี้เขาต้องไปโรงเรียนด้วย ยังดี
ที่ทำการบ้านเสร็จแล้ว**

“อ่า... ไกลจบแล้วลูก”

ก่อนเขาจะเดินทางออกจากดาวนี้ เขามอบเข็มกลัดเป็นที่ระลึก
ให้เอ็ดเดลและอูคูเรคนละชิ้น เอ็ดเดลก็มอบน้ำผึ้งบางส่วนเป็นของขวัญ
ให้เขาเช่นกัน ทั้งสองสัญญากันว่าจะต้องกลับมาเจอกันอีกให้ได้ ไม่ที่ดาว

ดวงนี้ก็ต้องเป็นที่ดาวกฤษณาแจซอล เขาอยากตอบแทนความช่วยเหลือของเด็กหนุ่มที่มีต่อเขา

“ไม่ต้องห่วง เดี่ยวเราก็ได้เจอกันอีกแน่ ๆ” เขาพูดกับเด็กชายและเด็กหญิงก่อนออกจากบ้าน “เธอก็ด้วยนะ ขอให้ตามหาพ่อแม่เจอไว ๆ แล้วถ้าเทพธิดาแห่งการเดินทางเป็นใจเมื่อไรเราคงได้พบกันอีก”

อูคูเรเลือกของในตะกร้าอยู่หนานก่อนมอบของสองสิ่งแก่เขา ผ้าสีแดงทอมันไว้นั้นยากจะคาดเดาว่าสิ่งนั้นคืออะไร มันมีกลิ่นที่เปลี่ยนสองกลิ่น กลิ่นแรกเล็กและไม่แข็งเท่าไร ส่วนอีกกลิ่นนั้นใหญ่กว่าเล็กน้อยและแข็งมาก

เมื่อรำลាក់ันเสร็จเรียบร้อย เขาก็เดินออกจากบ้านตั้งใจไปยังสถานีรถไฟสายกานเล็กซี... เสียงปิดประตูบงบอกว่าเขาไปจากสถานที่อันอบอุ่นด้วยความทรงจำหอมหวานนี้แล้ว

เอ็ดเดลและเด็กหญิงคนนั้นหยิบเข็มกลัดขึ้นมาดูอีกครั้ง มีตัวอักษรเขียนไว้ว่า “นักสะสมมิตรภาพ”

น่าเสียดายที่เอ็ดเดลไม่รู้ว่าเขาเป็นผู้แต่งหนังสือพาท่องจักรวาลเรื่อง “ถนนมิตรภาพ การเดินทาง 5 ดวงดาว ของเจ้าชายแห่งวงการเพลง” ที่เขาเคยอ่านและยกให้เป็นหนังสือสร้างแรงบันดาลใจของเขาอีกหนึ่งเรื่องไม่อย่างนั้นคงได้ขอลายเซ็นกันบ้าง

หัวรถจักรพ่นควันสีรุ้งโหมงออกมาทั่วสถานี เป็นสัญญาณว่าการเดินทางสุดแสนมหัศจรรย์จะเริ่มต้นขึ้นในอีกไม่ช้า เขามองออกไปนอกหน้าต่าง รำลึกความทรงจำตลอดทวนที่ผ่านมา ตอนนี้เขาก็กำลังเดินทางไปหาใครบางคนที่ดาวขมหวาน เขากลับไปที่นั่นน่าจะประมาณสามสี่ครั้งได้

แล้ว น้ำผึ้งที่ได้รับมาคงจะเป็นของฝากชิ้นดีสำหรับเพื่อนเก่าที่กำลังไปหา
เขาค่อย ๆ คลายห่อผ้าสีแดงนั้นออกก็พบกล่องไม้ขีดสองกล่อง ไม้ขีดไฟ
กล่องแรกเล็กและมีน้ำหนักรเบามาก ข้างกล่องเขียนไว้ว่า

ไม้ขีดไฟโลกนิทาน

จุดเพื่อหวนระลึกถึงความสุขที่เพิ่งผ่านมาภายในสี่สิบแปดชั่วโมง
วิธีใช้ : นำก้อนไม้ขีดฝนบนพื้นผิวขรุขระข้างกล่องจนเกิดประกายไฟ
คำเตือน : ไม้ขีดชนิดนี้ไม่สามารถมอบความอบอุ่นแก่ร่างกายให้ได้

ส่วนไม้ขีดไฟกล่องใหญ่นั้นมีรูปร่างประหลาด มีรูเล็ก ๆ สองรู
รูหนึ่งมีขนาดที่สามารถเสียบหูฟังเข้าไปได้พอดี และอีกรูมีขนาดเท่ากับ
ไม้ขีด ไม้ขีดไฟแต่ละก้อนทำจากเหล็ก แต่มีสีสันต่างกันไปอย่างน่า
ประหลาดใจ ข้างกล่องเขียนไว้ว่า

ไม้ขีดไฟโลกดนตรี

จุดเพื่อสร้างเสียงเพลงอันไพเราะอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน
วิธีใช้ : เสียบหูฟังเข้าช่องฝั่งซ้าย นำก้อนไม้ขีดฝนบนพื้นผิวขรุขระข้าง
กล่องจนเกิดประกายไฟ และนำก้อนไม้ขีดสอดเข้าไปในอีกช่องที่เหลืออยู่
จากนั้นจะมีเสียงเพลงออกมา

คำเตือน : เพลงที่ออกมาคือเพลงในจินตนาการของผู้ฟัง เป็นเพลงที่
ไม่มีในจักรวาลนี้ โปรดระวังอย่าลุ่มหลงกับมันมากเกินไป

เขายิ้มน้อย ๆ เสียบหูฟังเข้ากับกล่องไมซ์ดีไฟกล่องที่สอง และจุดไมซ์ดีทั้งสองกล่องอย่างมีความสุข ภาพความทรงจำของเขา เด็กชายและเด็กหญิงออกมาอย่างชัดเจน มีน้ำผึ้งแข็งอยู่ไกล ๆ แต่นอกจากนี้ไม่มีสิ่งอื่นอยู่ในนั้น นี่คือความสุขของเขาภายในสี่สิบแปดชั่วโมงที่ผ่านมา...

เสียงฉีกฉีกของรถไฟกลบเสียงเพลงจนเกือบมิด แต่ก็จับใจความได้เบา ๆ

คิดถึงเรื่องที่เคยผ่านพ้นมา
โบกมือลาและต้องจากกันไกล
เราต่างแยกย้ายกันไปตามใจ
แต่ยังคงไม่ลืม ณ บ้านหลังนั้น
ไม่มีวันลืมจางหายไป
ที่นั่นไงเราสามคนกินข้าวกัน
น้ำผึ้ง เข็มกลัด ไมซ์ดีไฟร่วมแบ่งปัน
ในสักวันต้องเจอกันใหม่อีกครั้ง
นี่ไม่ใช่ครั้งสุดท้าย ฉันทัวร์ ฉันทัวร์...

“หลังเพลงจบเขามองกล่องไมซ์ดีไฟทั้งสองกล่อง ก่อนจุดกำไมซ์ดีทั้งสองขึ้นอีกครั้ง ก็หันหน้าไปมองน้ำผึ้งที่วางแทบเท่า เขาหลับตาพริ้มและยิ้มอย่างมีความสุขอีกครั้ง”

ผู้เป็นพ่อพูดขึ้นท่ามกลางความเงิบ “แม่พาลูกเข้านอนหน่อย
เดี๋ยวพรุ่งนี้ลูกต้องไปเรียนแต่เช้า”

ขอบคุณ

ขอบคุณแม่และครอบครัวที่สนับสนุนในทุก ๆ การเดินทาง เป็นอย่างดีจนถึงทุกวันนี้และรวมถึงในอนาคตข้างหน้าเพื่อทำตามความฝันในอนาคตต่อไป

ขอบคุณอาจารย์ประจำสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก ทุกท่านที่เคียวเชิญมาตลอดสี่ปีจนสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ได้สำเร็จ โดยเฉพาะอาจารย์อนุสรณ์ ดีไหว่ ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาประจำรายวิชา วาด 451 ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ขอบคุณพี่ต้องและกลุ่มเพื่อนใหม่อีกสามคนผู้ติดค้าง บนรถไฟหลายชั่วโมงและสร้างมิตรภาพร่วมกันจนเกิดเป็นเรื่อง “รถไฟสายนี้” ผมชอบความรู้สึกตอนคุยกับทุกคนจริง ๆ ครับ

ขอบคุณเมรียะและจักรยานสีดำของผมและเธอที่ฝ่าฟันอุปสรรคอย่างหนัก ผมรู้สึกสงสารจักรยานสีดำสองคันนั้นจากใจจริง จนเกิดเป็นเรื่อง “จักรยานสีดำ”

ขอบคุณแคเรียผู้มอบประสบการณ์ใหม่และคอยแนะนำ ตลอดเวลาที่อยู่ในเมืองประมงจนเกิดเป็นเรื่อง “เธอหนาว” ผมตัดสินใจไม่ผิดจริง ๆ ที่ลงไปเดินกลางสายฝนร่วมกับเธอ ขอบคุณที่ชมประเทศไทยให้ผมฟังอยู่เรื่อย

ขอบคุณนาโอโตะที่จุดประกายความหวังให้ผมได้กลับบ้าน
อีกครั้ง ถ้าไม่มีเขาผมอาจไม่สามารถกลับมาเขียนหนังสือเล่มนี้ และ
แต่งเรื่อง “เชื้อผมเถาะ” ได้ เพราะยังไม่เข้าใจมิตรภาพมากพอ ผมยัง
คงรอเขามาเที่ยวเมืองไทยอยู่จนถึงทุกวันนี้ อีกไม่นานเราคงได้พบกัน
อีกแน่ ผมเชื่ออย่างนั้น

ขอบคุณแนนและครอบครัวที่สละเวลาอันมีค่าเล่าเรื่อง
ถ่ายทอดความรู้สึก และความเป็นอยู่ที่ฮ่องกงให้ฟังจนเกิดเป็นเรื่อง
“อีกครั้ง”

ขอบคุณเพื่อนที่พบระหว่างการเดินทางทุกคนที่คอยช่วยเหลือ
ในทุก ๆ เรื่องและมอบมิตรภาพที่ดีให้เสมอมาจนเป็นแรงบันดาลใจใน
การเขียนหนังสือเล่มนี้ และการเดินทางครั้งต่อ ๆ ไปในอนาคต

ขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ น้อง ๆ ชมรมอาสาพัฒนา มศว
ทุกคนที่ให้กำลังใจและช่วยเหลือกันมาตลอด และสร้างมิตรภาพ
ระหว่างทางร่วมกันจนเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้

ขอบคุณเพื่อน ๆ สาขารรณกรรมสำหรับเด็กรุ่นที่ 23
สำหรับทุกกำลังใจ และมิตรภาพดี ๆ ตลอดสี่ปีที่อยู่ร่วมกันมา
ตลอด และขอบคุณผู้ที่มีส่วนร่วมกับหนังสือเล่มนี้ทุกคน ตั้งแต่
ผู้วาดภาพประกอบ และเพื่อน ๆ นักอ่านที่ให้คำแนะนำเสมอมา

เกี่ยวกับผู้เขียน

กฤตเมธ สะถิตโรชิตี ที่คนชอบเรียกว่าเมธ ไข่ หรืออะไรก็ได้แต่ที่เพื่อน ๆ ตั้งขึ้นเอง สืบตามดูโลกครั้งแรกในวันที่ 5 กันยายน 2540 ชอบออกเดินทางท่องเที่ยวคนเดียวและหาเรื่องวุ่นวายใส่ตัวตลอดเวลา จนเรียกได้ว่าไปเอาชีวิตรอดในต่างแดนมากกว่าไปเที่ยว ชอบเรียนรู้อะไรก็รู้จักผู้คนใหม่ ๆ จนติดเป็นนิสัย รักการอ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็ก ๆ โดยเฉพาะการ์ตูนญี่ปุ่นซึ่งเกิดเป็นนิสัยรักการอ่านติดตัวมาจนถึงทุกวันนี้ มีเสียงดนตรีเป็นเพื่อนสนิทยามเหงา เยียวยาจิตใจในบางครั้ง ปลดปล่อยความโศกในบางครา และสร้างแรงบันดาลใจให้สมำเสมอ เป็นคนขี้ลืมมากถึงมากที่สุดแต่ก็ยังไม่ชอบการจดบันทึก ชอบใช้ภาพถ่ายบันทึกความทรงจำแทนมากกว่า มีความฝันว่าครั้งหนึ่งจะต้องได้ตีพิมพ์หนังสือของตัวเองสักเล่มก่อนตาย

เกี่ยวกับผู้วาดภาพประกอบ

อมลรดง อิทธาธิรุฑ หรือชื่อที่เธอเรียกเล่น ๆ กับเพื่อนสมัยเด็กว่า สิงคั้ง เธอใช้ชื่อนี้เสมอเวลาวาดรูปหรือเขียนบทความ เสมือนกำลังปลดปล่อยอีกตัวตนหนึ่งอย่างเต็มที่ หากถามว่าเธอเป็นคนแบบไหน คงจะตอบว่าขึ้นอยู่กับสิ่งที่เธอใช้เวลาอยู่ด้วยในวันนั้น วันฝนตกทำให้เธอขยันเป็นพิเศษ ซาและวรรณกรรมพาเธอเข้าสู่โลกส่วนตัว ธรรมชาติและผองเพื่อนช่วยให้เธอกระตือรือร้น สิ่งใหม่ ๆ ในชีวิตทำให้เธอว่าเจ๋ง ทุกสิ่งล้วนมีความหมายกับเธอ นี่อาจเป็นเหตุผลให้เธอชอบเขียนและวาดสิ่งเหล่านี้ลงบนกระดาษอยู่เสมอ